

FRIDERICVS

D. G. Daniae, Norvegiae, Islandiarum,
Gothorumque Rex, Dux Slesvici, Holsatiae, Stormariae,
et Dithmarsiae, Comes in Oldenborg et Delmenhorst.

Unctus d. IV. Sept. MDCCXLVII.

L'YDORICA

D. G. Dan. Norveg. Pandal. Gothor. Regina,
Princeps. Haereditaria Magnae Britanniae. Duciss.
Slesv. Hols. Storm. Dithmars. Comit. Oldenb. Delmenh.
Uneta. d. IV. Sept. MDCCXLVII.

Kørdens Glæde

Da Den Stormægtigste

Danmarks og Norges Arve = Genevolds Herre,

Kong Friderich
den Femte,

Af Guds Raade Konge til Danmark og Norge, de Benders
og Gothers, Hertug udi Slesvig, Holsten, Stormarn og Dyt-
mersten, Greve udi Oldenborg og Delmenhorst.

Vores Allernaadigste Arve = Herre og Konge,

Tilligemed

Hans Kongelig Majestæts Højstelselige Gemahl,
Den Allerdurchlaughtigste, Stormægtigste Dronning,

Dronning Lovise,

Af Guds Raade Dronning til Danmark og Norge, de Benders,
og Gothers, Hertuginde til Slesvig, Holsten, Stormarn og Dytmersten,
Grevinde i Oldenborg og Delmenhorst, fød Arve = Princesse
til Store = Britanien, Frankeria og Irland, Hertuginde
til Brunsvig og Lüneborg, &c. &c.

Vores Allernaadigste Dronning,

Deres Kongelige Salving,

lode forrette udi FRIDERICHSBORGS Slotts = Kirke, den 4. Septembris 1747.

Hvilken

Høj = Hellige og Højtidelige Halvings = ACT,

nu

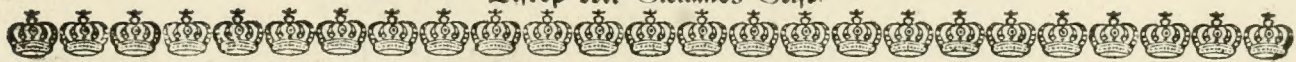
Efter Allernaadigst Befalning,

Er sammenskrevet og ved Trykken bekiendtgjort

af

PEDER HERSLEB,

Biskop over Siellands Stift.

RJPHAN, Trykt hos Directeuren over Hans Kongel. Majestæts
og Universitets Bogtrykkerie, JOHAN JÖRGEN HÖFFNER.

Georgian Herald

Vol. 10 No. 1

Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Georgia Herald

Vol. 10 No. 1

Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Printed and Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Printed and Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Georgia Herald

Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Printed and Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Georgia Herald

Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Printed and Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Printed and Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Printed and Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Published by the Georgia Herald Office, Savannah, Georgia

Den Solvte Konge

af den
Højpriifelige Oldenborgiske Stamme,

Den Semte

Arve-Genevolds Herre,

Den

Stormægtigste og Allernaadigste MONARCH.

R S S S

RIDERICH

den Semte,

Konge til Danmark og Norge, de Wendes og Gothers,
Hertug udi Slesvig, Holsten, Stormarn og Dytmerfken,
Greve udi Oldenborg og Delmenhorst.

Min Allernaadigste Arve-Herre og Konge!

Dinnes andægtig og u afladeligen

Guds Naade, aandelig og timelig!

Befignelse udi Regieringen!

Held og Lykke i alt Foretagende!

Et langt Liv, og graa Haar!

All Kongelig Lyfsalighed!

Og i alle disse Ting

Alt overgaae alle Sine

Store Forfædre!

Engellands Kere,
Danmarks Slæde,
Den Højbaarne,
Stormægtigste Dronning,

Dronning

LOVISA,

Dronning til Danmark og Norge, de Wenders
og Gothers,

Hertuginde udi Slesvig, Holsten, Stormarn og Dytmerfken,
Grevinde udi Oldenborg og Delmenhorst,
Fød Kongelig Princesse til Store-Britanien, Frankrig og Irland,
Hertuginde til Brunsvig og Lüneborg, &c. &c.

Min Allernaadigste Dronning,

Dnses

Af all Godheds Kilde,
Guds Kierlighed!
Beständig Sundhed!
Langvarigt Egteskab!
Belsignet Frugtbarhed!

Dg alt det

Hvorved nogen Dronning i Verden
kunde siges lykkelig!

Stor=

Stormægtigste, Allernaadigste
Arve = Herre og Konge!

Ligesaa

Allernaadigste, Allerpriisværdigste
Dronning!

Vaa denne Dag ere tvende Aar forløbne,
siden Deres Kongelige, Kon-
gelige Majestæts, Majestæts
Salving gudeligen og glædeligen blev forretted, hvilken Aets
Beskrivelse nu, efter Allernaadigst Befalning, hermed aller-
underdanigst overleveres, i den tillidfulde Forhaabning, at
Begge Deres Kongelige Majestæter,
som den Dag Allernaadigst værdigedes med saa opbyggelig
Andagt, at anhøre dens Kinghed, som taledede, nu heller ikke
ville forsmaae dens Kinghed, som frembærer disse Blade; men
unde dem ligesaa milde og naadige Djen, som da Dren.

Jeg bilder mig ikke ind, at disse Blade kunde tiene til at fornøye i Læserens Hjerter den Glæde, som Dagen selv antændte i alle Tilskuernes Hjerter, hvilke den Dag havde den Raade, at see **Begge Deres Kongelige Majestæter** udi Deres Kongelig Herlighed, siddendes paa Deres Herligheds Throne. Den Glæde man da saa livagtelig kunde læse af Alles Sjæl, vidnede hvor eensfinede Alles Hjerter vare, at takke Guds Raade, som har skienket Os et saa velsignet og mageløst **Herstøb**, og at prise Jerderne-Landet, frem for alle Riger paa Jorden, lykfsaligt, som var benaadet med saadan Regentere. Jeg er vis paa, at hvor megen Pragt og Herlighed, den Dag var at see, sandtes dog ikke Mange, som have seet noget deraf, eller komme Thu at de have seet det; thi Alle havde nok at see paa **Deres Kongelige, Kongelige Majestæt, Majestæt Selv**, saa at, i den Mængde af Herligheder, som paa andre Tider vare værdige nok at beskue, saae man den Dag slett intet, uden **tvende Engle-lige, ja ulignelige Ansigter**, fulde af Mildhed og Raade. Nu til at fornøye den Dags Glæde, dertil ere disse Blade aldeles ufornodne og forgieves; thi den doer desuden aldrig ud, den udslettes ikke af Rogens Minde, som da var tilstæde; Og om den skulde behøve at fornøyes, saa skeer den Fornøelse ikke ved disse Blade; men den skeer meget bedre derved, hver gang Rogen faaer **Deres Kongelige Majestæter** paa nye at see; da aldrig Rogen har den Lykke, at see **Deres Kongelige Majestæter** saa ofte, at de jo onske at see Dem oftere og længere. Sind og Sjæl blive aldrig mætte af at beskue saadan Majestætiff Mildhed, og hvert Sjæblif opmuntret, og giver Enhver ny Lyst, og ny Drift til at takke **GUD**, og tage sin Pligt i Agt.

Men

Men bedre kunde, maaskee, disse Blade tiene til, at giøre deelagtige i vores Glæde Andre, som den Dag ej kunde have den Lykke at være tilstæde. Dog, ogsaa det behøves ikke; Thi, som det er **Deres Kongelig Majestæts** højeste Glæde, at glæde Alle, saa har **Deres Kongelig Majestæt Selv** Allerhøjest og Allernaadigst været betænkt paa, at glæde ogsaa dem, og at giøre Glæden allmindelig for alle. Hvor utallige Mange ere blevne glædede, ved at see **Deres Kongelig Majestæt** paa **Deres Rejser**, udi **Deres Majestæts** Danske og Tydske Provincer forleden Sommer; og nu til sidst i denne Sommer i Kongeriget Norge? Fra alle disse Stæder høres intet, læses intet uden Forundring, Glæde, Henrykkelse over, at have nu selv seet deres saa fiere, saa forhen præsede **Konge**. Mange unge Folk synes selv at have nu nok levet, nu de have faaet, den Glæde, at see saadan **Konge**; Thi de vente ikke i dette Liv nogen større Glæde. Andre, end og gamle Folk, som før vare mætte af Livet, synes nu først at ville leve, og at have rett godt af Livet, nu de have faaet det Syn at see; og Alle med een Mund ville sige om disse Blade, som Folket i Samaria: Vi troe det nu ikke for denne din Tales Skyld, men fordi Vi Selv have seet det med vore Dine. *Joh. 4.* Eller som Dronningen fordum:

v. 42.

Meget have vi hørt, og det er sandt hvad vi have hørt, men vi kunde ikke troe det alt, førend vore Dine saae det. Og ser! Ikke Halvdeelen er bleven os forkyndet. *1. Kongern. 10.* Alle ere glade, Alle fornøjede, Alle

v. 6, 7.

takke **G U D** og velsigne **K D N G E N**. Og Hvo kand andet? Hvo kunde vel være misnøjet? Jeg kand ikke udtænke Nogen af saa vanskabt Sind, som jo maa være fornøjet, uden

Det skulde, maaskee, være saadanne, som ej kunde være for-
 nøjede, uden naar de finde Lejlighed til at øve deres Kunst,
 at rose det, som ikke er Noes værd, og giøre stort af det, som
 er Ringe, jeg meener Hyflere; Thi disse komme, ved
Deres Kongelig Majestæt meget til kort; Disse
 kunde ikke faae Lejlighed, at øve deres Kunst; thi de finde in-
 tet hos **Deres Kongelig Majestæt**, uden det,
 som er i sig selv Rosværdigt; og det maadeligen at rose, hol-
 de de ikke nok, efter Fortieneste at rose er dem for højt, og for-
 meget at rose bliver dem umueligt; at naar de end ville til at
 giøre for meget, det er, de ville hyle, saa see de selv, at det
 bliver dog kun Sandhed, og at de ikke nær kand sige, hvad
 Sandt er, derfor kunde de ikke være tilfreds, uden **Deres**
Kongelig Majestæt vilde, for deres Skyld, og for
 dem at fornøje, være mindre Rosværdig; men det har
Deres Kongelig Majestæt ikke agtet at fornøje
 dem med.

Ja! Mon det være alleene **Deres Kongelige**
Majestæters egne Undersaatter, som dette skionne, og
 glæde sig derover? Nej! Sandeligen, ogsaa Fremmede, som
 have haft den Lykke, at see **Deres Kongelige Ma-**
jestæter, ere saa indtagne af den Mildhed, Belevenhed,
 og de rette Kongelige Fuldkommenheder, at De Alle, med
 een Mund, forkynde vor Lyksalighed, som leve under saadant
Herskab. Jeg, i min Eenfoldighed, vilde ikke fortænke
 fremmede Herskaber, om de ugierne see, at Folk af deres Land
 ofte skulde faae **Deres Kongelige Majestæter**
 at see; thi de maatte frygte, at De, som det have seet, kun-
 de ikke nær saa meget siden, som for, glæde sig over deres eget
 Her-

Herstab, og at den Forundring over **Deres Kongeli-**
ge Majestæters saa fiendelige som Kongelige Dyders
 Glands kunde formindske den Hojagtelse, de før have haft, og
 bør have for deres egne Herskaber. Der bliver dog stedse et
 Gien svar forborget i deres Hierte: Nej! Det er dog ikke
KONGEN af Danmark! Hvor stor er da vor Lyksalig-
 hed, at andre Lande kand misunde os den? Hvor fier bør
 den Misundelse være Os? Hvor hiertelig og u-afladelig
 bør vor Taknemmelighed være mod **GUD**, som har skien-
 ket os det, som Andre ikke andet kand, end misunde os?
 Det synes og, at Sjælene aabnes hos Mange, at de begribe,
 at en Souverain Regiering af saadan **KONGE**, er et
 Lands allerstørste Lyksalighed, og at den blaae Dunst for deres
 Sjæle, om en indbildt Frihed, men for de fleste Folk i Lan-
 det, virkelig Trældom, under en indskrænket Regiering, for-
 svinder som en Taage, der viger for Solens Straaler. De
 byttede gierne deres saa falskelig kaldet Frihed, for at ha-
 ve Deel i vores Lyksalighed, og begribe, at de skulle finde u-
 lige meere Sikkerhed, og rett Frihed, ved at leve med os un-
 der saa velsignet og faderligt Herredomme, end under Navn
 af Frihed at undertrykkes af Medborgeres og Medundersaat-
 ters Boldsomhed. De lære at see, at den Chimær, de have
 gjort sig om Frihed, meere grunder sig paa Pralerie, og paa
 Stylter og Skruer satte Kunst-Ord, af Dem, som finde de-
 res Reigning ved at holde Regenterne Selv i Tvang, for at
 holde Folket i et Slaverie, end paa nogen rett Erfarenhed
 af nogen sand Nytte og virkelig Fordeel, de kand sige at have
 af saa højt opskreven Frihed, den de fleste og nyttigste Folk
 maa sukke under og græde over.

Men vi kunne være ubekymrede om Andres Skiebne, og
 glæde os i vor egen, pruiise **GUD**, og skionne paa Hans

Raade mod os, som har skienket os dette Gode, og ladet os finde udi **Deres Kongelig Majestæt** alt det, som Historierne have vidst at opteigne berømmeligt og pruisværdigt om alle Augustis, Trajanis, Titis og flere; Hvorfor det og var en Skam for os, om vores Kierlighed ikke skulde overgaae all den Kierlighed noget Folk i Verden har haft for deres Regentere. Man kand lystes ved at læse om den Kierlighed, det Romerske Folk havde for deres Augusto, at de ikke alleeneste oprejste Cre-Stotter for den Medico, som engang havde hiulpet Kejseren af Hans Svaghed, men og, at de gjorde Lofte til Guderne, saafremt Augustus overlevede Dem, og de maatte doe forend Han; og paa deres Ynderste, naar Nogen fornam sit Onske at vorde opfyldt, og at skulde doe for Augustus, i deres Testamente fuldbyrdede deres Lofter, og stiftede Dffringer til Guderne. Men jeg skulde ikke troe, at nogen af **Deres Kongelige Majestætes** Undersaatter vilde være saa utaknemmelig, der jo gierne vilde, ikke alleeneste doe for, men doe for **Deres Kongelig Majestæt**, og med sit Liv, om det kunde skee, kiobe et længere Liv for **Deres Majestæt**, end den sædvanlige Naturens Orden ellers vilde tillade! Hvo er saa blind, at han ikke holder det for sit Fæderne-Lands største Ulykke, i sin Livs-Tiid at see eller høre om nogen Kongelig Salving meere? Hvo kiender det ikke for sin Pligt, uafsladeligen med Bonner at bestorme Himmelen, at **Deres Kongelige Majestæt** maa leve og regiere længere end Nogen af alle de pruisværdigste Regentere Historierne vilde at tale om? Det var et ondt Skudsmaal en Skribent giver Kejsers Neroni, at han af Enhver i sin Familie havde arvet en Hoved>Last, men ikke en eeneste af alle deres

Dy:

Dyder. Hvor herligt derimod, hvor glædeligt for os er det, at
 skionne og mærke, at udi **Deres Kongelig Majestæts**
eene Person ere samlede alle Dyder og alle Fuld-
 kommenheder, som for have været fundne hos enhver **Konge**
 af den velsignede Oldenborgiske Stamme, hvis tredie
 Jubel-Fest os nu forestaaer, og bereeder os en ny Glæde, at
 see alle disse **Kongers** Dyder ligesom oplivede igien i
Deres Kongelig Majestæt? **GUD** lade nu
 og alle de Belsignelser og Lyksaligheder, som Enhver af **Dem**
 har haft af **GUD**, alle samles og fornyes i **Deres**
Kongelig Majestæts Regierings-Tiid! Og paa
 samme Tiid vi begynde dette regierende **Suuses**
 fierde Seculum, saa vilde **GUD** begynde paa nye at
 velsigne dette **Kongelige Suus**, at det maa blive
 for **Ham** ævindeligen! Amen.

Deres Kongelige Kongelige Majestæt,
Majestæt, ville Allernaadigst undskylde den allerunder-
 danigste Frihed, jeg har dristed mig til, med dette alleryndmyg-
 ste Tilskrift, hvorved jeg ifkun søger, at fornye min egen Glæ-
 de, og offentligent at bevidne min allerunderdanigste Tak til
GUD og **Deres Kongelige Majestæter**,
 at jeg uværdige og allerringeste er bleven holdt værdig til den-
 ne saa hellige, høieste og høitidelige Forretning, den betyde-
 ligste og høivigtigste af alle en Biskops Forretninger, og det
 med den Omstændighed, som ikke er vederfareet Noget af mine
 Formænd i deres Embede, nemlig, som Biskop at assistere ved
 een Kongelig Calving, og selv at forrette den anden. So

meere jeg hertil erkiender min Ringhed og Uværdighed, jo
 meere skal denne, den vigtigste og glorieuseste Particul af mit
 Liv, forbinde mig til, alle de øvrige mit Livs Dage, uafslade-
 ligen at anraabe **GUD**, om **Deres Kongelig,**
Kongelig Majestæts, Majestæts Livs For-
 længelse, Stammes Forøgelse, Huuses Herliggjørelse, Regie-
 rings Belsignelse, Væres Udbredelse, Navns Udodelighed, der
 til drevet ikke mindre af Taknemmelighed, end af Pligtstyldig-
 hed, som

Deres Kongelig, Kongelig
Majestæts, Majestæts
Stormægtigste, Allernaadigste
Arve-Herres og Konges,
Allerdurchlauchtigste, Allernaadigste
Dronnings

Kjøbenhavn den 4. Septembris

1749.

allerunderdanigste, allertropligtstyldigste
 ringeste Diener og Arve-Undersaatt

P. HERSLEB.

St. H. de Laude. Chalc. Reg. Soc. Dan. del. 1746. 1747.

sterat det gandske Ewilling-Ri-
ge, med tilhørende Forstendom-
mer og Lande, havde i Tretten
Maaneder ligesom siddet i Mør-
ket; En dyb Sørge-Dragt havde
beklædt Slotter og Kirker og alle
Undersaatter, til et Bidnesbyrd

om den Sorg og Bedrøvelse, Enhver fandt og følede i sit
Hierte over Landets store Tab, da det behagede Den alleene
u-dødelige GUD, efter sit u-randsfagelige Wiisdoms Raad,
ved en sagte og Salig Død, den 6te Augusti 1746. paa det
Kongelig Hirschholms Slott, til sit ævige Riges Herlighed
at bortfalde og til sig tage Den Gudsfrøgtige og Ufor-
glemmelige, Den Stormægtigste og Priisværdigste

A

Mo-

MONARCH og Enevolds Herre, **Kong Christian**
 den **Siette**, Konge til Danmark og Norge, de
 Wenders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsteen,
 Stormarn og Ditmersken, Greve i Oldenborg og
 Delmenhorst, hvis Siæl nu ævig glædes hos den Herre,
 Han saa troligen tiente, hvis Legeme nu hviler af alt Arbejde
 og Bekymring, hvortil Hans Kierlighed for Sit Folk har
 gjort Ham saa villig og utrættelig, og hvis Minde aldrig
 doer ud, saalænge der er Noget i disse Riger, som fiender og
 frygter GUD; Da fremskinnede omsider den glædelige og saa
 høyt forønsked Dag, der skulde læge Sorgen; den Dag, da
 vore Hiertes skulde glæde sig, og vore Dine skulde faae at see
 Den af det sorte Morke frembrydende Soel, ikke længer
 indviklet i mørke Skyer og tykke Taager; men i sin fulde
 Glands, Pragt og Herlighed; Den Dag, da Den Sto-
 re Konges Store og eeneste Son, Rigerne's Store
 og eeneste Haab og Glæde, vilde lade Sig forste Gang,
 efter Sin Enevolds Regierings Tiltrædelse, offentlig se af
 Sit Folk, i Sin Kongelige og rett Majestætiske Herlig-
 hed; med et Ord: Den høstglædelige og høstidelige
 Salvings-Dag, paa hvilken Den Stormægtigste
 og Højsbaarne Arve-Enevolds Herre og Konge,
Kong FRIDERICH den Femte,
 Konge til Danmark og Norge, de Wenders og Go-
 thers, Hertug til Slesvig, Holsteen, Stormarn og
 Ditmersken, Greve i Oldenborg og Delmenhorst,
 vilde, efter sine højslovlige Forfædres, De Souveraine
 Kongers i Danmark, Deres Gudelig Exempel, ved den-
 ne Solennitet viise og vidne, at som Han alleene haver
 GUD og sin Høye Fødsel at takke for den Krone og Scepter,
 den Magt og Bælde, som Ham, Sin Højstfælige Fædres
 Dods Djeblif, tilhorte, saa vilde Han og nedlægge alt dette
for

for Guds Fodder, annamme dem igien af Guds Haand, og med dyb Andagt og Hiertelig Devotion bede og vente af Den allerhøjeste GUD og Regenter det, som ved den udvortes Salve betegnede, nemlig: Wiisdom og Raade, Kraft og Styrke, Held og Betsignelse til Sin Kongelig Regiering. Til hvilken Gudelig og ligesaa høist-bevægelig, som herlig og yndig Act var Allernaadigst berammet og fastsatt Dagen, den 4de Septembris i Aaret 1747.

Det var fornødent, at saadan Dag maatte komme, for at giøre et Skillerum imellem Sorgen og Glæden, at den 4de Septembris 1747. kunde læge det Saar, og lindre den Sorg, som den 6te Augusti 1746. havde forvoldet; at, som vi havde stor og billig Rett til at sørge, vi dog skulde erindres, at vi havde ligesaa stor og billig Rett til at glæde os, og derfor engang igien holde op med den Sorg, hvormed Ingen nu kunde være tiert, men vel vor Tab til GUD, og Glæde over Guds naadige Forsorg for os, kunde ved den hindres; og derfor den Dag skulde komme os til at glemme, vel aldrig Den Høistsalige Konges Dyd og Gudsfrugt, dog Hans Død, vort Tab, og vor Bedrøvelse. Men ligesaa fornødent det var, at saadan Dag maatte fastsættes.

Ligesaa fornødent var det, at denne Dag saa længe maatte udsættes, ikke alleene fordi den Tiid behøvedes til de mangfoldige Præparatorier, for at giøre Dagen, og denne Høje Act, des herligere og prægtigere; men endnu meere, fordi den Tiid behøvedes, at Hierterne kunde bereedes til, at imodtage den Glæde, som den Dag skulde bringe. Da ellers, i Sorgens forste og største Hestighed, man ey vare i Stand til, rett at glæde sig over den GUDS Raade, som alleene har giort det, at vor Tab ikke var ubodeligt; Men ved den Forhaling var givet Tiid til at skionne baade paa det Gode, vi havde tabt, og det Gode GUD igien har givet; saa at Glæden kunde nu være des reener og inderligere. Allermeeft var den Udsættelse fornøden, paa det Glæden kunde blive dobbelt, og des fuldkommere, naar og Hendes Kongelig Majestæt

den Stormægtigste **Dronning LOVISE**,
 Dronning til Danmark og Norge, de Wenders og
 Gothers, Hertuginde til Slesvig, Holsteen, Stor-
 marn og Ditmarsken, Grevinde til Oldenborg og
 Delmenhorst; Fød Kong-Princesse til Stor-Bri-
 tannien, Frankerige og Irland, Hertuginde til Brun-
 swig, Lyneborg, &c. &c. Tilligemed, og paa samme Dag,
 kunde salves, og i Kongelig Prydelse og Herlighed be-
 stues, hvilket Hendes Kongelig Majestæts velsignede
 Frugtsommelighed, og derpaa følgende Lyksalige og Hoje Red-
 komst, ej for kunde tillade.

Det var og kiendeligt at see, at den Dag, saa længe forud,
 ikke uden Himmels Raad og Bestyrelse var fastsatt, og at
 den Dags Høje og Herlige Forretning var Himmelen beha-
 gelig, som derfor skienkede til denne Dag et saadant Bejrligt,
 som paa den Aarets Tiid i disse Lande ikke plejer at være saa
 sædvanlig; men kunde giøre meget til, at den heele Solennitet
 maatte blive des herligere, og alle Ting desmeere ordentligen
 og anseeligen udføres; En klar Himmel, stille Luft, tempere-
 ret Varme, og alle Ting saa ønskelige, at det ikke bedre og
 anderledes kunde været ønsket.

Imidlertid, og længe forend Dagen nærmede sig, vare
 udgangne Kongelige Ordres til de Høje MINISTRE, og hvad
 Enhver ved den Solennitet havde at i Algt tage; Til de fra-
 værende Riddere og Høje Embedsmænd og Rangs Personer,
 at indfinde sig betids i Kiøbenhavn; Ligesom og til Biskopen
 over Siellands Stift, PEDER HERSLEB, først, om at foreslaae
 Bibelske Texter, som skulde ved den hellige Aet forklares, da
 Hans Kongelig Majestæt af de allerunderdanigst fore-
 slagte Selv Allernaadigst udvalte tvende Texter, og derhos
 Allernaadigst fandt for godt, paa det at den Aet ikke skulde
 blive alt for langvarig, at befale, at i Steden for, at ellers
 ved saadan Højtidelig Aet plejede at bruges trende Texter,
 skulde denne gang ikkun tvende oplæses og forklares, og den
ellers

ellers sædvanlige Danske Messe udelades. Siden har Hans Kongelig Majestæt selv, ved Allernaadigst Rescript til bemældte Biskop, foreskrevet Alle Ceremonier; som af ham og hans Assistenters skulde i Agt tages, og derhos foreskrevet Tiden til hver Act, hver Tale, og hver Forretning, som og til Musicqven, hvilket, efter allerunderdanigst Pligt, saa exact af ham blev efterlevet, at ikke et Minut meere blev anvendt, og den gandske Act i Kirken, i tre Timer, ligeledes efter den Kongelig Befalning, blev udført; (Ligesaa haver Hans Kongelig Majestæt nu siden til denne Salvings-Acts Udfærdigelse Allernaadigst befalet, at de holdte Taler, uden at forandres og giores vidtloftigere, saaledes som de bleve holdte, her skulde indfores;) Ligeaaade gif og Kongeligt Rescript til Biskopen over Aggershuus Stift, Hr. NIELS DORPH, og til Biskopen over Wiborgs Stift, Hr. ANDREAS WÖLDIKE, at indfinde sig betids her i Kiøbenhavn, for at assistere ved den Højhellige Forretning. Og blev imidlertid til hver af de trende fornævnte Biskoper, af Kongelig Gavnildhed, forfærdiget deres geistlige Dragt af sort Fløjel, med Over- og Under-Kiorteler, fine Præste-Kraver og Fløjels Boneter; ligesaa Messe-Klæder af Cammer-Dug, med fine Kniplinger for ned og runden om; desligeste prægtige Bispe-Kaaber, een af Gyldenstykke, med Guld-Kniplinger runden om, for Biskopen i Sieland, og tvende af Solv-Stykke med Solv-Kniplinger, for de tvende assisterende Biskoper; hvilke Klæder hver af dem bleve skienkede til at bære Salvings-Dagen, og siden at beholde til en Admindelse af saadan Højtidelig Forretning, de vare blevne værdigede at bruges til.

Begge Deres Kongelige Majestæter rejsede nogle Dage forud, nemlig den 30te Augusti til Friderichsborg, hvor den Højtidelige Solennitet skulde holdes, for der i Stilhed og Rolighed at have Deres Devotion, og med gudelig Andagt bereede Sig til forestaaende dobbelte Høj-Hellige Forretning, nemlig ikke alleene Salvingen selv, den 4de Septembris, men og indvortes forud at salves, glædes og styrkes ved Hans Samfund, hvis Navn er en udøst Salve, Den salvede Konge og ypperste Præst, som er salvet uden Raade, frem for sine

Brodre, og af Hvis Salves Overflodighed all Salve, all
 Trost og Kraft flyder ned til Hans Troende. Til den Ende
 Begge Deres Kongelige Majestæter, tillige med Hen-
 des Kongelig Højhed, Kongens Gaster, Princesse
CHARLOTTA AMALIA, Dagen forud, den
 3die Septembris, om Søndagen, for den offentlige GUDS
 Tjeneste, med hellig Andagt, Hierter og Siæles Oplostelse
 til GUD, annammede det Højværdige Sacramente, Deres
 Frelseres allerhelligste Legem og Blod, til en fuld Forsikkring
 om GUDS Raade, til en inderlig Foreening med Ham,
 Den Salvede Zions Konge, og til en kraftig Forvisning
 om Hans Bistand og Betsignelse i Deres Kongelig Maje-
 stæts Regiering. I hvilken Hellige Forretning Deres
 Majestæter bleve betiente af den første Hoff-Prædikant,
 Hr. JOHAN BARTHOLOMÆUS BLUHME, hvilken og havde des-
 uden faaet Kongelig Ordre, paa Salvings-Dagen at læse højt
 paa Dansk, de sædvanlige Bønner, for og efter Tasselet, og
 til den Ende var Allernaadigst blevet bestienket med en Ders
 Klædning, Præstelig Dragt af sort Flojel, med Krave og
 Bonet.

Samme Dag, den 3die Septembris, som var den 14de
 Sondag efter Trinitatis, blev denne forestaaende, og til fol-
 gende Dag fastsatte Kongelig Salving forkyndt af alle
 Prædike-Stole, ikke alleene i Kiøbenhavn, men i det gandske
 Land, og mange Tusinde inderlige og hiertelige Bønner op-
 sendte til Himmelen for Kongens Liv, Salving og lykkelige
 Regiering, og det Arve-Regimentes Bestandighed i samme
 Kongelige Arve-Linie indtil Verdens Ende. Hvilke oprigtige
 Bønner af saa mange utallige Gensindede, og derhos mange
 Troende Hierter, GUD har lovet, ej at skulle være forgie-
 ves, og Hand visseligen, for JESU Skyld, vil bonhøre.

Endnu samme Dag, efter GUDS Tienesten var til Ende,
 haver Hans Kongelig Majestæt ophøjet adskillige af
 sine Høje og andre Betientere til højere Værdighed, og be-
 gabet

gavet de trende Ministre udi Hans Geheime Conseill, saavel-
 som Fleere, med den Høianselig Elephant-Orden; Andre med
 Ridder-Ordenen af Dannebrog; Ophøjet Rogle til Geheime-
 Conference-Raader, Andre til Geheime-Raader; Rogle til
 Amiraler, Andre til Vice-Amiraler; Rogle til General-Lieu-
 tenanten, Andre til General-Majorer; Rogle til Conference-
 Raader, Andre til Etats-Raader, og saa videre; ligesom og
 nogen Tiid tilforn befalet Biskopen af Sieland, PEDER HERS-
 LEB, at tage sin Rang og Sæde med Conference-Raader.

Udi den Kongelig Slotts-Kirke i Friderichsborg, som af
 sin herlige Architectur, og meget prægtige Ornamenten, des-
 uden er nok bekiendt, var allting til den Kongelig Salving
 giort færdigt i de næste Uger for den berammede Dag. Alle
 Stole og Bænker borttagne, Beggene og Gulvet overalt med
 rodt Klæde betrokne. Oven paa det røde Klæde laae, fra
 Thronen af, til moxen op mod Alteret, et bredt rodt Flojels
 Dekken, med Guld-Frøndser; men nærmest ved Alter-Foden
 endnu, oven paa det Flojels Dekken, et stort kostbart Guld-
 Tapet, med Guld-Frøndser; og foruden alt dette laae end-
 nu, lige fra Thronen, lige for begge de Kongelige Thron-Sæ-
 der, tvende Rader Guld-Moor af dobbelt Breede, paa
 hvilke Begge Deres Majestæter vilde gaae fra Thronen,
 op til Alteret, og ned igien. Ligesaa var den indlukte Stoel
 ved Siden af Alteret, hvor De Kongelige Princesse, under
 den Højtidelige Act, vilde naadigst have Deres Sæde,
 inden og uden beklæd med kostbare Guld- og broderede Tey-
 per. De tvende Himle, som skulde bæres over Begge De-
 res Majestæter, igiennem den inderste Slotts-Gaard, af
 rodt Flojel, med meget rige Guld-Frøndser og Dvaste, og
 oven paa, i Hjørnerne ziirede med høje hvide Feder-Busser,
 laae i Kirken allerede færdige og i Beredskab; Men det, som
 i Kirken forud allermest og allerforst maatte drage Alles Dj-
 ne til sig, var den overmaade prægtige og kostbare Throne,
 som til denne Højtidelige Forretning var giort af Ny og
 forsærdiget efter nyeste Architectur. Denne var satt 21ve
 Allen fra Alteret, var over 14ten Allen høy, 9 Allen dyb, og

Ste Allen breed, ophøjet tre Trinn fra Gulvet, hvor alle Billeder og Billedhugger-Verk ikke, som ellers, vare forgyldte, eller med Malning zjirede, men beklædte med rigeste Guld-stykke, og var til dens Pragt og Herlighed intet sparet, hverken Konst eller Omkostning; saa man ikke vidste hvad meest, eller først skulde undres over, enten dens zjirlige og konstige Indretning, eller den Overflod af de prægtigste Materier, Floieler, Guld- og Solv-Stoffer, Guld-Kniplinger, svare Kantiller, rige Duffe, Guld-broderede Prændelser; hvilket her at beskrive, er ikke Sted, men findes allerede i Tryk-ken udførligere beskrevet.

Under denne saa prægtige Thron-Himmel vare hensatte de, saa ofte beskrevne, og saa vidt bekiendte, Kongelige Lehn-Stole, i sær Hans Majestæts Kongens Stoel, af Een-hjørnings- og Elphen-Been, hvorudi, foruden saa megen anden Prændelse, i sær er Navnkundig den overst i Stolen glimrende store Amethykt; saa og Hendes Majestæts Dronningens Stoel, af stobt Solv, med mange meget sterkt forgyldte Prændelser. Hver af Stolene havde endda, under Thron-Himmelen, deres a parte Omhæng, den eene af Guld-Brocade, fored med Solv-Moor, den anden af Solv-Brocade, fored med Solv-Moor, med Guld- og Solv-Kantiller, opbundne ved Siden. Hver Stoel havde ved Siden af sig et lidet Bord, med Flojels Teppe og Pude, hvorpaa Begge Majestæternes Navne vare broderede, til den Ende, at Enhver af Majestæterne derpaa kunde lægge fra Sig, naar det behagede, hvad De havde i Haanden. For ved denne Throne stode de trende Lover i fuld Storelse, af stobt Solv, med forgyldte Mann.

Efter all saadan Forberedelse, og efter at Enhver, som til denne Højtidelige Act at bievaae, vare ansagte, havde faaet anvist deres Logementer, efter Stedets Lejlighed, frembrød omsider Dagen, den saa længe, og saa inderligen forønsked Dag, den 4de Septembris, da den Kongelig Liv-Guarde til Hest i deres Kollerter og Cuirasser marcherede op, dog til Fods, i den inderste Slotts-Gaard, og stillede sig i
 tven

tvende Rader fra den Kongelig Hoved-Trappe, Dronningens Trappe kaldet, til Kirke-Døren, saa at imellem begge Rader var det røde Klæde udbreedt, oven fra Trappen, lige ind ad Kirke-Døren. Det Kongelig Drabante-Corps blev opført, og hver sin Post anvist. De Commanderede af Grenadier-Corps indtog den mellemste og inderste Slotts-Port, der at have Bagt. De øvrige Compagnier, saavel af Grenadiers, som af Gvarden til Fods, posterede sig paa begge Sider i den mellemste Slotts Plads. Og da saaledes alting var satt i god Orden, og det havde ringet første Gang Kloffen 8te. anden Gang halv Nii, indfandt sig, efter Haanden, Enhver paa sit anviste Sted; De Førstelige Personer, Ridderne af begge Ordener i Deres Ordens Dragt, Kongelige Ministrer og Høje Betientere, i Kongens For-Gemak, ligesaa de Høje og dertil ansagte Damer, en Robbe, i Hendes Majestæts Dronningens For-Gemak. De Fremmede Ministri, andre Høje Cavalliers og Damer, samt saa mange af andre Tilskuere, som havde forsynet sig med Ober-Hoff-Marechallens Billetter, bleve anviste Deres Plads paa Galleriet rundt om i Kirken. De trende Bisper ligesaa indfandt sig bag Choret, og der iførte sig de før ommældte Messe-Klæder, og Chor-Raaber, og der afvartede Signal til Hans Kongelig Majestæts Ankomst.

Smidlertiid havde Hans Kongelig Majestæt ladet sig iføre sin Kongelig Salvings-Dragt, efter den gamle Danske Konge-viis, nemlig: En kort tætt til Livet liggende Troje, af riigt Guld-Etof, besatt allevegne i Kanterne, Sommene, og omkring de, saa kaldede, Glasfer paa Trojen, med Spanske Solv-Kniplinger; Ligesaa Buxer af samme Etof, med mange Folder, besatt med Solv-Kniplinger; men Buxerne opfildede, og altsaa syntes meget korte og viide oven til; Der neden for hviide Silke-Stromper op til Buxerne; Men fra Buxerne ned til Knæerne hængde breede Solv-Kniplinger, i stor Viide, med mange Folder; hvide Skoe; Saavel Skoe- som Knæbaands-Spænder, og alle Guld-Knapperne i Trojen, vare besatte, og glimrede sterkt, med kostelige Diamanter. Oven paa denne Dragt var den Kongelige Kappe, af Karmesin-

C
Flojel,

Søjel, overalt, og meget tæt besatt med Guld-Kroner i stor Mængde. Kappen var otte Ellen lang, overalt underforet med skionneste Hermelin, med et Slag, og end bredere nedslaget Hals-Krave, af samme Skind. Ordens-Stjernen var der baade paa Kappen og Trojen, men u-lige; Paa Kappen en større Stjerne af ægte Perler, og Korsset inden i Stjernen af skionneste Brillanter; men paa Trojen var baade Stjernen og Korsset af idel Diamanter, hvilke og saaes i det Spænde, under Halsen, hvor Kappen var hæftet sammen. Da Hans Kongelig Majestæt, ved Hans Ober-Kammer-Herres, Geheime-Raad og Ridder af Elephanten, Hr. CARL ADOLPH von PLESSENS Assistence, havde anlagt denne Kappe, hvis lange Slæb skulde stedse bæres af trende Riddere af Elephanten, forbemeldte Hr. von PLESSEN, Geheime-Raad og Ober-Stald-Mester, Hr. FERDINAND ANTHON, Greve af DANNESKIOLD LAURVIGEN, og Geheime-Raad, forhen Statholder i Norge, Hr. CHRISTIAN, Greve af RANTZOW, Saa og Hans Majestæt havde ladet sig anlægge det prægtige Belte, med det Kongelige gamle, til saadant Brug forvarede Sværd, besatt med mange Edelsteene, med sin Balge af Søjel, hvorpaa ere mange Skiolde, med alle de Kongelige Rigers og Provinciers Baabener, hver med sin Krone af Diamanter; Ligesaa oven paa Kappen vare anlagde de tvende Kongelige Ordens-Kiæder; og havde taget paa de hvide, lange, med Guld sterkt broderede, Handsker, tog Hans Kongelig Majestæt Selv, og satte paa Sit Kongelige Hoved den Kongelige Krone, som er overmaade glimrende af de prægtigste, rareste og skionneste Diamanter, deriblandt nogle af ugemeen Storrelse, og i sær en Saphir, som holdes for den største i Europa. I denne Dragt behagede det Hans Kongelig Majestæt forst at gaae ind til Hendes Kongelig Majestæt Dronningen i Hendes Cabinet, hvorhen forbemeldte Hr. Ober-Kammer-Herren fulgte, bærende paa en Søjels Pude Hendes Majestæts Krone, som Kongen nu Selv vilde sætte paa Hendes Majestæts Hoved.

Thi da var allereede Hendes Majestæt Dronningent ifort Hendes Kongelig Salvings-Dragt, af Solv-Draget,
 over

over og over broderet med Guld, bestaaende i et Liv-Stykke og Skiort, hvortil var hæftet, med Guld-Hæster, et Slæb, 6 Allen langt; I Steden for Ermer vare de allerfineste Knip-linger i trende dobbelte Rader, og paa hver Rad en Tour af Edelssteene. For Brystet var en Smekke, gandske skiult og overalt besatt med de prægtigste Brillanter, og imellemhængende Pantelokker, og i sær midt udi en overmaade stor Brillant, som gav et sterkt Skinn fra sig; foruden de prægtige Øren-Gehæng, og Hals-Tour. Dertil kom Hendes Majestæts Kongelig Kappe, som ikke laae over Skuldrene, men blott hængde ned bag til fra Skuldrene, og var halvshvende Allen lang, lige som Hans Majestæts prydet med mangfoldige Kroner, med Underfoder, Slag og Krave af hviideste Hermelin; foruden mange Juveler paa Kraven. Det dobbelte Slæb, saavel af Kappen, som af Klædningen, skulde stedse bæres af Fru Ober-Hofmesterinde JUEL, og Fru Geheime-Raadinde ROSENKRANTZ.

I saadan Prydelse imodtog Hendes Majestæt, Hans Kongelig Majestæts forommældte Ankomst til Hendes Cabinet, da Hans Majestæt strax tog Kronen af den Flojels Pude, som Ober-Kammer-Herren bar, og paa det fierligste satte den paa Hendes Majestæts Dronningens Hoved, som bukkede Sig, og med Engle-Benlighed modtog denne saa herlige Prydelse. Denne Krone er meget mindre end Kongens, men overalt besatt med de udvaldeste Edelssteene, og deriblandt i sær en meget stor Brillant foran. Da strax Ober-Hofmesterinden, med flere Hendes Majestæts Hof-Damer, traæde til, at fæste Kronen fast til Hendes Majestæts Hoved-Haar, som hængde om Hovedet i krusede Lokker.

Derpaa, efterat Hans Majestæt i Sit Gemak havde taget til Sig det Kongelige Scepter og Rigs-Eblet, begav Hans Majestæt Sig, i den fulde Kongelig Ornat til Sit Audience-Gemak, og satte Sig paa den dertil bercedte Kongelige Throne, og imodtog af de der forsamlede Forstelige Personer, Kongelige Ministre, Riddere og Herrer, Deres inderlig Glædes-Beviisninger og Lyf-Snisninger. Ligesom og

Hendes Majestæt Dronningen begav Sig i den fulde Kongelige Dragt hen i Sit Audience-Gemak, hvor Forstinder og Damer, og de opvartende Herrer vare forsamlede.

Imidlertid blev den kostbare, med mange Edel-Steene besatte, Salve-Budike, fuld af den dertil præparerede kostelige og overmaade sterk og yndig lugtende Salve-Olie indbragt i Kirken, og overleveret til den Kongelige Geheime Archivarium, Etats-Raad HANS GRAM, som desforuden havde selv udført med sig af det Kongelig Archiv den, af Højslovlig Thukommelse, Kong **Friderich den Tredie**, egenhændig underskreven, i prægtigt Guldstykke indbunden, med derhos hængende store Kongelige Seigl i en Guld-Daase, tilfammen i et kunstigt udarbejdet massiv Sølv-Futteral forvarede, Original skreven Konge-Lov, hvilken Konge-Lov bemældte Etats-Raad GRAM, staaendes hos en Pille imellem Alteret og Prædike-Stolen, skulde paa et rødt Fløjels Hynde holde paa begge sine Hænder, og Salve-Budiken staaende paa Bogen, (dog var det tunge Sølv-Futteral lagt paa en Stoel, staaendes ved Siden af ham) under den gandske Act, indtil Tiid var, at den skulde overleveres.

Ligemaade vare og Deres Højheder, **Princesse LOVISE**, Kongens Søster, og **Princesse CHARLOTTA AMALIA**, i all Stillhed indgangne i Kirken, i den forhen beskreven lukte Stoel, ved Siden af Alteret; og efterat saaledes alle Ting, i allerbeste Orden, vare færdige, slog Kloffen 10. Da Hans Kongelig Majestæt befalede, at det skulde ringe tredie Gang, hvorefter de trende Bisper forsojede sig til Kirke-Doren, der at imodtage Hans Kongelig Majestæt; og saa snart det havde afringet, begyndte den anseelige Procession fra Kongens Gemak, over det aabne Gallerie, ned af Dronningens Trappe, over Slotts-Gaarden, paa den med rødt Klæde bedekket Vej, imellem

lem

lem den paraderende Liv-Guarde, til Kirken; hvilken Processions Begyndelse blev kundgiort ved Herpaukernes og Trompeternes Lyd, som vare satte paa det Gallerie over Porten til den inderste Slotts-Gaard, og skeede i denne Orden:

Forst de Kongelige Herolder i deres Vaaben-Klæder, forgyldte Sceptere, og Aurora-Fiere i Hatten, og efter dem fulgte de Kongelige Hejsdukker, Lobere og Laqvaiier, Par og Par. Derpaa Pagernes Hoffmester med de Kongelige Pager, Par og Par; Siden de Kongelige Hoff-Junkere, og Kammer-Junkere; Conference-Raader; General-Majorer, Vice-Amiraler, og Kammer-Herrer, alt Par og Par, saa mange af disse Characterer, som ikke tillige vare Riddere; Alle disse toge deres Vej, ved Siden af Bisperne, ind ad Kirke-Døren, forbi PRINCESSERNES Stoel, bag Alteret, og indtog de Stole bag Alteret, hvor ellers Skolen og Disciplerne plejede at sidde, ved anden Kirke-Tjeneste.

Derpaa faldt i Sjæne for dem, som stode i Kirke-Døren, eller paa Gallerierne, et meget prægtigt, rart og usædvanligt Syn, i det alle Riddere af Dannebrog, i deres Ordens-Dragt, hvide Atlaskes Trojer og Buxer, med Solv-Galuner besatte, hvide Strømper og Skoe, Kaarde-Gehæng broderede med Guld og Solv, lange Aurora-farvede Flojels Kapper, med hvidt Atlaskes Underfoder og Slag, med lange foran nedhængende Qvaster; sorte Hatter, med 3 Rader hvide og Aurora-farvede høje Fiedre; som disse vare henved tredsindstive i Tallet, og ginge Par og Par, med langsomme Skrit, og Hattene alle paa Hovedet, indtil de kom til Kirke-Døren, da hver tog sin Hatt af, og passerede forbi Bisperne, og stillede sig lige fra Alteret, ved den eene Side langs ned ad Kirken til Thronen, da gav det en saa meget herligere Parade, og saa meget ugemene Anseelse, som den Ordens-Dragt i mange Tider ikke havde været seet eller brugt i noget Optog.

Men alt dette, hvor prægtigt det loed, faldt hen og blev lige som til Intet, og blev strax glemt, ved en anden, langt herligere, Sind og Djen langt anderledes indtagende Syn, som derpaa faldt i Djinene, Hans Kongelig Majestæts egen Dyrebare og Hellige Person, i Sin fulde, for beskreven Kongelig Prydelse, med Krone paa Hovedet, Scepteret i den eene Haand, og Guld-Øblet i den anden; Men der var vel Ingen, som fik Tiid, eller kunde give sig Tiid til at see, enten Prydelsen, eller de skinnende Juveler, da Sandser og Djne finge nok at see paa den u-lignelige, og, saalænge Nogen lever, u-forglemmelig Syn, **KONGEN** Selv, den Majestætiske Gang og Air, som strax satte alle Hierter ligesom ned i Stovet, i dyb, med Forundring blandet, Veneration, men derhos den naadige, og af hver Lineament udbrydende, Ham fast alleene givne, venlige Mine, som igien oplofter Hierterne af Stovet, og drager dem med Lyst og Glæde ligesom hen Kongen i Mode. I saadan med Majestet og Venlighed saa blandet Miine, at ingen kunde sige, hvilken var meest kiendelig, blev da Hans Kongelig Majestet seet langt fra, under Sin prægtige Himmel, som blev baaret af fire Ministri, Riddere af Elephanten, Deres Excellencer, Geheime-Raad Hr. CHRISTIAN LUDVIG von PLESSEN; Hr. General, Greve af SCHULENBORG; Geheime-Raad i det Kongelige Conseill, Hr. JOHAN LUDVIG von HOLSTEIN; Geheime-Raad i det Kongelig Conseill, Hr. CHRISTIAN AUGUST von BERKENTIN, assisterede af fire hvide Riddere, som Kammer-Herrer, Hr. FRIDERICH WILHELM von HOLSTEIN, Hr. VICTOR CRISTIAN von PLESSEN, Hendes Majestæt Luise-Dronningens Ober-Hoffmester, Hr. Greve CHRISTIAN WEDEL til Wedelsborg, Hr. Geheime-Raad, Greve HENRICH den VI. REUS. Foran ginge Cheferne af Gvarde-
Re-

Regimenterne og Artilleriet; næst foran Ober-Kammer-
 Junker von der LÜHE med den lange Marchal-Stav,
 Hr. Geheime-Raad og Ober-Hoff-Marechal von MOLTKE
 med den korte Marchals-Stav. Hans Majestæts Slæb
 blev baaret af de trende forbemeldte Riddere af Elephan-
 ten. Efter Himmelen fuldte Deres Durchlauchtigheder,
 Hertug FRIDERICH CARL af PLÖEN og Hertug
 FRIDERICH af GLÜCHSBORG; De trende PRINCER af AU-
 GUSTENBORG og GLÜCHSBORG; Deres Excellence Geheime-
 Raad i det Kongelig Conseill, Hr. JOHAN SIGISMUND
 von SCHULIN, og General og Commandant i Kiøben-
 havn, Hr. HENRICH von SCHOLTEN. Alle disse
 Hertuger, Princer, Geheime-Raader og Generaler, som
 bare Himlen, og det Kongelig Slæb, og fuldte efter, vare
 Riddere af Elephanten, og derfor i Deres Ordens-Dragt,
 med Guld-blommede hvide Trøjer og Buxer, Kappe af
 rodt Flojel, Underforet af hvidt Atlass, med Guld-Sløj-
 fer og Dvaaster. Og vare saaledes omkring Kongen fior-
 ten Riddere af Elephanten, som alle bleve staaende næst
 ved Thronen, paa den højre Side, lige som Damerne paa
 den venstre Side. Dog Forsterne ginge ind i den for dem
 bereedte Stoel ved Kirke-Doren.

Saaledes nærmede Sig Hans Kongelig Majestæt
 mod Kirken, hvor de tre Bisper stode i Doren, og bøje-
 de sig alle tre paa det allerunderdanigste; Men Biskopen
 af Sielland, PEDER HERSLEB, trinede tre Skritt uden for
 Doren, og velkommede Hans Majestæt, med de Ord af
 I. Mose Bog 24de og Psalmen den 118. Kom her ind
 Eders Majestæt, som Herrens Bel-
 signede! Belsignet være Den, som kom-

Gen. 24.
 v. 31.
 Psal. 118.
 v. 26.

mer i Herrens Navn! Hvorpaa Han, saavel som de andre Bisper, ginge for Hans Majestæt, dog baglænds, med Ansigterne mod Kongen, indtil midt for Thronen i Kirken, hvor de bleve staaende, bukkende anden gang allerunderdanigst, medens Hans Majestæt gif dem forbi, hen til Sin Throne; og saa snart Hans Majestæt havde satt Sig ned paa Sin Throne-Stoel, bukkede de atter alle tre tillige paa det allerdybeste, og retirerede sig til en Side, nær ved Doren, for at afvarte Hendes Kongelig Majestæts Dronningens Ankomst.

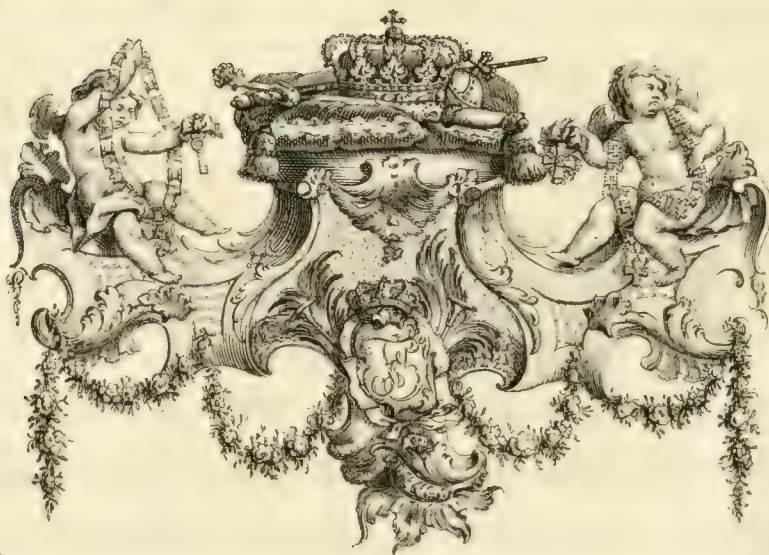
Net i det samme Hans Kongelig Majestæt trinede ind ad Kirke-Doren, begyndte Musiquen, en Motet af Davids den 89de Psalme, saa meget deraf, og saa længe, indtil Hendes Majestæt ogsaa var ankommen, og havde ned-satt Sig paa Hendes Majestæts Throne-Stoel.

Thi saa snart Hans Kongelig Majestæt havde satt Sig ned under Thronen, gif Ober-Hoff-Marechal von MOLTKE tilbage til Hendes Majestæts Dronningens For-Gemak, og allerunderdanigst anmeldede, at Hans Kongelig Majestæt allerede var paa Sin Throne, da Hendes Majestæt strax rejste Sig af Sit Kongelig Sæde paa Hendes Audientz-Gemak, og begav Sig til Kirken, gelejdet ved Haanden af Hans Durchlaughtighed, Hertugen, CHRISTIAN AUGUST af Augustenborg, samme Vej, som Hans Majestæt. Foran ginge begge Herolder, Hendes Majestæts Kammer-Junkere, derefter Hendes Majestæts Ober-Hoff-Mester, Hr. CARL JUEL, og næst foran Hr. Ober-Hoff-Marechal von MOLTKE, med sin korte Marchals-

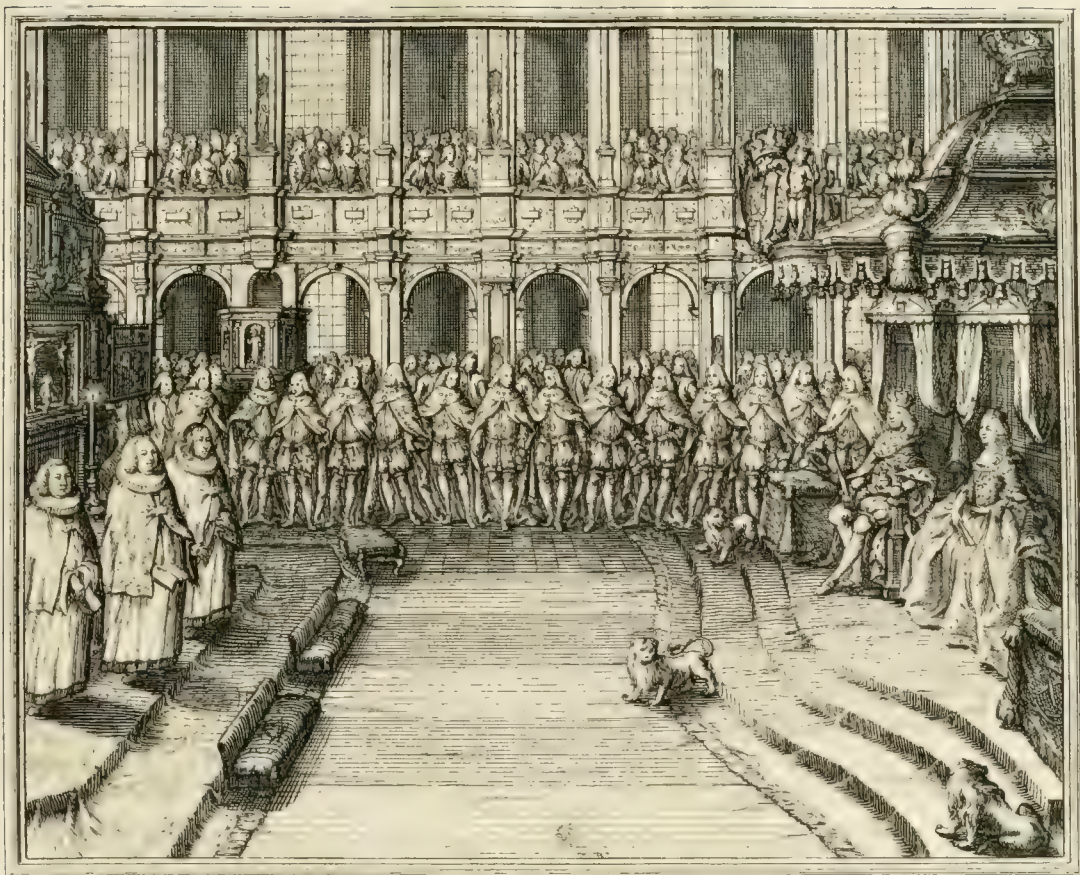
chals-Stav. Hendes Majestæts Slæb blev baaret af for-
 bemældte tvende Damer; Efter Hendes Majestæt fulgte
 Hendes Durchlauchtighed, Hertuginde af Holstein-Ploen i
 Egteskab, fød Grevinde af REVENTLAU; derefter Hen-
 des Majestæts Kammer-Froiken, Baronesse HOLCK, og
 fem andre Froikener, og ni andre Damer: Grevinde af DAN-
 NESKIOLD LAURVIG, Grevinde af RANTZAU,
 Geheime-Raadinde SCHULIN, Grevinde SCHACK,
 Generalinder NUMMESEN og LERCHE, Geheime-
 Raadinder LINSTOU og MOLTKE og von der LÜHE,
 alle en Robbe, med tre Allen lange Slæb. Saa snart
 Hendes Majestæt traade under Himmelen, blev den baa-
 ret af fiire Geheime-Conference-Raader, Riddere af Dan-
 nebroke, Hr. Greve CHRISTIAN FRIIS, Hr. HANS
 ADOLPH von AHLEFELDT, Hr. NICOLAI Ba-
 ron af GERSDORFF, Hr. CHRISTIAN FRIDE-
 RICH von LEVETZOU, hvilke bleve assisterede af fiire
 Kammer-Herrer, Grev GUSTAU FRIDERICH af
 ISENBORG-BUDINGEN, Grev CONRAD
 WILHELM af AHLEFELDT til Langeland, Grev
 FRIDERICH CHRISTIAN af DANNESKIOLD
 SAMSÖE, og Baron CHRISTIAN CHRISTOPHER
 SCHACK af WINTERFELD.

Saa snart Paukers og Trompeters Lyd blev hørt, som
 Signal, forsojede alle tre Biskoper, efter at de allerunderda-
 nigst atter havde bojet sig dybt for Hans Majestæt, sig hen
 til Kirke-Doren, hvor de da saae Hendes Majestæts Ansigt,
 som en Engels Ansigt, og med Majestætiff Gravitet lige saa-
 vel som Engle-Benlighed, at nærme Sig til Kirke-Doren, da
 alle tre Bisper bukkede allerunderdanigst dybt ned, og Bispen
 af Sielland et Par Skritt forud imodtog Hendes Majestæt

Pſal. 121. med Davids Dnske: Herren bevare Ederſ
 v. 8. Kongelig Majestæts Indgang og Ud-
 gang fra nu og indtil ævig Tiid! Derpaa
 Bisperne igien sluttede ſig, og ginge baglænds for Hendes
 Majestæt, bukkende dybt, da Hendes Majestæt gif dem
 forbi; hvorefter de retirerede ſig alt baglænds op til Alteret,
 hvor de, efterat Hendes Majestæt, efter venlig Hiſſen til
 Kongen Hendes dyrebare Gemahl, havde ſatt Sig
 ned, atter bukkede meget dybt trende gange, og bleve ſaa
 ſtaaende med nedvendte Anſigter til Thronen, ſaalænge Muſi-
 qven varede, ſom og kort derpaa ophørte; Da nedbojede
 ſig atter alle tre Biſkoper tillige paa det allerdybeſte; men
 Biſkopen over Siellands Stift, PEDER HERSLEB, begyndte
 ſin allerunderdanigſte Indgangs Tale, ſaa lydende:

Stor-

W. G. Koster. C. R. S. D. Aet. 17.

Stormægtigste **MONARCH**,
 Allernaadigste
Arve-Ferre og Konge!
 Stormægtigste, Allernaadigste
Dronning!

eg seer Guder opstige af
 Jorden: Det var det Svar,
 Kong Saul fik, da han engang
 i sorgelige og bekymmerlige
 Omstændigheder spurte Dvin-
 den i Endor: Hvad seer Du?

Jeg seer Guder opstige af Jorden. I. Sam. 28. I Sam. 28.
 Dette Svar kunde bedre passe sig i vor Mund, om v. 13.
 E 2 No

Krogen i denne glædelige og højtidelige Forretning vilde spørge: Hvad seer Du? Vi saae **Guder** opstigende fra Jorden, da vi nueligen saae **Begge Deres Kongelige Majestæter** opstige fra Jorden, og sætte Sig paa Deres Kongelige Throne og Majestætiske Sæde. Hun saae fejl den gang; men hverken saae vi fejl, ej heller tænkte vi fejl, da vi tænkte, at vi saae **Guder** opstige fra Jorden; Thi det Navn har **GUD** Selv, saa ofte værdiget **Kongerne** i Deres Herlighed, at Han kalder Dem **Guder**: Jeg, jeg haver sagt: I ere **Guder**, og I ere den **Allerhøjstes Børn**. *Psal. 82.*

Hvilke Ord **Christus** Selv igientager, og forsvarer, retteligen at tillægges Dem, som **GUD** haver talet Ordene til. *Joh. 10.* Saa det er hverken noget usømmeligt Hyklerie, ej heller hedenskt Afquaderie, men en hellig og bibelsk Sandhed, at **Kongerne**, skiont dødelige Mennesker, ere dog tillige, og kaldes af **GUD** Selv **Jordens Guder**, og kand sige med **Elihu**: See! Jeg er og i **GUDS** Sted, dog jeg er udgiort af Leer. *Joh. 33.* **GUD** har satt Dem i Sit Sted, og vil at De skal æres næst efter Ham; Derfor siger **Propheten Daniel** til **Kong Balthazar**: Herre, Konge! Den allerhøjeste **GUD** har givet Dig **Kongeriget, Magt, Ære**

Pfalm. 82.
v. 6.

Joh. 10.
v. 34.

Job. 33.
v. 6.

Ære og Herlighed, og for saadan Magtes
 Skyld, som Dig er givet, skal alle Folk,
 Allmue og Tungemaal frygte Dig. *Dan. 5.*

Dan. 5.
v. 18. 19.

GUD har ikke alleene deelt Ære med Dem, og
 satt Dem ligesom ved Siden af Sig Selv:

Frygter GUD, ærer Kongen, siger Petrus
 i det Ny Testamente, *1. Petr. 2.*

1. Petr. 2.
v. 17.

Min Søn! frygt GUD og Kongen: siger Salomon i det
 Gamle. *Prov. 24.*

Ordspr. 24
v. 21.

Her staae GUD og Kongen
 ikke mod hinanden, som tvende stridige Personer,
 ligesom den Enes Tjeneste skulde ophæve og hin-
 dre den Andens, at det maa hedde: Ingen
 kand tiene to Herrer. *Matth. 6.*

Matth. 6.
v. 24.

Men hos hin-
 anden; ligesom de tvende Cherubim paa Naad-
 de-Stolen, de vendte Ansigterne venligen til hveran-
 dre, og ragte hinanden deres Vinger, ligesom at om-
 favne hverandre; Saa at ikke alleeneste en god Chri-
 sten kand og tillige være en god Underdan; men og,
 at ingen kand være en god Christen, uden han tillige
 er en god og lydige Underdan; og jo bedre Christen,
 jo lydige og villigere Underdan. Ikke det alleene,
 GUD har end og byttet og verlet Navn med Dem.

Ligesom Jacob, naar han vil legge besynderlig Ære
 paa Josephs Sønner, da siger han: De skulle kal-
 des efter mit Navn. *Gen. 48.*

1. Mose-
B. 48.
v. 5.

Saa ærer GUD
 Kongerne dobbelt, i det Han baade giver Dem

F

Sit

Sit Navn, at kalde Dem Guder, saa og Han
 tager igien Deres Navn, at kalde Sig Konge.
GUD en Himmelsk og udødelig Konge;
 I *Tim. I.* Kongen igien en jordisk og dødelig
 v. 17. *Tim. I.* **GUD**. Altsaa begge Guder, begge Konger.
 Begge skal frngtes; Begge skal æres. Saa-
 snart Moses blev gjort til en Regenter over Israel,
 kalder **GUD** ham Selv en Gud, og det baade in
 2. Mose- Politicis, en Gud for Pharaos: Jeg har satt Dig
 B. 7. til en Gud for Pharaos. *Exod. 7.* saa og in Ec-
 v. I. clestasticis, en Gud for Aaron: Aaron skal væ-
 re Din Mund, og Du, Du skal være ham
 2. Mose- en Gud. *Exod. 4.* Ja, det er mærkeligt, at **GUD**
 B. 4. just derfor kalder Sig Gudernes **GUD**, fordi Han
 v. 16. er Kongernes **GUD** og Konge; at saavidt
 De ere Konger, er Han Deres **GUD**; saa-
 vidt De ere Guder, er Han Deres Konge.
 Herren Eders **GUD**, er en **GUD** over
 Guder, en **HERR** over Herrer, Den
 5. Mose- store, den mægtige, den forfærdelige **GUD**.
 B. 10. *Deut. 10.* Saa kalder Daniel Ham Gudernes
 v. 17. **GUD**. *Dan. II.* og Nebuchadnezar maa selv tilstaae
 Dan. II. det, og sige: Eders **GUD** er en **GUD** over
 v. 36. alle Guder, og en **HERR** over Konger.
 Dan. 2. *Dan. 2.* og ligesom Han ofte kaldes en **HERR**
 v. 47.

over

over Konger; saa finder jeg og, at Han kal-
 des en Konge over Suder. *Psalm. 95.* Saa
 at disse Navne, Suder, Konger, ofte om-
 verles, byttes og bruges verelviis, nu om GUD,
 nu om Kongerne.

Pf. 95. v. 3.
it. 2. M. B.
15. v. 11.
Cap. 18.
v. 11.
I. Kron.
16. v. 25.
Pf. 97. v. 9.

Velan! Ere nu da Kongerne Suder,
 saa have vi ikke seet fejl, da vi nueligen saae Su-
 der opstige fra Jorden. Ere Kongerne al-
 tiid Suder, da i sær, naar De sidde paa De-
 res Majestætis Throne. Da see vi Dem sti-
 ge op fra Jorden, fra Menneskers ellers all-
 mindelige Stand og Skiebne. De Trinn op til Thro-
 nen opløfter Dem saa højt over Mennesker, saa nær
 op til GUD, at der er platt Ingen imellem GUD
 og Dem. At trænge sig ind imellem GUD
 og Kongen, det er just et Kiendemærke paa
 Anti-Christen, det Syndens Menneske, det
 Fordervelsens Barn, som ophøjer sig over
 alt det, som kaldes Gud, og sætter sig i
 Guds Tempel, som en Gud, og giver sig
 ud for, at han er Gud. *2. Theff. 2.* Nej,
 Kongerne have ældere Breve, og rigtigere Ad-
 komst, til at være næst GUD, i Magt og Bæl-
 de, i Gavn og Nytte, at Ingen maa trænge sig ind
 imellem Dem. Se kiende aldeles ingen Overmænd
 paa Jorden og ere selv Ingens Undermænd, enten

2. Theff. 2.
v. 3. 4.

Efai. 66.
v. 1.

i Himmelen eller paa Jorden, uden Hands alleene, som er GUD over Guder, og Konge over Konger. Da er Thronen for disse Guder, det, som Himmelen er for den udødelige GUD: Himmelen er hans Stoel og Sæde, Jorden hans Fødders Skammel. *Efai. 66.* Hvorfor og den Himmel vi nu see over Deres Majestæters Throne, er i sin Pragt en Afbildning paa den Himmel her oven til. De glimrende Edelsteene ere som Stjernerne paa denne Himmel; Purporet er som Morgenroden; Kronen som Syv-Stjernen; Kongens milde Ansigt, som den blide Soel paa Himmelen; Dronningens, som Maanen, der har sit Lys af Solen; Begges dyrebare Personer, som de Tvende store Lys, GUD satte paa Himmelen. *Gen. 1.* Ja, som Guder i denne Himmel. Vi saae Guder opstige fra Jorden.

I. Mose-
B. I. v. 16.

Jer. Begr.
2, v. 16.

Lovet være Himmelenes udødelige GUD! som har ladet os opleve denne glædelige Dag, om hvilken vi maa sige med Propheten: Denne er den Dag, som vi have ønsket, vi have faaet den, og seet den. *Thren. 2.* Vi erindre os endnu, ikke uden Følelse og Mystelse den forfækkelige Dag forleden Aar, da det blev Nat om høj Dag,
da

da ved den siette Time blev et Mørke over
 det gandske Land. *Luc. 23.* Da vor Spel gif
 ned lys Dag; da vi med Smerte maatte føle Sand-
 heden af **HÆRMENS** Ord: **J** ere vel Gu-
 der, dog skulle **J** døe som Menneſker. *Pf. 82.*
 Da maatte vi ſige om **Sandets** **Fader**, ſom
 Kong Antiochus ſkrev til Lyſias om ſin **Fader**:
Vor Fader er hensatt blandt **Guderne** *2 Mac-*
cab. 11. Den Tiid da kunde de ſalige **Siele**, **Himmel-**
Borgerne her oven til, ſige: **Vi ſee Guder op-**
ſtige fra Jorden: Da vor **dyrebare Konges**
Siel blev opløftet paa **Engle- Hænder** til **Him-**
melen. Men ſaa ſtor vores **Hierte- Sorrig** da var,
 ſaa ſtor og hiertelig er nu vor **Glæde**, da vi ſee det-
 te herlige **Syn**, ſaa og vi **Tindbyggere** her neden til
 Land ſige: **Vi ſee Guder opſtige fra Jorden.**
Begge Deres Kongelige Majeſtæter,
 ſom **Guders Børn**, **Høylovlige Kongers**
Affkom, nu **Selv opſtige** blandt **Gudernes**
Tall, og ſom **Guder ſidde paa Deres Throne.**

*Luc. 23.
v. 44.*

*Pſalm. 82.
v. 6, 7.*

*2 Mac. 11.
v. 23.*

Derudi have vi ikke ſeet feil; Men vi tænke viſſe-
 ligen feil, om vi tænke, at **Deres Majeſtæter**
 ere derfor indgangne i dette **GUDS Huus**, for nu
 at opſtige fra **Jorden** til **Thronen**; thi det ſkeer ikke
 forſt i **Dag**, og det behøvedes ikke; Det er ſkeet fra
 det første **Djebliſt Eders Kongelig Majeſtæt**

G traad

traadde til Sin velsignede Arve-Regiering, for
 meere, end et Aar siden; Meget meere, Deres
 Kongelige Majestæter ere derfor indgangne
 i Guds Huus, og derfor opstegne paa Thronen, just
 for, i Dag at nedstige af Thronen, og ydmuge Dem
 for GUD; at nedlægge Krone og Scepter for GUD
 i Himmelen. GUD har opløstet Deres Maje-
 stæter saa høit, at De, i Verden ikke fand kom-
 me højere, til et saa fuldkomment Absolut-Ar-
 ve- Enevolds Herredømme over tvende Ri-
 ger og flere Lande; Men Deres Majestæ-
 ter ere her i Dag indkomne, for at nedstige saa
 dybt for GUD, som De fand komme, og for Deres
 Undersaatters Djen, i begge Rigers Paasyn, nedlæg-
 ge den Herlighed for Guds Jodskammel, og Selv
 nedknæle for GUD, og bekiende, at De annamme
 all den Høihed og Værdighed, som en Gave og Skienk
 af GUD, og det med Davids Sind og Tanker:
 Herren har gjort mig til en Første over sit
 Folk, og jeg vil endnu være ringere end saa,
 jeg vil være nedrig i mine Dine. 2. Sam. 6.

Den glimrende Krone, det mægtige Scepter,
 det vældige Sverd, den prægtige Throne,
 det herlige Purpur, som blinker saa i vore Dine,
 og blænder dem, blinder dog ikke Deres Ma-
 jestæters Dine, at De jo opløste Deres Di-
 ne

2. Sam. 6.
 v. 21. 22.

ne i Dag til Den, som er Stor og ophøjet frem for alle Guder. *Exod. 18.* Hvor mange Trinn Deres Majestæter ere opstegne over Menneskers sædvanlige Horizont, saa erindre De dog, at som denne Throne har en Himmel over sig, saa har igien den Himmel, en endnu højere Himmel over sig, og at der er en GUD i denne Himmel. Og det er Deres Majestæters eeneste Trinde i Dag i dette Guds Huus. Derfor mærke vi og, at Deres Kongelig Majestæt til denne Høitidelige og Høy-hellige Salvings-Act har Selv udvaldt en Text, som intet mindre handler om, end den Høyhed, den Magt og Vælde, som Deres Majestæt med Rette tilkommer og ever; men en Text, som vidner blot, deels om Deres Kongelig Majestæts egen Underkastelse under GUD, af Ham alleene, ved Bøn og Paakaldelse, at vente Raade og Held, Kraft og Velsignelse til den Kongelig Regiering; Deels Deres Majestæts Tillid til Deres Folk, at de, med deres Forbønner, i dette, skal komme Dem til Hielp. Til den Ende ville vi nu da først høre de hellige Guds Ord, som Deres Kongelig Majestæt Selv haver udvaldt til denne herlige og hellige Forrettning, og derved udtrykket Deres

2. Mose-
 B. 18.
 v. 11.

Kongelige Sind og Hiertelav , baade mod
 GUD over Dem , og mod Deres Folk un-
 der Dem.

Biskopen over Aggerhuus Stift, Hr. NIELS DORPH, op-
 læste derpaa Apostelens Pauli Ord af den første Skri-
 velse til Timotheum, det andet Capitel, det første
 og andet Vers, saa lydende:

Jeg formaner først , for al-
 le Ting , at der gøres yd-
 mygelige Begieringer, Bønner,
 Forbønner, Taksigelser for alle
 Mennesker, for Konger og alle
 Dem, som ere i Højhed, at vi
 maa leve et roligt og stille Lev-
 net i all Gudfrygtighed og Er-
 barhed.

Hvilken Text Biskopen over Siellands Stift strax be-
 gyndte at forklare, og taledede derover, som følger:

Stor-

Stormægtigste Monarch!

Allernaadigste

Arve-Prætor og Konge!

D

D

D

et rareste som er at merke ved denne Text, og det første vi have at glæde os over, er dette: At Eders Kongelig Majestæt Selv haver

udvaldt, og, blandt mange, har udsøgt denne Text til denne Højhellige og Herlige Forretning. I blandt saa mange Skriftens Sprog, som handle om en Konges Højhed og Rett, hvoraf den hellige Bibel har en stor Rikdom, og i Steden for den Text, som ellers ved lige Tilfælde har været brugelig, af Rom. XIII. hvor der handles om Dyrigheds

v. I-7.

Herkomst og Herredomme, Magt og Vælde, Rett og Herlighed, om den Frygt, den Lydighed, den Skatt, den Ære, man er Dem skyldig, har det behaget Eders Kongelig Majestæt just at udtage denne Text, som intet mindre handler om, end noget saadant. Den allerndmøstige Text, en Text, i hvilken Kongen

S

Selv

Selv, kaster Sig ned for GUD i Bøn, af
 Ham at begiere Hielp til Sin Regiering. En
 Tert, hvori Kongen vil, at det gandske Land skal
 kaste sig ned for GUD i Forbøn, at udbede Raade til
 Kongens Regiering. En Tert, som vidner baa-
 de om Kongens Verbødighed for sin GUD,
 at der, for alle Ting skal gøres Bønner og
 Forbønner, saa og Kongens Omhyggelighed
 for sit Folk: At de maa leve et roligt og
 stille Levnet. Kiere! Synes det ikke, at Kon-
 gen paa denne sin Herligheds Dag, ligesom
 glæmmer all sin Herlighed, og anseer Sig, som
 en Trængende, der behøver Bøn og Forbøn?
 Det, som andre ellers ikkun gribe til i yderste Nød,
 og, naar de intet andet Rednings Raad vüde, tage sin
 Tilflugt til, nemlig til andres Forbøn, som Pharaos:
 Beder til HERren eders GUD, at han vil
 borttage denne Plage fra mig. *Exod. 10.*

2. Mose-
 B. 10.
 v. 17.

See! just det, og det eene, har Kongen, paa Sin
 Salvings = Dag, vildet minde os om! En
 Konge paa Sin Throne, i all Sin Majestæt
 og Herlighed, hvor de Højeste Herrer staae neden for,
 som Tienere, hvor mange Tusinde staae færdige til
 Hans Tieneste, efter mindste Bink. En Kon-
 ge i den Alder, da man allermest plejer at for-
 lade sig paa sig selv, at holde Alting lætt, ingen Ting
væn-

vanskelig. En Konge, siger jeg, i flige Om-
 stændigheder, glemmer ligesom allting, for at kaste
 Sig ned for GUD, at bede om Hielp, og dertil for-
 langer Andres Hielp og Forbønner, det er i Sandhed
 noget saa rart, noget saa Hierte-rørende, og henryk-
 kende, noget, som maa sætte vore Dine i Glædes
 Taarer, og fylde vore Munde med GUDS Lov
 og Priis, at sige med Esdra: Lovet være HER-
 REN vore Fædres GUD, som har givet
 saadant i Kongens Hierte, at pryde saa
 HERrens Huus. *Esdr. 7.* og med Kong Hiram:
 Lovet være HERren i Dag, som har givet
 David en viis Høn til at regiere over det
 meget Folk! *1. Reg. 5.* Sandeligen, jeg vidste
 intet at ligne dette med, uden just med den viise Salo-
 mon, hvilken og var i den Alder, og i de samme Om-
 stændigheder, og viiste da, at være af selv samme Sind;
 Thi om Ham hedder det ved Hans Salving: *2. Kron. 1.*
 At han med alt Folket gif ned til Gibeon,
 for at ofre og bede. *2. Chron. 1.*

*Esdr. 7.
v. 27.*

*1. Kong. 5.
v. 7.*

*2. Kron. 1.
v. 3.
confer.
1. Kong. 3.
v. 4. 5.*

Velsignet Regenter, som med saadant
 Sind betræder sin Throne! Lyksaligt Folk, som
 af GUD begaves med en saa sundet Regenter!
 O! glæd Dig Danmark! Frnd Dig Norge!
 Priis Din GUD, lyksaligt Ewilling-Nige! Skion
 og see! hvad Lyksalighed blott dette Vall af Text lo-
 ver Dig! Hvo mærker ikke i dette Vall den Tillid

Kongen haver til sit Folk, at Han holder det ufor-
 nødent, paa Sin Salvings-Dag, at er-
 indre dem om den Lydighed, Underdanighed, Frygt,
 Skatt, Ære, de ere Ham skyldige. Alt det tvivler
 Han ikke paa, at de uden Mindelse selv erindre sig om;
 Men deres Forbøn erindrer Han dem om, den beder
 Han om, den kand Han ikke faae nok af, ikke for-
 meget af. Det vil Han skal handles om paa Hans
 Salvings-Dag? Hvo seer ikke, at Kongen
 i dette Ball af Text, ligesom griber efter Hiertet, og
 tager fatt paa enhver Undersaatts Hierte; at
 Kongen vil sige, som **BLD** Selv: Min
 Søn! giv mig dit Hierte. *Prov. 23.* Hiertet
 er Ham om at giøre; elkes vil Han; Lydighed twiv-
 les ikke paa; Skatt og Told tales ikke om; Alt saa-
 dant kand Han befale og tage, og det er Han ikke
 fornøjet med; men Kierlighed minder Han om; Hier-
 tet beder Han om; en inderlig Forbøn vil Han have;
 men den maa komme af Hiertet, og have sin Grund
 i Kierlighed; Derfor er det Ham derom at giøre.
 Det er Ham ikke nok at regiere over vore Personer,
 vore Legemer, vort Gods, vort Blod, vort Liv. Alt
 det forstaaer sig selv; Alt det har Han Magt og Rett
 til. Men den KONGE regierer kun over den hal-
 ve Deel, den ringeste Deel af os, som alleene hersker
 over de Ting, og maa frygtes; Men Han vil regie-
 re over vore Hierter; Han vil elkes, at vi glæde os
 over Ham, og at vi af den Kierlighed, den Glæde,
 den Tillid til Ham, inderligen og u-afladeligen be-
 de for Ham.

Ordsp. 23
 v. 26.

Lige-

Ligesom da De, som skal küge op til de Himmel-
 ske Corpora, Solen og Stjernerne, De maa bruge
 Tubos og Perspectiver; Saa tillad os, Aller-
 naadigste Konge! nu Eders Majestæt sid-
 der paa Sin Herligheds Throne, og under den prægtige
 Himmel, at vi da ligesom fra Dybet af, küge op, og
 benytte os af denne Tert, den Eders Konge-
 lig Majestæt saa viiselig, saa gudeligen har
 valdt, og at vi bruge den, som en Tubus og Per-
 spectiv, at küge lige ind i Eders Kongelig
 Majestæts Hierte og Sind; Og hvad see vi
 da? Vi see tvende herlige Ting:

I.) Kongens Sind og Hierte-
lav for Sin GUD, at Han,
 ved Bøn og Forbøn af ham venter
 Hielp, Raade og Belsignelse i Sin
 Regiering: Jeg formaner for alle-
 ting, at der gøres Bønner, ydmy-
 ge Begieringer, Forbønner og
 Taksigelser for Kongen.

II.) Kongens Sind og Hierte-
lav for Sit Folk, at Hans Re-
 gierings Diemerke gaaer derpaa ud,

at vi kand leve et roeligt og stille
Levnet i all Gudelighed og **Er-**
barhed.

I.) Angaaende da det Første: **Kongens**
Sind og Hjertelav for Sin GUD, det
har **Eders Kongelig Majestæt** saa klarligen
fremlagt for all Verdens Dine, ved denne Textes Ball:
Jeg formaner først for alle Ting ic. Thi disse
Apostelens Ord til alle Christne, har **Eders**
Kongelig Majestæt i Dag gjort til Sine
Ord til alle Deres Folk og Tienere. Et Ord
af Thronen er et vældigt Ord; Men saadanne
Ord af Thronen, som disse, ere guddommelige Ord,
om hvilke vi gandske frit, uden alt Hykklerie, og i fuld
Sandhed og Bished, kand sige som Folket om Kon-
gens Ord, da Herodes sad i sin Herlighed paa sin
Stoel og taledede: Det er GUDS Røst, og ikke
et Menneskes. *Act. 12.* Thi virkeligen ere disse
Ord GUDS egen Røst, først i Apostelens
Mund, og nu i Kongens Mund.

Ap. G. 12.
v. 21, 22,

Det synes ligesom Apostelen i disse Ord vil give os
et Register paa alle Bønne-Bøger; thi alle de Bønner,
som nogen Tiid ere giorte, eller kand gøres, maa hen-
føres til et af de fire Slags, han her opreigner: Bøn-
ner, Begieringer, Forbønner, Taksigelser. Alle Bøn-
ner deeles først i to Slags; For os Selv, eller for
Andre. Et hvert af dem igien er atter to Slags.

De

De Bønner for os Selv ere enten om det Onde at afbede; og det synes Apostelen at vilde sige med det første Ord; Thi Ordet *Δέησις* giver en Rød tilkiende, og fører det med sig, at være i nogen Beflemmelse; eller om det Gode at tilbede, og det er det andet Ord, *Προσευχή*, noget vi tilønske os. De Bønner for Andre ere ogsaa to Slags: Enten noget Godt, vi unde Dem, og derfor intercedere for Dem; det er det tredje Ord, *Ἐντεύξις*: Eller noget Godt, som Dem er skeet, og vi glæde os over, og takke GUD for *Εὐχαριστία*. Det sidste synes vel ikke at være en Bøn; thi der er Forskiel paa Bøn og Tak, men hører dog virkelig til Bøn; ingen ret Bøn, uden der er Tak hos, og ingen Tak kand skee til GUD, uden ved Bøn, det er Hjertets Oploftelse og Samtale med GUD; Og den samme Pligt, som forbinder mig til at bede for min Næste, den forbinder mig og, at takke for Andre. GUD skal takkes for alt det Gode han gjør, ligesaa vel det Gode mod Andre, som det Gode os selv vederfares, ellers er det baade en Utaknemmelighed mod GUD, og en hemmelig Misundelse og Ufierlighed mod Næsten. Nu, det synes saa, siger jeg, at Apostelen her vil give en Forsteignelse paa alle Slags Bønner; eller og nogen kunde tænke, at her er ikke saa meget et Register paa mange Slags Bønner, men heller et Udkast og Grundris til en Bøn, at i hver vel indrettet Bøn bør alle disse fire Ting tages i Agt, baade at bede og at takke, baade vort eget og Andres Anliggende. Men jeg holder egentligen for, at Apostelen slet intet, paa dette Sted, taler om de Bønner, vi bør gjøre for os Selv; thi det kommer ikke hans Djemærke ved, som han sigter hen til; men han

Rom. 10.
v. 1.

Cap. 15.
v. 30.

handler alleene om de Bønner, vi bør gjøre for Andre; Alt ikke alleeneste det tredie og fierde Ord, men og det første og andet Ord hænge sammen med de følgende Ord: For alle Mennesker, for Konger og De Bældige, at der skal skee Bønner for Dem; thi saa bruges det første Ord om Forbøn. *Rom. 10.*
 Der skal skee ydmyge Begieringer for Dem; thi saa bruges det andet Ord om Forbøn. *Rom. 15.*
 Der skal skee Forbønner og Intercessioner for Dem; Der skal skee Taksigelser for Dem. Men, at Apostelen bruger saa mange Ord om een Ting, det skeer ifkun for at viise Sagens Nødvendighed, Vigtighed, og hvor bestandig Forbøn bør være, ved alle Leiligheder. Han har tidt nok, paa andre Steder, formanet til Bønner at gjøre for os Selv; men paa dette Sted har han en højere Dyd, en ædlere Christendoms Pligt at lære os; Thi Bønner for Andre ere ædlere, og GUD kærere, fordi de komme af en ædlere, en højere Grund. Alt bede for os Selv, det kand end og egen Kierlighed, og en naturlig Drift lære, erindre, og drive os til; Vi ville os selv vel; men at bede af Hjertet for Andre, det er en rett Troens Frugt, en af GUD virket Christen Kierlighed.

Saadanne Forbønner vil Apostelen da at skulle skee for alle Mennesker. Der er ingen Christendoms Pligt der strækker sig saa vidt, som den Pligt, at bede; den strækker til utallige Tusinde Ting at bede om, til utallige Tusinde at bede for, saa det er ikke mueligt, at os kand fattes paa Materie at bede om, naar os kun ikke fattes paa Hjerte at bede af, og Aand at

at bede med. Det er forunderligt, at Folk kand være saa fattige paa Ord, naar de ville til at bede, at de ikke viide hvad de skulde sige, da man snarere skulde tænke, at de ikke maatte viide, hvor de skulde høre op. Monne vi vel skulde blive nogen Tiid saa mægtige, at vi have intet meere at bede om; Eller mon GUD skulde blive nogen Tiid saa fattig, at Han havde intet meere at give os? Han, som Selv siger: Lad ditt

Psalm. 81.
 v. 11.

Mund vidt op, jeg vil fylde den. *Psalm. 81.* Og om det end var, at os ikke selv fattedes noget, saa ere der andre nok, som fattes. Det er en slett Christendom, hvor vi alleene sørge for os selv, og den Bøn er ikke efter GUDS Villie, hvor vi ikke tænke paa Andre, end os selv, Det allmindelige Beste, saavel som vort eget. Troe og Kierlighed ere Christendommens Djeesteene i alle dens Pligter, ogsaa i Bøn. En Bøn uden Troe duer ikke, den er blind paa det eene Dje. En Bøn uden Kierlighed duer ligesaa lidet, den er blind paa det andet Dje. Paa samme Tiid vi i vor Bøn løfte det eene Dje til Himmelen i Troe og Tillid til GUD, bør og det andet Dje see paa Næsten i Kierlighed og kierlig Forbøn. Apostelen vil derfor, at der skal gøres Forbønner for alle Mennesker; thi vi have alle een Fader i Himmelen; Vi ere alle igienløste ved eet Bærd; Vi ere alle kaldede til een Arv; saa er det vel den mindste broderlig Tieneste vi kand gjøre Hinanden, at bede for hverandre. Samme Apostel siger et andet steds, at vi skal gjøre godt mod

Galat. 6.
 v. 10.

godt mod Alle, uden GUD. Ikkum saa i Verden ere
 saa lykkelige, at de kand gjøre godt mod Mange. Man-
 ge ere saa u-lykkelige, at deres Evne er ikke at gjøre
 godt mod Noget; Men her viiser Apostelen os et Mid-
 del, at gjøre godt mod Alle: **Forbøn for alle**
Mennesker. Vidste vi selv hvor meget godt vi
 kunde gjøre med vore Forbønner, vi skulde ikke være
 saa farrige og paaholdne paa dem. Vore Bønner kand
 rekke til det yderste Hav; Vore Bønner kand gavne
 dem, vi aldrig have seet, og aldrig faae at see. Du
 har bedet for andre, og veed ikke Selv, hvem Du har
 hiulpet dermed; En anden gang trænger Du, og bli-
 ver hiulpet, og veed ikke hvem Du har at takke derfor.
 Dersom Noget syndet en Synd, som ikke
 er til Døden, og Noget beder for ham, da
 giver han ham Liv. *I. Joh. 5.* Saaledes kand
 man ofte give Almisse uden Penge; gjøre godt uden
 Omkostning. Den Fattigste kand herved gjøre vel
 mod den Mægtigste, den Ringeste mod den Rige-
 ste, den Skrøbelige kand hielppe den Sterkeste. Med
 en troende Bøn kand en fattig Bonde hielppe en Konge
 at regiere, en lemlæstet Krobling hielppe en Armée at
 stride; den Eenfoldigste hielppe en Apostel at prædike:
 Bed for mig, at Ordet maa gives mig,
 ved min Munds Opladelse. *Eph. 6.* Skulle
 vi da vel forsømme saadan ædel Pligt, som kand gjøre
 os til saa mægtige Folk, at det staaer i vor Magt, at gio-
 re godt imod Alle, hvilket ellers, uden i den eene Punct,
 er en Egenkab, som alleene tilkommer GUD. Ofte
 kand og GUD gjøre det for Andres Forbøn, som Han
ikke

I. Joh. 5.
v. 16.

Ephes. 6.
v. 19.

ikke vilde gjøre for vor egen Bøn: Lad Abraham bede for Dig, saa skal Du blive helbredet, siger HERren til Kong Abimelech, *Gen. 20.* Job, min Tiener skal bede for Eder, saa vil jeg ansee hans Person, og ikke betale Eder efter Eders Daarlighed, siger HERren til Eliphaz og hans Venner. *Job. 40.* Pharao havde derfor større Tillid til Moses Bøn, end sin egen. Ja, det er godt! vil Nogen sige: Saadanne Mænd, som Job, Abraham, Moses, det er troeligt, at deres Bøn kunde hjælpe: Men hvor finder man nu saadanne Mænd? Men da GUD har befalet det allmindeligen: Beder for hver andre: *Jac. 5.* Saa er det et Tegn til, at det ikke er forgievet. Skulde GUD vel befale de Ting, som Han vidste Selv at være unyttige? Paulus trøster sig selv ved Andres Forbøn: For eders Bøns Skyld, haaber jeg at blive frelst.

I. Mose-
B. 20.
v. 7.

Job. 40.
v. 8.

Jac. 5.
v. 16.

2. Cor. I.
v. 10. 11.

Men meene vi da, at der i Corinthen vare lutter Abrahamer, Jobber, Moses? Nej! Der vare Mennesker, som vi, Syndere, som vi, og der vare GUDS Børn iblandt Dem, som blandt os. Ved Deres Forbøn trøster Paulus sig, som Selv var saa stor en Beder. Jeg veed vist, at en Spotter mocqverer sig herover, og siger, at ligesaa lidet man bliver feed af det en Anden æder, ligesaa lidet lykkelig af det en Anden beder; Men ham skee da og, som han troer. En Christen, som troer GUDS Ord og Forjættelser, troer Skriftens Forskrift og Exempler, troer ogsaa dette, at Bøn for Andre er ikke forgievet; Hjælper den

Luc. 10.
v. 6.

ikke dem, som bedes for, at de selv ved Bantroe forspilde det, den tiener dog visseligen den som beder, efter Christi Ord: Dersom der er et Fredens Barn inde, da skal den Fred, som I ønske, hvile paa ham; men hvis ikke, da skal eders Fred vende tilbage til Eder Selv. *Luc. 10.*
 Jeg formaner for alle Ting, at der gøres Bønner, &c. for alle Mennesker, &c.

Men det er ikke den Sag, som vi nu i Dag have egentligen at tale om. Det som Apostelen fornemmeligen vil sige, og ret er hans Djemærke i vores Text, er dette: At der skal gøres Bønner, Begieringer, Forbønner og Taksigelser for Konger. Det er mærkeligt, at Apostelen her bruger, som oftere, det Ord, Konger, da dog den Dyrighed, som han og de første Christne levede under, var Kejsere, saa man skulde ventet, at han heller skulde have sagt: Jeg formaner, at der gøres Bønner for Kejseren, og alle Dem, som ere i Højhed; Men han siger, for Konger, baade fordi dette er en Lectie, ej alleene for de Christne, som levede under den Romerske Keisers Herredømme, men for alle Christne i den heele Verden, enten de leve under Konger, eller under Kejsere, eller hvad Slags Dyrighed Gud har satt over dem; saaoog endnu meere, fordi det Ord, Konge, er deres rette Navn, det Navn Gud Selv har givet Dem, det Navn

De

De have af **GUD**, og bære med **GUD**. **GUD** Selv beskriver sin Magt og Vælde, som en **Konge**, men aldrig som **Keiser**; Han kalder Sig **Kongernes Konge**, men ikke enten **Kongernes Keiser**, eller **Keisernes Konge**, eller **Keisernes Keiser**. Det Ord, **Konge**, er biblisk, og af **GUD** Selv givet; Det Ord **Keiser**, er hedensk, og af Hedningene paafundet. Af Begyndelsen var det Ord, **Keiser**, mindre, end **Konge**, at fordi Konge-Navn var blevet forhadet og utaaleligt for de Romere, saa vilde Deres Monarcher ikke hedde Konger, men kaldede sig **Keisere**, at det skulde være en Modestie, og ligesom en Grad mindre end **Konge**; Men siden er det Ord **Keiser** blevet tragtet efter, som en Titel, der skulde være højere end **Konge**, skiont det ikke er saa; Thi all Deres Rett har De, som Konger; og store Monarchier, som Daniel taler om, kaldes **Riger**, og deres Anførere kaldes **Konger**, ikke **Keisere**. Derfor bruger Apostelen jevnlig, og heler det Ord **Konge**, som Deres rette Højheds og Værdigheds Navn, og af **GUD** givne Titulatur. Og vi derfor, naar Jøderne fordum, for at forskyde **Christum**, Den de ikke vilde kiende for **Konge**, streege og sagde: Vi have ingen **Konge**, uden **Keiseren**, *Joh. 19.* Kand siige med Glæde: Vi have ingen **Keiser**, uden

*Joh. 19.
v. 15.*

Kongen; Jeg formaner da, at der gøres
 Bønner og Forbønner for Konger;
 og forstaaer med disse Forbønner, ikke alleene-
 ste de offentlige Bønner, som skee i Kirken og Forsam-
 lingen for Kongen og Dyrighed, hvilket visse-
 ligen er en Deel af vor offentlig Guds Tjeneste; men
 derved er ikke Apostelens Meening opfyldt, dermed har
 vi ikke efterkommet all vor Pligt; Men vi ere og skyl-
 dige til at bede for Kongen hemmeligen i Huuse-
 ne, Enhver for sig, og ved alle Lejligheder, ja saa ofte
 vi giøre nogen Bøn; Thi vi see, at Apostelen strax efter
 vor Text, taler om, at vi skulle bede, og opløste
 Hænder alle Steder, v. 8. altsaa ikke nok i
 Kirkerne og offentligen. Nu da, saadan Forbøn for
 Kongen forestiller Apostelen, vel kort, men me-
 get fyndig og eftertryffeligg. Han forestiller den,
 baade som en nødvendig, som en billig, som
 en nyttig Ting:

I. Tim. 2.
 v. 8.

- I. Nødvendig, fordi det er en Christen-
doms Pligt mod GUD.
- II. Billig, fordi det er en Taknemmelig-
heds Skatt mod KONGEN.
- III. Nyttig, fordi det er et Lyksaligheds
Middel for os Selv; og altsaa
- IV. Den fuldkommenste Pligt, hvor-
med

med vi tillige tiene **GUD**, **KON-**
GEN og os Selv, hvilket ikke lette-

ligen, i det mindste ikke saa klarligen
 og kiendeligen kand sees i nogen an-

den **Pligt**.

Alt dette ligger virkelig i vores **Text**, hvilket vi for-

teligen ville betragte.

I. Jeg siger først, at **Apostelen** forestiller

Forbøn for **Kongen**, som en nødven-

dig **Christendoms Pligt** mod **GUD**;

Dg det beviiser han med trende **Aarsager**: (A)

Jordi GUD har befalet det. (B) Han har

befalet det først og for alle **Ting**. (C) Han

har befalet det, som noget han finder sær

Behag udi, naar det skeer. (A) **GUD** har

befalet det: **Jeg formaner**, siger **Apostelen**:

Naar **Apostelen**, som **Tiener**, formaner, saa er det

GUD, som befaler; thi vi ere **Sendebud** i

Christi Sted, og **GUD** formaner, for-

medelst os. 2. *Cor.* 5. Det er ikke et blott **Raad**

af **Apostelen**, men tillige en **Ordre** fra **GUD**:

Det er ikke jeg, som byder, men **Herren**.

1. *Cor.* 7. Dg naar det endog ikke var andet end et **Raad**

af **Apostelen**, saa maatte det dog gielde hos **Christne**,

som en **Befalning**, da samme **Apostel** siger et andet

2. *Cor.* 5.
v. 20.

1. *Cor.* 7,
v. 10.

Rom. 15.
v. 18. 19.

I. Cor. II.
v. 23.

steds : Jeg torde ikke tale noget , dersom
HERRENS ikke taledede det ved mig i
GUDS Aands Kraft. *Rom. 15.* Og om
denne Formaning i sær kunde han sige, som om andet :
Jeg har annammet det af **HERREN**, hvad jeg
har overantvordet **Eder**. *I. Cor. II.* Saa det
er **GUDS** udtrykkelige Villie, at der skal bedes, bedes
af Alle, bedes oprigtig og af Hiertet for **Kongen**,
og det endogsaa hvordan Han er. Hvo var Konge,
da Paulus skrev dette til de Christne? Det var Nero,
de Christnes grummeste Forfølger : Og dog formaner
Paulus at bede, at bede, ikke mod Nero, men for ham.
Det er ret estertænkeligt, at i alle Apostlernes Skrif-
ter findes ikke et eeneste Ord, om da værende Regen-
teres Feil, endskiont, **GUD** veed, de Christne havde
ikke meget at glæde sig ved af Dem, ej heller andre at
rose Dem for; men ikke eet Ord, som giver tilkiende
mindste Fortrydelse, U-villie, Klagemaal; ikke en Miine
eller Tegn til nogen Knurr, eller at sukke engang over
dem; Saa at, dersom vi ikke vidste af andre Skri-
bentere de Tidens Historie, af Apostlernes Skrifter,
skulde det ikke kunde sluttet andet, end at De den Tid
har haft de frommeste og gudfrygtigste Regentere;
Saa aldeles eenstemmige, og med een Mund, lære
alle Apostler om Dyrighed intet andet, end Underda-
nighed, Lydighed, Forbon, ja med sterkere Ord, i
det mindste kraftigere Motiver, end alt det, som de
beste Hoff-Mænd, og meest veltalende Tertulli, nogen
Tid kunde have talet. Ligesaa de Hellige i det gamle
Testamente : **Kongen leve!** Det var et Ønske i
Alles

Alles Munde, ikke alleene for en David, en Salomon, en Jolias; men og for Dem, som ikke vare nær saa gode; for en Artaxerxes. *Neh. 2.* En Darius, til Ham siger Daniel, just da han sad i Lover: Kulen, hvor Kongen havde ladet ham faste: Kongen leve længe! *Dan. 6.* Beder for Nabuchodonozors Kongen af Babylon, og hans Søn Balthazars Liv, at Deres Dage maa være som Himmelens Dage paa Jorden. *Baruch. I.* Thi, hvordan en Konge end er, kand et Land ikke undvære Ham. Bedre en haard, end ingen Konge. Et Land, uden Konge, er sandeligen verre faren, end et Land, der har en ond Konge. Er det da nødvendigt, Guds Billie, og af Ham befalet, at der skal bedes for Konger, hvordan De og ere; Hvor meget nødvendigere er det da, at bede for en Konge, som er sit Riges Lyksalighed og Glæde? Naar vi have faaet saadan Konge, som vi nogen Tiid kunde ønske Os af GUD; ja! at vi ikke vidste at afmale, eller foreskrive GUD, om det var os tilladt, en Konge, bedre end Den, GUD har givet Os. Bede vi da ikke for Ham ideligen, hierteligen, bede vi ikke for Ham, som det Kiereste vi eje og have, som Den, hvilken vi, næst GUD, have meest at takke; da ere vi ikke alleeneste uskionsomme mod Kongen, men vi ere uhydige mod GUD, som har befalet det. Jeg formaner, at der skeer Bønner, Forbønner for Konger.

Neh. 2.
v. 3.

Dan. 6.
v. 22.

Baruch. I.
v. II.

(B) Ikke nok, GUD har befalet det, men befalet det frem for alle andre Ting: Jeg formaner først for alle Ting, *πρῶτον πάντων*, hvad enten han først og for alle Ting formaner dette, eller han formaner, at vi først og for alle Ting skal tage dette i Agt, at bede for Kongen, saa kommer det paa eet ud, og viiser denne Pligtes Nødvendighed. At Paulus vidste ingen nødvendigere, end denne; at ingen anden Pligt kand gøres rett, og GUD til Behag, uden denne tages tillige i Agt; det er Apostelens første og fornemteste Formaning, og det bør være vores første og fornemteste Forretning. Den første Gierning vi bør gjøre, er Bøn. Ingen Dag forsomme, ingen Leslighed lade gaae forbie, uden Bøn, ingen Bøn igien gaae forbie, uden Forbøn, ingen Forbøn, uden i sær at bede for Kongen. At Bønnen selv er een af de vigtigste og jevnligste Christendoms Dveller, derom tvivler vel ingen oplyst Christen. Det er den ædelste Part af vor Guds Tjeneste, som strækker sig til vort gandske Liv. Ingen Alder, ingen Stand, ingen Dag, ingen Forretning, hvor Bøn ikke bør have sin Deel. Det Offeret var i det gamle Testamente, det er Bønnen under Evangelio, og Offeret burde skee alle Dage, mange Slags Offer; ligesaa bør alle Dage skee alle Slags Bønner, ndmyge Begieringer, Forbønner, Taksigelser. Da Bøn er Sjælens Aandedrætt, og Aandedrætt er Livets Kiendtegn. Saalænge vi leve drage vi vor Aande, og naar vi ej længere drage vor Aande, saa er det og ude med Livet; Saa er Bønnen det aandelige Livs Kiendtegn.

tegn. Høre vi op at bede, saa høre vi og op at leve
 aandeligen, og Christus ikke længer lever i os.
 Nu, som Bøn da er det ædelste af vor Guds Tjeneste,
 saa er Forbøn igien det ædelste af Bønnen, og kommer
 af den reenste Grund, en rett Kierlighed, virket af
 Guds Aand. Forbøn igien for Kongen, det
 ædelste af vore Forbønner; Thi deri samles alle Ting:
 Gud, Næsten, og vi Selv. Dermed give vi Gud
 den Ære og viise den Tillid til Gud, at Han er
 Den, som regierer Kongen. Og hvordan
 Kongen skal være sindet imod os, det kom-
 mer an paa Gud. Han har Kongens
 Hierte i sin Haand, og bøjer det, som Vand-
 bekke. *Prov. 21.* Vandbekke; nu ere de Jorden
 nyttige, at de Bædske og Lædske Landet; nu kand de
 være skadelige, naar de overskulle og forderve Landet;
 Saa er Kongens Hierte, som Vandbekke i
 Guds Haand. Gud leder og lenker disse Vandbekke,
 nu til vor Gavn og Glæde; nu og til vor Straf og Nef-
 selse. Saa er det vor Sag igien, at lenke Guds
 Hierte med vor Bøn. Derfor formaner jeg
 først og for alle Ting. Vi maa takke os Selv,
 om vi ikke have den Nytte af Kongen, som vi
 ønskede, at vi ikke have bedet, ikke bedet rett, ikke bedet
 nok, ikke troligen nok; thi Kongen regierer over
 os; Vi ere i Hans Haand, som smaa Vand-Draaber,
 eller Vand-Straaler; Gud igien regierer over
 Kongen, hvis Hierte er i Guds Haand, som

Ordsp. 21.
 v. 1.

Vand-Bekke; vor Bøn igien er det, som skal lenke GUDS Hierte, at GUD vil lenke Kongens Hierte til alt det, som er Landet tienligt og nyttigt.

(C) Endeligen har GUD ikke alleene befalet det, befalet det først og for alle Ting, men befalet det, som en Ting GUD finder en synderlig Behag udi; Derfor see vi, at Apostelen, for at give sin Formaning desmeere Eftertryk, lægger disse Ord til, strax efter vor Text: Thi det er godt, tilmed behageligt for vor HERRE Jesu Christo; saa vi rett kand see hvor angelegent det er for Apostelen, at faae denne Sag de Christne rett dybt indpræget, om Forbøn for Dyrigheden: Det er godt, siger han, tilmed behageligt for GUD. Godt, nemlig for os Selv; behageligt for GUD, og altsaa er Forbøn for Kongen, ligesom Viin-Træet, der glæder GUD og Mennesken.

Judic. 9. Den Forbøn den glæder GUD, den gavner os: Det er godt, og tilmed behageligt for GUD. Naar Apostelen siger det er godt, da vil han ikke alleene sige: Det er rett og gandske billigt; thi og saa bruges Ordet, naar Salomon lader sige til Simei, at han skulde ikke viige af Jerusalem, thi ellers skulde det koste hans Liv, da svarede Simei: Det er et godt Ord, min HERRE, Kongen, har talet, : Det er billigt, jeg retter mig derefter. *I. Reg. 2.* Men Apostelen vil sige meere, at det

Dom. 9.
v. 13.

I. Kong. 2.
v. 38.

det ogsaa er nyttigt; Godt, nemlig godt baade for den, som beder, og for den der bedes for. At der gøres Bøn for Kongen, det er godt; godt for Kongen, godt for Undersaatterne, som alt siden skal forklares. Nu dette eene, at det er godt, burde være os nok. Er det godt, saa bør vi lægge os efter det, som er godt. *1. Theff. 5.* Søger godt, og elsker godt. *Amos 5.* Hænger fast ved det, som er got. *Rom. 12.* Men om det aldrig var os Selv godt, nok er det, det er behageligt for GUD og vor HERRE JESU KRISTO. Dette meenes at være eene nok til at binde Læsset, derfor sætter han den Motif til sidst. Han fand ikke stille sig for, at der skulde være nogen Kristen, som jo vilde opmuntres derved, naar de kun høre, at de fandt gjøre noget, som er angenehm for vor HERRE JESU KRISTO. Og det forsikrer han os om, at saa ofte der gøres inderlig og hiertelig Bøn for Kongen, saa er det ikke alleene godt for os Selv, og for Kongen, men det er særdeelees behageligt for GUD og vor HERRE. Men er det nu da godt, og tilmed behageligt for GUD, at der bedes for Konger, hvordan De og ere; saa maa det sandeligen være meget skadeligt for os, meget hadeligt for GUD, naar vi ikke u-afladeligen ville bede for saadan Konge, der med rette maa kaldes *Deliciæ generis humani.* Den Haand var værd at visne, som ikke vilde bøde af

1. Theff. 5.
v. 15.
Amos 5.
v. 14, 15.
Rom. 12.
v. 9.

I. Sam. 12.
v. 23.

for saadan Konges Liv; og den Mund var værd at raadne, som vilde lade af at bede for saadan Konges Belfærd. Enhver Christen og Christi Tiener maa tænke, som Samuel: Det være langt fra mig, at synde mod Herren, og lade af at bede, nemlig, for Kongen, men jeg vil lære eder den gode og den rette Vej. I. Sam. 12. Jeg formaner først for alle Ting, thi det er godt og behageligt for Gud.

Nu da Apostelen har viist os, at saadan Forbøn for Kongen er nødvendig, som en Christendoms Pligt mod Gud, fordi Gud, har befalet det, befalet det først og for alle Ting, og for det er Sam behageligt.

II. Saa viiser nu Apostelen for det andet, at saadan Forbøn ogsaa er billig, og en Taknæmmeligheds Skatt, vi ere Kongen skyldige; og derudi gives os atter to Ting at betænke:

(a) Alt Kongen fortæner vor Forbøn, for det Gode vi have af Ham.

(b) Alt Kongen behøver vor Forbøn, for den Nøje Han har for os.

(a) Jeg siger: Alt Kongen fortæner Forbøn af os, for det Gode vi have af Ham.

Vare

Vare ikke Konger blandt Mennesker, som Guder, da skulde Mennesker snart blive som Djevle imod hinanden. Det vilde da gaae paa Landet, som i Havet, at de store Fiske opsluge de smaa. Det er mærkeligt, at der var en Tid i Jsrael, da der skeedte de allerstændigste Gierninger, saadanne, som endda neppe vare horte blandt Hedninger, og ved hver af disse Gierninger staaer det, som et NB. Der var ingen Konge i Jsrael paa den Tid. Der kunde vel være flere Aarsager tillige til saadanne Ondskaber, men denne nævnes ikkun, som Hoved-Aarsagen: Der var ingen Konge i Jsrael, og det igientages trende Gange. *Judic.* 17. 18. 19. Der staaer ikke, at der var ingen Dyrighed, ingen Lærere iblandt dem. Jo! Det er troligt at der vare; men de havde ingen Gehør; De kunde intet udrette, fordi der var ingen Konge, Enhver gjorde, hedder det, hvad ham tyktes rett at være. Naar de gjorde det, som var allerstammeligst, saa syntes det Dem dog rett gjort. Sandeligen, naar Enhver gjorde, som han vilde, da er ingen Tvivl om, at de Fleeste gjorde ilde. Var der ingen Konge i Landet, saa blev og snart ingen Præst i Kirken, ingen Bibel i Huusene, ingen Guds-Frygt i Hierterne. Enhver vilde giøre sig en egen Gud, efter sin Indbildning; stobe sig en Religion efter sin Phantasie, og Ingen tiene Den rette GUD, eller finde paa den rette Troe. Forvirrelse og Forstyrrelse vilde med Gevalt bryde ind over alt. Hver Mand's Guds blev til Rov; hver Jomfrues Ære til

Dom.
 17. v. 6.
 18. v. 1.
 19. v. 1.

Priis ; hvers Villie blev hans Lov ; hvers Magt blev hans Rett. Et Hoved-lost Dyr er en Vanskabning i Naturen ; men et Hoved-lost Land blev da, som et Dyr med mange Hoveder. Hvor der er ingen Konge, der vil Enhver være det, og hvor der ere mange, der er slett ingen. Saa lidet Hiorden fandt være uden Hyrde, saa lidet et Land uden Regenter. Derfor siger Moses : O ! vilde dog HERREN, som er alt Riøds Manders GUD, sætte en Mand over Meenigheden, som kunde gaae ind og ud for dem, at HERRENS Meenighed ikke skal være, som Faar uden Hyrde. *Num 27.*

Det et Skib er, uden Styr, Jorden uden Soel, et Legeme uden Hoved, et Hoved uden Dje, et Dje uden Djesteen ; det er et Land uden Konge. Han maa være vort Styr, vor Soel, vort Hoved, vort Dje, og Ham bør vi være omme over, som over en Djesteen. Næst GUD er der Ingen vi have vor Lyksalighed i disse Riger at takke, uden vore fiere og fromme Konger. At vi leve i stor Fred, og at mange herlige Ting skee iblandt dette Folk, det have vi Din Forsynlighed at takke, mægtigste Felix ! det erkiende vi altid og allevegne, maa Enhver af os sige med Tertullo. *Act. 24.* Deres Lov er et Gierde for Enhver ; Deres Dje som Soelen, der opliver Alle ; Deres Dre er et Fristæd for de Fortrængde ; Deres Sværd er Landets Sikkerhed ; Selv ere De det store Træ Daniel taler om, un-

der

4. Mose-
 B. 27.
 v. 16. 17.

Ap. G. 24
 v. 3.

der hvilket alle Dyr og Fugle finde Lye og Læe. *Dan. 4.* Efterdi vi da høste saa stor Frugt af Kongens Forsorg, hvad er da billigere, end at Kongen høster den Frugt af vor Skionsomhed, at vi bede for Kongens Liv og Velstand. Det er jo en ond Ager, som ej belønner sin Høsbondes Arbejde, uden med Tidse og Torne, og en ond Undersaatt, der ej belønner Dyrigheds Forsorg, uden med Knurr, i Steden for Bøn? Skal det da altid være Dyrigheds Skiebne: *Regium est benefacere, & male audire?* Ligesom Moses, hvor meget godt han havde gjort Israael, hvor stor Møje han havde haft for dem, hvor ofte han havde frelst dem; ja end og af GUDs Haand, naar GUD har vildet hæve Sig paa dem, men Moses ligesom holdt GUDs Arm, at Han ej kunde komme til at ødelegge dem; saa dog, saasnart noget feilede Dem, at det ikke gif saa liige efter deres Sind, saa skulde Moses have Skylden; han fik Knurr for sin Kierlighed. Men i det mindste bør det ikke skee af Christne: Jeg formaner for alle Ting, at der gøres Bønner for Konger, &c.

*Dan. 4.
v. 12.*

(b) Som Kongen fortjener, saa behøver Han ogsaa vor Forbøn. Kongerne ere vel næst GUD, og ingen imellem GUD og Dem; Og om De end i det Fald ogsaa kunde være GUD liige, at vi maatte sige til Dem, som David til GUD: Du est HERre, mit Gode rækker ikke til Dig. *Psal. 16.* Om De end vare saa lykkelige, at De i

*Psal. 16.
v. 2.*

ingen Ting trængede til Deres Undersaatter, hvilket dog ikke kand være. Kongen kand ligesaa lidet undvære Undersaatter, som disse, Konger. Vi vare ilde farne, om vi ikke havde Konger over os; Men sandeligen Konger ikke bedre farne, om De vare uden Undersaatter. Et Rige uden Konge, er som et Legem uden Hoved; En Konge, uden Undersaatter var som et Hoved, uden Arme og Fødder. Men naar Konger kunde undvære os i alt andet, og vi ikke kunde tiene Dem med Noget, dog vist med dette, og det ere De virkelig tiende med, vores Forbønner. De ere Støtter, hvorpaa det gandske Riges Belfærd beroer; men disse Støtter behøve at understøttes med vore Bønner. De behøve Forbøn, fordi de have den tungeste Byrde at bære, saa at en Moses, en Mand, som dertil var styrket af GUD, maatte klage: Jeg kand ikke bære dette Folkets Byrde, det bliver mig for svart. *Num. 11.* Herren siger om Eliakim: Jeg vil lægge Davids Huusets Nøgle paa hans Skuldre. *Esai. 22.* At GUD betroer Ham Nøglerne, det betyder Myndighed og Magt; Nøgelen til alle Embeder, alle Værdigheder; Nøgelen til Liv, til Død, til Fængsel, &c. Men at disse Nøgler lægges paa hans Skuldre, det betyder Byrde; at de ere ikke saa lette, som andre Nøgler, man bær i Hænderne, eller Lommen, men Nøgle, som maa bæres paa Skuldrene. De kaldes Landets Skjolde. *Psalms. 47.* Fordi De, som Skjolde, maa tage imod alt Hulob, og de verste Stod.

4. Mose-
 B. 11.
 v. 11. 14.

Esai. 22.
 v. 22.

Psalm. 47.
 v. 10.

Stød. De kaldes Hjørne = Steene. *Zach. 10.* *Zach. 10.*
v. 4.
 Ligesom Hjørne = Steenene bære den gandske Bygning,
 og maa tage imod alle Anstød; Saa hedder en Køn-
 ge βασιλεύς, fordi Han er βασις τῆ λαῶ, Han er Folkets
 Grund = Steen, at deres Velsærd hviler paa Ham,
 og derfor behøver Alles Forbøn. De behøve For-
 bøn for den Bekymring Deres Sind maa stedse være
 omringet med. Salomon siger: Ederkoppen
 spinder sin Bæv end og i Kongernes Sal. *Ordspr. 30*
v. 28.
Prov. 30. Men, om man end kunde udseje den af Sa-
 len, og forbyde den der at spinde, saa kand dog U-roe
 og Bekymring aldrig saa reent udsejes af en
 Konges Hoved, saa at Han, meere end An-
 dre, indvifles derudi, ved saa mange vigtige Ting
 Han har at sørge for. Har en KONGE et Fa-
 ders Hierte for sit Folk, saa kand vel ingen Fader ha-
 ve meere Bekymring, end Han, der har saa mange
 Born at sørge for, forsørge, styre og forsvare? Hvo
 skal jeg troe har meest Omsorg, enten Hovedet for
 Lemmerne, eller Lemmerne for Hovedet? Sandeligen
 Hovedet maa have all Omsorgen, skiont Lemmerne
 gjøre Tienesten. Det er det øverste af Legemet; men det
 maa og bære Omsorg for det gandske Legeme. KON-
 gerne behøve Forbøn, fordi De have flere Fri-
 stelser, end Andre. Jo højere et Træ staaer i Bejret,
 jo meere rufkes det af alle Vinde. De ere Mennesker,
 saavelsom vi, have Kød og Blod, som Andre, De
 kand forsee sig, som Andre; men De staae paa farli-
 gere Jis, end Andre, just fordi De have meere Fri-
 hed, meere Lejlighed, mindre Baand, som holde Dem

tilbage fra Synd, end vi Andre; just derfor behøve De, at omgierdes med alle Guds Børns Forbønner, at GUD vil bevare Dem, at Deres God ikke skal glide paa saa slibrig en Gis. Hvor lett fand en Doæg, en Achitophel, en af Rhoboams unge Raadgivere, under Ridkierheds og Troskabs Skinn, give Dem et syndigt Anslag ind? Hvo vil tvivle paa, at den onde Mand jo sætter meest efter Dem, og han var meget taabelig, om han ikke gjorde det; thi han veed vel, at ved Deres Fald vinder hans Rige det meeste. Naar et stort Træ falder, da slaaer det saa mange andre Træer, og alt smaat Krat om med sig; saa Deres Fald drager Andre i Fald, Deres Exempler forføre Andre. Efter Solen gaar alle Planeter; Efter de Stores Klokke vil Enhver stille sit Sejerverk. De onde Bædsker i Hovedet falde altid ned paa Brystet, og gjøre det gandske Legeme svagt, at naar Hovedet er svagt, saa er intet sundt paa det gandske Legeme. *Esai. I.* Saa veed den onde Mand vel, at en Synd hos Kongerne, bliver strax som en Rætt, og til en Mode for de Ringere. Ja! Lad være, at Deres Exempel ikke var saa farligt og saa anstikkende, saa fører dog Deres Synd Ulykke over det gandske Land. For Davids eene Synd slog GUD heele Israael med Pestilenke. *2.Sam.24.* For Sauls Troløshed mod Gibeoniterne, kom tre Mars Hunger i det gandske Land. *2.Sam.21.* Kong Manasses Synd klæbede saa fast ved Landet, at endogsaa, efterat Han var borte, og syndede ikke meere, og der var nu en anden gudsfrygtig Konge i Hans

Esai. I.
v. 5. 6.

2.Sam.24.
v. 15.

2.Sam.21.
v. 1.

Hans Sted, som søgte med all Flid at reformere alle
 de Usikke og Ugudeligheder, som havde taget Over-
 haand, saa hedder det dog, at med alt dette
 vendte dog Herren sig endnu ikke fra sin
 Brede's Grumhed, for alt det Onde, som
 Manasses havde opirret Ham med. 2. Reg. 23.

2. Kona.
 23. v. 26.

Have nu da Kongerne saa stor Møne; bære
 De saa store Byrder; ere De omringede med saa man-
 ge Bekymringer; ere De underkastede saa mange Fri-
 stelser; eftertragtes Deres Fald saa meget af de onde
 Mander; er Deres Synd af saa stor Betydelighed og
 Farlighed for det gandske Land? Nu! saa behove De
 sandeligen, og saa er det høyst baade nødvendigt og bil-
 ligt, at hver Undersaatt af Hjertet, og ideligen beder
 for Dem, at GUD vil regiere Dem, bevare Dem fra
 Synd, til at vandre viiselig for Hannem, og regie-
 re viiselig over Folket, paa det GUD kand være baa-
 de Dem og Deres Folk naadig. Derfor

III. Viiser Apostelen, at saadan Bøn er
 vort eget Beste; ikke alleeneste nødvendig, som
 en Christendoms Pligt mod GUD; ikke alleeneste bil-
 lig, som en Taknemmeligheds Skatt mod Kon-
 gen; men og for det tredie, Nyttig, som et
 Lyksaligheds Middell for os selv. Jeg
 formaner først for alle Ting, at der gøres
 Bønner, Begieringer, Forbønner, for
 Konger og de Bældige, at vi kunde leve

et roligt og stille Levnet. Altsaa er et ro-
 ligt og stille Levnet Frugten af vor Forbøn;
 og paa den Maade, i det samme vi bede for **KON-**
gen, bede vi for vor egen Lyksalighed. Naar det
 gaaer **Kongen** vel, saa gaaer det Landet vel:
Kongens Ære, er Landets Ære; **Kongens**
Magt, Landets Sikkerhed; **Kongens** **Guds-**
Frygt, et Lands Velsignelse. Naar Solen skinner klart,
 da er det lyst og glædeligt over den gandske Jord. Hvad
 vinder ikke et Folk derved, at det regieres og bestyres
 af en **Konge**, som selv regieres og velsignes af
GUD? Hvor lyksalig var Israel i Davids, den from-
 me Konges Tid; men hvor u-lyksaligt blev Landet si-
 den i Rhoboams, og andre Kongers Tid, som ikke
 frygtede **HERREN**? Der er saadan Connexion
 imellem **GUDS** og en **Konges** Regiering, at,
 uden **GUDS** Venskab, hjælper ikke en **Konges**
 Klogskab; uden **GUDS** Bistand, ikke all Hans
 Maat. Der er igien en saadan Connexion imellem
 en **Konge** og Hans Folk, at disse umueligen
 kand være, eller holde sig lyksalige, uden de inderligen
 kand glæde sig ved, og have en tilforladelig Fortrolig-
 hed til deres **Konge**, at Han vil dem vel, elsker
 dem, og søger deres Beste. Saa vist som det er da,
 at der er intet fornuftigt Menneſke, som jo ønsker, at
 det maa gaae ham selv vel; saa er der og intet fornuft-
 tigt Menneſke, som jo begriber, at det kand ikke gaae
 os vel, uden det gaaer **Kongen** vel. Maa ikke
Lem-

Lemmerne finde sig ilde , naar Hovedet lider Paine? Kænder og Børnene være glade , naar Faderen maa savne det , som han skulde gjøre baade dem og sig til gode med? Derfor kand vi aldrig bede noget godt for en **Konge** , at jo Frugten og Nyttten deraf flyder til os selv. Og naar da aldrig **Guds Befaling** , **Guds Villie** , **Guds Behag** , naar aldrig **Christendommens Natur** og saunde **Beskaffenhed** , naar aldrig **Underdanigheds og Kierligheds Lov** kunde forbinde os , saa maatte blott **Omsoarg** for vort eget **Beste** , og **Begreb** om vor egen **Lyksalighed** forbinde os til idelig og hiertelig **Forbøn** for **Kongen**.

Altsaa , skjønt vi ere **Kongen** saa mange Ting , ja , næst **GUD** , alle Ting , skyldige , saa er dog **Forbøn** deriblandt den christeligste , den fornemmeste , og den nyttigste **Pligt**. Vi ere **Kongen**:

(a) **Ære og Erbødighed** skyldige ; den største **Ære** , næst **GUD** ; all den **Ære** , som af fornuftige **Mennesker** kand gjøres **Nogen** , som ikke er **Selv GUD** ; ikke alleeneste i **Gebærder** , i **Ord** , at tale med **Dem** , men ogsaa at tale om **Dem** , da **Apostelen** reigner det iblant de største **Synder** , at bespotte **Majestæter**. *Jud. Jud. Epist. v. 8.*
v. 8. **Band** ikke **Guderne** , og den **Overste** blandt dit **Folk** skal du ikke skiende. *Exod. 22. 2. Mose- B. 22. v. 28.*
Ja , end ikke i vore **Lønskammere** maa tænkes paa

Præd. IO.
v. 20.

Dem, uden Arbedighed; Thi og det, om anderledes skeer, vil GUD være Hævner over. Vand ikke Kongen i dit Hierte, thi en Fugl under Himmelen fand føre Røsten frem, og de som have Binger fand forkynde det. *Eccl. IO.* Vi maa ikke tænke, at Salomon meente, at Han havde Børn for sig, hvilke han vilde indbilde, at Fuglene havde Sprog, og at han forstod Fuglenes Sprog, og havde Samtale med Fuglene, som bragte ham til, hvad der blev talet om ham. Og om Fuglene havde Sprog, og kunde forstaae vort Sprog; saa kunde de dog ikke forstaae hvad vi tænke i Hiertet. Vand ikke Kongen i dit Hierte, eller i din Tanke; Hvilket ikke engang fand siges om Englene, om vi ved Fuglene, og ved dem, som have Binger, ville forstaae Englene; Saa ere og ikke Englene Hierternes Mand- sagere, eller Dommere over Tankerne; Men Salomon vil ikkun sige, at skiont saadan Forgribelse mod Maje- stæter skeer i Løndom, saa fand GUD aabenbare det, og føre det til Lyset, saa forunderligen, at Ingen fand begribe det; og GUD har sig det ligesom forbeholden, at ikke en fornærmelig Tanke mod Kongen skal blive ustraffet. Vi ere dernæst Kongen

(b) Lydighed skyldige, i alt det Han befa- ler, og det uden nogen Exception, saa længe det ikke er aabenbare imod GUD, hvad som befales. Hver den, som ikke er GUDS og Kongens Bud lydige, lad ham snart faae sin Dom til

DØ-

Døden , eller til Elendighed , til Straf paa
 Guds , eller til Fængsel. *Esd. 7.* Ja , ikke
 Lydighed alleene i udvortes Gierninger , at vi
 udrette det , som befales , fordi vi tør ikke andet ; men
 end og Lydighed i Siæl og Hierte ; at vi tænke
 alt godt om Kongens Befalninger , skiont vi ikke
 forstaae , hvor de sigte hen ; ikke begribe hvad Nytte
 der kand være ved slige Befalninger ; saa dog , da vi
 viide , at Kongens Hierte er som et dybt Hav ,
 ingen kand udgrunde , og det er ikke mueligt , eller tien-
 ligt , at en Konge kand gjøre Alle og Enhver
 reede for Sine Befalninger , saa bør vi troe om dem ,
 at de ikke skee , uden god Grund og vigtig Aarsag , og
 ikke uden Hensigt paa det allmindelige Gavn. Derfor ,
 naar Paulus taler om Undersaatters Lydighed og Pligt
 mod Kongen , da nævner han ikke Djen og
 Dren , ikke Mund og Tunge , ikke Hænder og Fødder ,
 ikke Guds og Penge , men han gaaer directe til Grun-
 den , han nævner Siælen : Hvert Menneskes
 Siæl være de høje Herredømmer underda-
 nige. *Rom. 13.* Derfra skal Lydigheden komme ,
 om den skal være GUD behagelig , og beviises , ikke
 alleene for Straffens Skyld , da var Lydighed i Gier-
 ningen nok , men og for Samvittighedens Skyld ,
 den kræver Lydighed i Siælen ; Ligesom Viiseren u-
 den paa et Sejerverk , og Lyden af Klokke : Slagene ,
 dirigeres af de indvortes og usynlige Hiul ; saa skal
 all den Lydighed i Gierninger , all Underdanighed i
 Geberder , all Verbodighed i Ord , komme inden fra ,

Esd. 7.
v. 26.

Rom. 13.
v. 1.

af den Frygt for **GUD** i Siælen, hvilken ligesom Uroen i Sejerverket, skal sætte alle de andre Hiul i gang, og holde dem i rigtig Gang. Vi ere **Kongen**,

Matth. 22
v. 17.

(c) **Hielp** skyldige, med vort Blod, vort Liv, vort Guds og Formue; blott det Spørsmaal at gjøre: Er det ret at give Kejseren Skatt eller ej. *Matth. 22.* Er allerede en Forgribelse baade mod **GUD** og **Kejseren**, og røber et u-villigt Sind og Hierte. Det var rett artig, om Lemmerne ville veigre sig for, at føde Hovedet, hvert Lem vilde sørge og arbejde for sin egen Føde, men vilde ikke underholde Hovedet, og at Hovedet skulde underholde sig selv, uden Lemmernes Arbejde. Jeg mener Lemmerne kom selv allersnarest til at føle Skaden af saa daarligt et Anslag, at de maatte visne og blive afmægtige, naar de ikke bragte Føde til Hovedet, og ved Hovedet, til Mave, hvorfra alle Lemmer have deres Føde og Styrke. Det er med en Regiering, ligesom med et Legeme: Hovedet tager all Næringen til sig, annammer Maden, æder, tygger og nedsumfer den i Mave; af Mave igien faae de andre Lemmer deres Føde og Underholdning, i det den Spiise, som er tæret, bliver til Blod, og Blodet ved en stedse-varende Circulation, føder, styrker, forøger og opholder alle Lemmer. En **Konge** er sit Riges Hoved; Hænderne, Hans Tjenere, bære all Skatt til Ham; Hans Kente-Kammer er ligesom Mave i dette Legeme. Hovedet kand selv ikke have meere deraf, end hvad det behøver til de aller-subtileste og mytligste Nerver og Seener, Hierne, Dien, Dren, Sand-

Sandser at styrke; Men fra Mave gaer det, som er indbragt, ud igien til alle Lemmer, ved en bestandig Circulation, hvorved alle Stænder i et Land opholdes, styrkes, og holdes i Orden, at hver kand giøre sit. En fordervet Mave er en farlig Sygdom for Legemet, naar Mave er enten for graadig og tager for meget til sig, og usunde Ting, som ej vel kand fordojes; eller den ikke i rette Tid deeler ud igien fra sig; Men det kand ikke altiud Hovedet giøre for. Derfor ogsaa den Skatt, som gives til Kongen, er vel en Pligt mod Kongen, men tillige en Nytte for Landet og det Almindelige, og kand ikke anderledes være. Men udaf alt det vi ere Kongen skuldige, den Verbodigheds Skatt i vort Hierte, den Lydigheids Skatt i all vor Gierning, den Hielpes Skatt i alt det, som udfordres, er dog **FORBØN**

IV. Den fuldkommenste Skatt; Thi ved den give vi baade **GUD** hvad **GUDS** er, og erkiende, at Kongen Selv, Hans Regiering, Hans Sind mod os, alleene kommer an paa **GUD**; at alt det, som os skeer ved Kongen, Godt eller Ondt, det kommer alt fra **GUDS** Haand. Ved saadan Forbøn give vi og Kongen det Kongens er. Ja det er det Geneste vi kand give Kongen; thi alt andet kand vi ikke siges at give; Det kand Kongen fordre, det kand Han tage, det er Hans. Hvad Skatt vi give Kongen, det kand ikke kaldes Gave, det er en Betalning.

Matth. 22
v. 21.

Christus, naar Han taler om Skattens Mynt, siger ikke: Date; men reddite; ikke giver; men giver igien. *Matth. 22.* Men Forbon er det Føeneste vi have at give, rett et Velvilligheds Offer, en Taknemmeligheds Gave. Det er den eeneste Gave Kongen maa vente, bede, haabe af Sine Undersaatter; Thi Forbon duer ikke, uden den kommer velvillig af Hiertet. Det er den fuldkommenste Skatt; thi ved den give vi os ogsaa selv det, vi ere os selv skyldige, den Omfarg for vor Velsærd og Lyksalighed. Ved anden Skatt gaaer os noget af; men ved denne Skatt slett intet; meget meere, Nyttent af alt det vi bede for Kongen, funder til os selv; Og altsaa med denne Bligt tiene vi **GUD**, Kongen og os selv; Og at berøve Kongen dette, er virkeligen at berøve Ham een af Kongens største Herligheder. Om Kongerne tænke mange det, som staaer hos Propheten Zachariam: Hvad have De det godt for Andre, og hvad have De det dejligt, frem for Andre! *Zachar. 9.* Og de, som ikke see, uden til det, som glimrer i Dinene, kand ikke andet tænke; Thi Konger kand giøre alt hvad De Selv ville. De tale, saa skeer det; De vinke, saa staaer det der. De have ikke fornøden, at nægte Sig Selv noget, af alt det Deres Hiertte begierer; som Salomon beskriver, at have været sin Her-

Zachar. 9.
v. 17.
(Luth. vers)

Her-

Herlighed. Ja! om De og have Lyst til at gjøre ondt, saa kand Ingen hindre det. De finde Mange nok, som opofre Hæder, Siæl og Samvittighed, for at behage Dem. Skulde De da ikke kunde siges lykkelige? Men hvo som seer lidt dybere ind, og kiender et Menneskes Hierte, hvor vanskeligt det er at fornøje, hvor lett det bliver fied og trætt af det, som daglig kand have; hvordan det altiud søger noget, som det ikke for har, den begriber letteligen, at Konger, saavidt De ere naturlige Mennesker, ligesaa lett kand være misnøiede i Deres glimrende Herlighed, som Andre i langt slettere Vilkor. Hvo som forstaaer hvad der hører til en rett Lyksalighed, end og blott i dette Liv, at den bestaaer slett ikke i noget, som er uden for os; ingen Vælde, ingen Rigdom, intet Udvoortes kand gjøre et Menneske lykkeligt, til nogen Varighed og Bestandighed; men det kommer alt an paa, hvordan det staaer til her inden for, i det lidet trekantet stykke Kiød; hvordan det er fornøjet med sig selv, Den begriber ogsaa lett, at der kand ligesaa snart, ja snarere, være et fornøjet Sind hos de Ringere, end hos de Vældige, fordi ringere Ting kand stille Hine tilfreds, og glæde dem, da Disse, juist fordi De altiud have den Herlighed; juist den Overflødighed af alt det Deres Hierte kand begribe; juist dette, at det er noget, som ej koster Dem megen Møje, som er for Dem gemeent, De ere vantte dertil, juist det gjør det, at de langt fra ikke finde den Lyst, den Glæde, den Sinds Fornøjelse derudi, som Andre, der ikke have det, længe have ønsket og med Møje tragtet efter noget, og omsider faae Deres Ønske. Hvo som derhos betænker, hvor stor en Kunst det er, at regiere viiselig; hvad Omfarg, Bekymring og Arbejde det

udfordrer. Hvo som betænker de Forhindringer, der
 fand møde, end og den allerbeste **K**onge, i Hans
 allerbeste Djemærke, at giøre godt, og giøre sit Folk
 lykfsaligt. Hvo som estertænker de u-afsladelige Over-
 løb, en **K**onge har af Alle; Alle raabe; Alle vil-
 le hielpes; Alle søge, og det er dog en **K**onge
 umueligt, at hielpes Alle; Han maa dog saa tidt
 sige med **K**ongen af Israel: Hielper **H**Erren

2. Kong. 6. Dig ikke, hvormed skal jeg da hielpes Dig?
 v. 27.

2. Reg. 6. Imidlertid foruroliges dog Hans Sind,
 af Medlidenhed og Bekymring, at Han ikke fandt giøre
 det, Han gierne vilde. Hvo som erindrer den Lejlig-
 hed, den Frihed, den Fare og Fristelse til Synd, og det
 Ansvar og Reignskab en **K**onge har at giøre for
SUD, ligesaa vel, som den Allerringeste; Og
 endeligen overvejer, at **K**onger ere underkaste-
 de Fare, Sygdom, Sorg, Fortræd, ligesaa vel,
 som Andre, og fandt mindre taale, end Andre, der ere
 meere vant til at liide, og deres Sind meere skicket
 til, at tage imod hvad, som fandt komme. Naar alt
 dette betænkes, siger jeg, da maatte man snarere ven-
 de det om igien og sige: Hvad har en **K**onge det
 tungt, frem for Andre, og farligt frem for Andre?
 Ubetænksumme Mennesker sætte en Herlighed derudi, og
 synes at det er en stor Fordeel, at om og **K**onger
 have Lyst til at synde, og giøre ondt, saa have De
 Lov dertil, Ingen fandt hindre Dem, Ingen fandt tale
 Dem til. Det Ord: Si libet, licet: synes for ufor-
 standige Folk en stor Herlighed; Men er det en Lykfsa-
 lighed?

lighed? Nej! det er en U-lyksalighed. Den Frihed er
 just den Fristelse; Den Ubundenhed er just den største
 Vanskelighed. Hvo som kiender menneskelig Skrobeli-
 ghed, og Naturens Tilbojelighed til Synd, forskræk-
 kes for den Frihed. Lyksalig den, som ikke tør synde,
 og ikke kand komme til at synde, naar han end vilde,
 og Hiertet begierer det. David erkjender det for en
 stor Guds Belgierning, da han foer frem i sin Brede,
 at vilde odelægge Nabals Huus, at Gud lod komme
 ham noget i Vejen, som forhindrede ham, og afvendte
 Blods Udgydelse. *I. Sam. 25.* Jo flere Baand vi ha-
 ve paa os, at holde os fra Synd, jo lykkeligere ere vi.
 Vi behove dem alle; og jo mindre Baand, jo meere
 Frihed vi have, jo lettere kand vi falde i Synd, og jo
 større Fare staae vi udi, hvilket just er en U-lyksalighed.
 Hvor stor Magt og Vælde Gud har givet et Men-
 neske, saa har dog Gud aldrig givet Noget Magt til
 at gjøre ondt, det er kun et Misbrug af sin Magt, et
 Indgreb i Guds Højhed, som har givet Dem Magt-
 ten, og et Misgreb, som fører dobbelt Straf med sig,
 baade Straf for det Onde, som gjøres, og Straf for
 den Magt dertil misbruges, da den kun har været gi-
 vet, til at gjøre godt, og til at gjøre Rett. Laban
 puffet mod Jacob: Jeg havde vel saa megen
 Magt, at jeg kunde gjøre dig ondt. Pilatus
 ligesaa mod Christum: Beed Du ikke, at jeg
 har Magt at straffe Dig, og lade Dig løs?
 Men Christus svarede: Du haver ingen
 Magt, uden den, som er dig givet her oven
 ned. *Joh. 19.* Men her oven ned er ingen Magt
 givet til at gjøre ondt.

*I. Sam. 25.
 v. 33.*

*Joh. 19.
 v. 10. 11.*

Konger have derfor ifkun tvende Beje for sig: enten, paa den eene Side, at bruge Deres Bælde og Herlighed, ifkun til Deres Lyst og Vellyst, Deres egen Villie at følge, Deres Hiertes Begiering at føje, og at ansee alle andre Mennesker, ligesom de ifkun vare skabte for Deres Skyld, og Deres Fornøjelse. Ja, naar en Konge vil tage det paa den Fod, da kand Han vel synes lykkelig; Han kand og en Tüd lang Selv holde sig for at være lykkelig, og rett gjøre sig til gode af denne Sin Herlighed. Men, ach! Hvad er Han da u-lykkelig? Og hvor er det mueligt, at Hiertet i den Stand længe kand være fornøjet med sig selv, naar Han dog veed selv, Han gjør ilde; Han veed selv, at Hans Tilbedere ere Hyflere, og meene intet dermed; Han veed og mærker selv, at Han vel hersker over Andre, men at Han dog er sine egne Lysters Træll; og overalt, Han veed, at der er en Gud over Ham, som saa meget meere, vissere og strengere vil domme Ham, efterdi Han ikke staaer under noget Menneskes Dom? Saa hører, I Konger! og mærker, lærer I Dommere! raaber Wiisdommen, Tager til Dren I, som med Magt regiere over mange, og ere ophøjede over Folkene; Thi Eder er Overmagt givet af Herren, og Magt af Den Høieste, som skal visseligen spørge efter Eders Gierninger, og randsage alle Eders Anslag. Thi I, som vare Hans

Ni

Riges Embeds-Mænd domte ikke rett; I holdte ikke Guds Lov, og vandrede ikke efter Guds Raad. Han skal komme gruseligen og hasteligen over Eder, og der skal gaae en skarp Dom over Dem, som ere Overherrer; Den Ringeste skal vederfares Efterladelse af Raade, men de Vældige skulle straffes vældeligen. Thi den, som er Herre over alle, Han skal ingen Person frygte, ej heller ræddes for Mangfoldigheden; Thi Han haver gjort baade Smaa og Store, og sørger liige for alle; Men over de Hægtige skal holdes en streng Randsagelse. *Sap. 6.*

Bliisd. B.
 6. v. 1-9.

Eller og have Konger en anden Vej for sig: At regiere viiselig; at betænke Deres Regierings Djemærke, hvorfor den Magt er Dem givet af GUD? Til at holde Skik, at øve Rettsfærdighed, og dermed at gjøre Deres Folk lyksaligt; og derfor saa at bruge Deres Vælde, at De kand altid have en god Samvittighed, som et dagligt Giestebud; saa bære Deres Kroner, at De kand forsikkre sig om, efter Døden, at bytte dem med Herrens Krone, og til den Ende at gjøre all Deres Gierning, som for Guds Djen, ligesom De stedse stode for Hans Domstoel. Naar Konger det vilde, O GUD! hvor bliver Deres Lyksalighed, som falder andre saa

stor i Dine, i Ders Egne Djen gandske liden! Hvor bliver Ders Bekymring og U-roe stor! Hvor bliver da all Ders glimrende Herlighed, som en Forgyldning paa en bitter Pille? Sandeligen, all Ders udvortes Herlighed er da en liden, en saare liden, en alt for ringe Belønning for saa megen Noje og Omsorg. Da undrer jeg ikke paa, at en lovlig Regenter har sagt: At om Enhver vidste, hvad en Krone fører med sig, skulde man ikke vilde bukke sig, for at tage den op af Jorden. Da undrer jeg ikke, at en Saul var saa bange for at salves til Konge, at han skulde sig bag Karrene, da de søgte efter Ham. *I. Sam. 10.* Men lad det nu da saa være, at Kongers Tilstand i sig selv, og med sund Fornuft at betragte, ikke nær er saa lykkelig for Dem selv, som den er glimrende, og synes herlig i Andres Djen, der see Glandsen og Skinnet, men føle ikke Byrden, og det som trykker, saa slaaer det dog ikke fejl, at Guds Forsyn maa have lagt Dem noget til, som kand opveje mod den Byrde, den Fare, den Bekymring, som Dem er paalagt. Og hvad er nu da vel en Konges Herlighed, frem for Alle andres? Jo! Med alt dette har dog en Konge tvende Ting forud, og de tvende Fordeele ere saa høit at sætte Priis paa, at man ikke kand nægte, at De jo, i det Fald, ere lykkelige, og have det godt frem for andre, nemlig: At De have meere Lejlighed til at giøre godt, end Andre; og dernæst: At De have saa manges u-tallige Forbønner for Sig. O! hvor er det sødt,

at

at kunde gjøre godt! Hvor er Den lykkelig, som
 baade har Sind dertil, og kand finde Lejlighed dertil.
 Det er virkeligen en Belyst, en rett Kongelig Belyst:
 Det er just en Konges allerstørste Herlighed.
 Det gjør Ham GUD ligest. Det er det, som kand
 kaldes at være Stort, og det gjør Ham stor, baade
 for GUD og Menneskene. Det var det, som gjorde
 de fromme Judæ Konger store i alles Dine, naar
 det hedder om Dem: Joas gjorde godt: Josias
 gjorde det, som godt var i Herrens Dine.
 En saadan Konge, hvis Sind og Lyst er kun at
 gjøre godt, som gjør Sig deraf en Glæde og Fornøjel-
 se, som finder Sig derved belønnet, for all Sin Møje
 og Arbejde, Han, ved det Han finder dagligen dertil
 Lejlighed, kand rett siges, at leve i en daglig Belyst,
 og Han kand, just derudi, finde, at Han er lykkelig,
 fordi Han er en Konge, og en Anden kand ikke
 være saa lykkelig, som Han, fordi en Anden kand ikke
 have den Lejlighed, til at øve den Lyst saa ofte; Og
 Han agter visseligen, som hin fromme Keiser,
 den Dag forloren, paa hvilken Han ikke har gjort no-
 get Godt, fordi Han anseer Sig Selv, at Han ikke
 har været den Dag Konge. En saadan Konge
 kand sove i Enhvers Skiød; Han bæres paa Enhvers
 Hænder; Han boer i Enhvers Hierte; Han er en
 jordisk Gud, og Hans eeneste Frygt kand ikke være
 andet, end denne, at Hans Folk skal bedrive Afguderie
 med Ham, og forsynde sig mod Himmels GUD.
 En saadan Konge, hvor Han er, og hvor Han

2. Kong.
 12. v. 2.
 2. Kron.
 31. v. 20.

gaaer, saa er Han stedse omringet med en firedobbelt
 Vagt; En udvortes Vagt, Hans Gvarde, den Han
 mindst behøver, heller ikke bruger til Sin Sikkerhed,
 men blott som en Erindring om Hans Værdighed.
 En indvortes Vagt, Hans egen Samvittighed, som
 gjør Ham meest rolig og sikker. En Himmelsk Vagt,
 Guds Engle, som bevare Ham paa alle Hans Veje;
 og en aandelig Vagt, de mange Tusinde Forbønner,
 som stedse følge Ham, omringe og omgierde Ham.
 Og see! det er just den anden Herlighed, en
 Konge har forud, at alle troe og rettsindige
 Undersaatter, alle sande Guds Børn, dagligen, ide-
 ligen, hierteligen bede for Ham; At skiont en
 Konge vel beder Selv, og holder det for Sin
 beste Styrke, at holde Sig til GUD i alt Sit Fore-
 tagende; Saa er det Ham dog en Glæde, og giver
 Ham des større Kraft og Frimodighed i Bønnen, at
 Han veed, at Andre bede med, og for Ham, og Hans
 Bøn understøttes og opløstes med Andres Forbønner.
 Derfor see vi, at den een og tredstivende Davids
 Psalme, som er rett en Konge-Psalme, og en
 Konges Bede-Psalme, den begynder med en be-
 dende Konge, som taler i den første Person:
 GUD! Hør min Bøn, v. 1. og saa videre; men
 den endes med et bedende Folk, som taler om Kon-
 gen i den tredie Person: Giv Kongen længe
 at leve, at Hans Navn vare fra Slægt til an-
 den, og saa videre. De, som da ikke benyttte sig
 af disse tvende Fordeele, at De enten ikke have Sind
 og

Psalm. 61.
 v. 1. - 9.

og Hierte til at giøre Godt, og giøre Andre lykkelige; eller og De ikke skionne og skiotte om Andres Forbønner, at det er Dem lige kiert, enten der bedes for Dem, eller ikke, enten De elkes, eller ikke; De, som have det meget onde Principium, som hin Keiser: Oderint, dum metuant: Lad dem hade længe nok, all den stund de kun frygte mig; I Steden for at tænke: Ament, ut orent: at De maa elske, paa det de af Hiertet kand bede; Om Dem kand man sige, at De berøve sig selv Deres største Fordeele, De kunde have af den Kongelig Høihed; At De ikke kiende Selv Deres Lyksalighed, og ere De u-lyksaligere end Andre. Men da Forbøn er en af Kongens højeste Prærogativer, og Kongedømmet tilhørende Regalier; saa maa og den Undersaatt være meget ugudelig, og ufornuftig, som saaledes, ved Forbøns Forsømmelse, berøver en Konge een af Sine største Herligheder, og nægter Ham denne den fuldkommenste Skatt. Derfor formaner jeg først for alle Ting, siger Apostelen i vor Text, at der giøres Bønner 2c. Men see! Hvad Glæde og Lyksalighed er det ikke for os i Dag, at mærke af denne Textes Ball, at just disse tvende største Fordeele af den Kongelig Herlighed; just det, hvad Kongerne have forud, frem for andre Mennesker, er just det, som Eders Kongelig Majestæt har vidst at skionne paa, og viist, at Eders

Maje-

Majestæt holder dem selv for sin største Herligh-
 hed, nemlig: Utallige kierlige Forbønner, hvilke ere det
 eeneste, som Eders Kongelig Majestæt paa
 denne Eders Majestæts Herligheds og
 Salvings-Dag, udaf alle vore Pligter, har
 ladet os erindre om; og saaledes har Selv anseet vo-
 res Forbøn for den nødvendigste, billigste, nyttigste og
 fuldkommenste Skatt. Hvilket var det Første vi af
 Terten have foretaget at betragte. Dernæst den
 anden Herlighed: Den Lyst til at gjøre
 godt, og at gjøre Deres Folk lyksaligt.
 Hvilket er det, som vores Tertens Anden Part
 skal erindre os om. Lovet være Herren, som
 har givet saadant Sind, saadan Wiisdom,
 saadan Verbødighed for Gud, og Tillid
 til Gud, og saadan Omhyggelighed for
 Deres Majestæts Folk og Undersaatter, i
 Eders Kongelig Majestæts Hierte!

Men ligesom vi nu, med Deres Kongelig
 Majestæts egen Tilladelse, og selv givne Anled-
 ning ved Tertens Ball, have brugt denne Text, som
 et Perspektiv, at küge ind i Eders Kongelig
 Majestæts Hierte, og seet det Første, nemlig
 Eders Kongelig Majestæts Sind og Hier-
 telav for Gud, at Eders Majestæt ikke
saa

saa meget seer paa den Herlighed, Magt og Vælde,
 den Kongelig Rett og Høihed, men fornemmeligen paa
GUD; At **Eders Kongelig Majestæt**
 Selv erkjender Regiere-Konsten, for saa stor en
 Konst, at dertil fand menneskelig Wiisdom og Forsig-
 tighed ei være tilstrækkelig, men dertil behøves **GUDs**
 besynderlig Hielp, hvilken Hielp af **GUD Eders**
Kongelig Majestæt venter at faae af **GUD**,
 ved egen Bøn, og ved **Andres Forbøn**; Svortil
Eders Majestæt haver ladet os opmuntre og
 paaminde med denne Text; Saa tillad nu

Allernaadigste Konge!

II.) At vi endnu bruge denne Text, som et
 Perspektiv nok engang, at kigge ind i **Eders**
Kongelig Majestæts Hierte, for at see
Eders Kongelig Majestæts Sind og
 Hiertelav for Deres Folk. Og hvad see
 vi da ikke for et herligt og glædeligt Syn? Vi ha-
 ve seet **Eders Kongelig Majestæts** Hierte
 aabent oven til, for at modtage af Himmelen, ved
 Bøn og Forbøn, Raade og Bistand, Hielp og Vel-
 signelse til **Eders Majestæts Kongelig Regie-**
 ring; Og nu see vi tillige det Kongelig Hierte bøjet
 ned ad, med Tilbøjelighed til sit Folk; at all den Hielp
Eders Kongelig Majestæt faaer af Himme-
 len, skal komme dem til gode; All den Velsignelse Him-

 2

 melen

melen skienker, skal tiene til deres Lyksalighed. Derfor vil **Ederes Kongelig Majestæt**, at der skal gøres ydmyge Begieringer, Bønner og Forbønner for **Kongen**, paa det vi kunde leve et roligt og stille Levnet i all **Gudelighed og Herbarhed**. Det er, med et Ord sagt: **Ederes Kongelig Majestæt** vil hjælpes af **GUD**, alleene for at gøre Deres Folk lyksaligt. Det gjør **Ederes Majestæt** til Deres Regierings Djemærke, Deres egen Bøns Indhold, Andres Forbønners Frugt. Til det Maal er **Ederes Kongelig Majestæt** opsteget paa **Thronen**; Til den Ende vil **De** have Alles Forbøn. Det er ikke **Ederes Kongelig Majestæts** Forsætt og Ønske, at blive Stor og Navnkundig i Verden, ved blodige Krige, store Conqveter, Blods Udgydelse, Stæders Ødelæggelse, uden Nøden skulde tvinge dertil, og **Deres Majestæts** Folkes Sikkerhed og Belfærd skulde udfordre det; men ellers er det **Ederes Majestæts** højeste Ønske, og eeneste Djemærke, at blive stor og navnkundig, og faae et udødeligt Navn, ved at gøre Sit Folk lyksaligt, derved, at de kand leve et roligt og stille Levnet. Røligt og stille Levnet, det er Høiden af et Lands Lyksalighed. Et roligt Levnet, uden udvortes Kriig af u-rolige Naboer, fortrædelige Fien-

Siender, at enhver Undersaatt kand boe med Fred, og
 sidde tryk under sit Biumtræ og Figentræ.

I. Kong. 4.
 v. 25.
 Mich. 4.
 v. 4.

I. Reg. 4. Derhos et stille Levnet, uden ind-
 vortes Uorden og Ueenighed, naar een Stand vil
 nedtrykke, foragte, udsue og krænke den anden, da der
 aldrig kand være Stilhed, men stedse Had, Misun-
 delse, Avind og Partier. Men da er det et stille Lev-
 net, naar Alle skee lige Rett; naar En Stand kand
 have ligesaa stor Deel i Kongens Naade og For-
 sorg, som den Anden; ligesaa fri Adgang ved Glid og
 Dyd, ved Duellighed og Rettskaffenhed til Ere og Bær-
 dighed. Et roligt og stille Levnet, hvorved
 Religionen kand handthæves, Orden og Skik vedli-
 geholde, Studeringer og Konster forfremmes, Han-
 del og Vandel blomstres, Enhver med Lyst kand nyde
 sit, giøre sit, tage vare paa sit. Men sandeligen, til
 at skaffe Undersaatterne saadant roligt og stille
 Levnet, maa Kongen selv paatage sig megen
 Uroe, megen Noje. Det er Hans Uroe og Omhyg-
 gelighed, som giør det, at de kand have Noe og Stil-
 hed. Det er ved Dig, Mægtigste Felix! at
 vi nyde stor Fred, og ved Din Forsynlighed
 skee mange skikkelige Ting blandt dette Folk.

Ap. G. 24
 v. 3.

Act. 24. Hans Dje maa være overalt, Hans Dre
 stedse aabet; ja ofte naar Andre sove i god Nøilighed,
 ligger Kong Ahasverus paa sin Seng, og
 kand ikke sove for Tanker og Bekymringer
 om Landets Beste og Sikkerhed. Esth. 6. Ja vel end-

Esthers 6.
 v. 1. 2.

ogsaa det skeer, at en **Konge**, for at skaffe sit Folk **Rolighed**, maa **Selv**, imod sin **Willie**, nodes til **Kriig**, naar **Han** seer, at **Raboer**, eller **Andre**, have **Undt i Sunde**, og ville paafore **Hans Land U-roe**, at **Han** da maa forekomme det **Unde**, inden de ere færdige med deres **Anslag**, inden de **Skyer brøste**, som samle sig over **Hovedet**; heller føre **U-roen** i de **U-roliges Land**, forend de kand komme, at for-uroelige **Hans Land**. Gjør da en **Konge** saa meget for **Hans Lands Rolighed**, hvad er da billigere, siger **Theophylactus**, end at vi bede for **Kongen** og de **Vældige**. De føre **Kriig**, paa det vi skulle være uden **Frygt**. Hvad er da ubilligere og ugudeligere, end om vi ikke ville hielpe **Dem** med vore **Bønner**? De vove **Sig selv**, stride for os, og opløste **Vaaben** for vor **Sikkerhed**; og vi ville ikke opløste **Hierterne** for **Dem** til **GU**, at stride for **Dem** med vore **Bønner**?

Men, saa stor en **Herlighed** som og dette er, at vi, ved **Kongens Forsorg** og **Forsynlighed**, kand leve et roligt og stille **Levnet**, saa er det dog ikke nok til et **Lands Lyksalighed**, dersom **Undersaatterne** ikke derhos holdes til **Und** og **GU**s **Frygt**, til **Duelighed** og **Vindskibelighed**, saa kand den **Rolighed** blive dem selv **skadelig**. **Rolighed** og **Stilhed** fører **letteligen Laster** og **Bederstnyggeligheder** ind; Naar **Rolighed** og **Fred** give **Anledning** til **Bellyst** og **Opvigthed**, til **Dovenhed** og **Magelighed**, til **Overmod** og **Overdaad**, da bliver det, som skulde være et **Lands Lyk-**

Lyksalighed, just et Lands Fordervelse, og et Folkes
 Forværelse, ja en Udartelse fra det, som gjorde deres
 Forfædre honagtede. Hvor mange Kongeriger og Re-
 publiqver ere ikke blevne fordervede, blott ved Rolig-
 hed og Overflod? Vi have ikke nodig at blade i de
 gamle Romeres og Grækers Historier, for at over-
 beviises derom; thi vi kand finde flere Exempler, som
 lære os det klarligen. Det gaaer dermed, som med
 det Vand, der staaer stille, det raadner snart, og bli-
 ver ilde lugtende. I det feedeste Riød kommer snarest
 Orme og Utøy. Da maa det hedde, som Salomon
 siger: Det Daaren ønsker, det dræber ham; Ordspr. 1.
 og Giefters Rolighed forderver Dem. *Prov. 1.* v. 32.
 Da gaaer det, som Moses i sin Svane-Sang klager,
 at Israels Rolighed og Lyksalighed blev deres Forder-
 velse, at fordi GUD lod dem bære, som paa Orne-
 Vinger; Han lod dem die Honning af Klippen, og
 Olie af Strenene; Han lod dem æde det Feedet, og fø-
 des med beste Hvede, og drikke Viindrue-Blod;
 men der de bleve feede og fyldige, da sloge
 de bag op, og forlode GUD, som havde
 gjort dem, og De agtede ringe deres Salig- 5. Mose-
 heds Klippe. *Deut. 32.* Eigesaa siger HERREN B. 32.
 om Sodoma: Det var just Din Søsters So- v. 11. - 15.
 domæ U-lykke, og det blev hendes Misgier-
 ning, Overflodighed og Orkesløshed. Ezech. 16.
Ezech. 16. Sandeligen, naar Rolighed og Fred ikke v. 49.
 bestyres af Religionen, ikke holdes i bestandig Ovelse
 til Dyd og gode Sæder, ikke drives til Arbejde og

Ruths. 3.
v. 1.

Duelighed, da blive Mennesker til Fæe, Mænd til Børn, Helter til Qvinder. Derfor seer **G**ders **K**ongelig **M**ajestæts **V**isdom dybere ind, og har et vigtigere Djemærke, end blott ved udvortes **R**olighed at giøre **S**it **F**olk halv, og til en **T**iid, lykfsaligt; Men **G**ders **M**ajestæt vil giøre dem rett lykfsalige, og altid, baade i **T**iid og i **E**vighed; og sige til dem, som **N**aomi til **R**uth: Mit **F**olk! jeg vil skaffe **D**ig **R**olighed, saaledes at det fand gaæ **D**ig vel. *Ruth. 3.* **G**ders **M**ajestet vil, at de skal leve et roligt og stille **L**evnet, dog saa, at den **R**olighed skal anvendes til **G**udelighed og **D**uelighed. **T**erten siger: **A**t vi fand leve et roligt og stille **L**evnet i all **G**udelighed og **E**rbarhed. **G**udelighed indbefatter alt det som **C**hristendom og **G**uds **O**rd lærer. **E**rbarhed, alt det, som **F**ornuft og **B**illighed fordrer. **G**udelighed og **E**rbarhed; sand **T**heologie, og sund **P**hilosophie. **D**et **E**ne er et **F**olks **F**orbindelse til **G**UD, ved **R**eligion og **G**uds **D**yrkelse; **D**et **A**ndet et **F**olks **F**orbindelse indbyrdes mellem dem selv, ved **P**olitie og god **O**rden. **D**et **E**ne giør, at vi leve, som fornuftige og skikkelige **M**ennesker med hinanden; **D**et **A**ndet at vi leve, som **C**hristne og igiensfødte **M**ennesker. **G**udelighed har vel alle **P**ligter i sig, men fornemmeligen de usynlige i **H**ierte og **S**iel, hvor vi have med **G**UD alleene at giøre, og den første **T**avles **P**ligter; **E**rbarhed igjen alt det, hvor vi have
med

med Næsten at giøre, og den Anden Tavles Dyder. Nu siger Apostelen ikke alleeneste Gudelighed, men all Gudelighed, det er i Hierte og i Gierning, indvortes og udvortes, baade Troen selv og Troens Frugter; ligesaa all Erbarhed. Det Ord i Grund-Sproget, *Σεμνότης*, veed jeg ikke tydeligere at forklare, end det, som ellers kaldes, honestum & decorum; alle moraliske Dyder, Naadelighed og Beskedentlighed, Venlighed og Oprigtighed, Flittighed og Dueltighed. Med eet Ord at sige: Anstændighed, at leve et roligt og stille Levnet i all Gudelighed og Anstændighed; at leve tugtig, retfærdig og gudelig i denne Verden. *Tit. 2.* At øve os selv, at have altid og i alle Ting en uskad Samvittighed baade for GUD og Mennesken. *Act. 24.* See! det er GUDS Dømerke ved Regieringer; Dertil er det en viis og from Konges Regiering sigter; Derudi er det Han vil kiendes, at være en Fader for sit Folk; Dertil er det at Han forlanger vores Bønner og Forbønner, at komme Ham derudi til Hielp, og at forskaffe Ham dertil GUDS Hielp, for at naae det Maal, at vi kand leve et roligt og stille Levnet i all Gudelighed og Erbarhed.

Tit. 2.
v. 12.

Apost. G.
24, v. 16.

Og hvor lykkelige ere vi da selv naar det skeer! Man stille sig for, blott i Tankerne, et Folk, som lever i onskelig Fred og Rolighed, paa selv samme Tiid, naar andre Lande trint omkring sukke under Krigens Bulder

og Jammer, maa stedse leve i Frygt for en ubarmhjer-
 tig Fiendes Indfald og Overfald; høre intet andet,
 end græffelige Tidender, nu at den Stad, nu den Stad,
 er lagt i Aske, og ere ikke sikke for samme Skiebne;
 og i saadan Tiid er der et Folk, der lever i stille Røe,
 under Fredens søde Frugter, ligesom et lidet Gosen-
 Land, midt i et velplaget Ægypten. Ikke nok! Det-
 te Folk haver den beste og reeneste Religion, det san-
 de og reene GUDS Ord, og deraf har daglig Under-
 viisning, og Opmuntring til den saliggjørende GUDS
 Kundskab, og klare Saligheds Vej. Ikke nok! Dette
 Folk i saadan Fred, og saadan Religion, regieres af
 En KONGE, som er sit Folkes Lyst og Glæde;
 En KONGE de ikke kand see, uden at deres Sind
 maa glæde sig, deres Hierte vil ligesom ud af Livet, at
 flyve Ham i Møde; Denne KONGE derhos la-
 der virkeligen intet ligge Sig nærmere paa Hiertet,
 end at lade sit Folk see, hvor værd Han er at elske,
 og takke GUD for; En KONGE, som har saa-
 dant Sind, har og fri og ubundne Hænder, fuld Magt
 til at gjøre alt hvad Han vil, og saa meget Godt
 Han vil; En KONGE, som i dette Sind, og med
 denne Magt, finder ingen større Lyst, end at Han
 kand gjøre sit Folk Godt, skaffe dem Rolighed og Fred
 trint omkring, og derhos sørger for, at den Rolighed
 og Fred skal anvendes, til at befordre Gudelighed og
 Duellighed, GUDS Tieneste og gode Konsters Ovelse:
 Maa vi da ikke tilstaae, at om der var saadant et Folk
 til i Verden, saa vare de rett lykfsalige, og lykfsaligere
 Folk kunde ikke være under Solen. Men, naar vi nu
have

have indtrykket i vor Indbildnings Kraft en rett Idée af et saadant Folkes Lyksalighed, og vi, ved den Forestilling blive ligesom henrykkede i en angenem Forundring, og i den Henrykkelse ere færdige, at udraabe med Bileam, der og kom ligesom i en Ecstasi ved at betragte saadant Folkes Lyksalighed, at han tog til sit Sprog og sagde: O! hvor deilige ere dine Paa- luner Jacob, og dine Boliger Jsrael! Lige- som Dale, der ere udbredte, og som Urte- Gaarde hos en Flod; som Sandel-Træer, hvilke Herren selv planter, som Cederne hos Bandet. Din Sæd maa blive som store Bande, og din Konge blive højere end Agag, og Hans Rige skal ophøjes! Han ha- ver Styrke som en Eenhjørning, Han skal opsluge sine Fiender, og fordærve deres Been. Han haver lagt sig som en Løve, ja som en ung Løve; Hvo tør pirre og opvæf- fe ham? Belsignet være hver, som Dig vel- signer, og forbandet være hver, som Dig

4. Mose-
 B. 24.
 v. 5. - 9.

forbander. *Num* 24. Men det er ikke nok, at vi blott i Tankerne stille os saadant Folk for, og bilde os ind, at saadant Folk er ingensteds at finde, uden i Utopia, eller at det er en platoniss Republicque; men vi maa lade Djen og Tanke løbe omkring i den gandske Verden, eller i den meest bekiendte Part af Verden, vores Europa, og see efter hvor vi finde et

saadant Folk, der kand svare til den Idée vi da har gjort os om et lykfsaligt Folk. O! Mine Allerkiereste! Hvor maa da ikke vore Hjerter opløstes i Glæde, vore Munde udbryde i GUDS Lov og Prais, vore Siæle udbredes i Taknemmelighed mod GUD og Skionsomhed mod Kongen, naar vi selv, om vi ikke ere modtvillig blinde, maa tilstaae, at der er intet Folk nu omstunder i heele Europa, som kommer dette Lykfsaligheds Portrait nærmere end vi; virkeligén intet Folk, som alt dette kand siges om, end just vi. Vi lykfsalige Undersaatte af saadan Regiering, under saadan Konge, hos hvilken findes alt dette, som nu er sagt, som virkeligén søger, at gjøre sit Folk lykfsaligt ved et roligt og stille Levnet, og vi derhos maa tilstaae, at det er ikke Hans, det er ingens Skyld, uden vor egen, om saadan vores Nolighed og Fred ikke anvendes til Gudelighed og Erbarhed. O! Lykfsaligt Ewilling-Rige! Lykfsaligt Folk under saadan Konge! Maa vi ikke her sige med Sandhed, som Moses: Hvor er et Folk, som dette Folk, som GUD holder sig saa nær til, som dette Folk; og hvor er et Folk, som haver saa retfærdige Skikke og Love, som dette Folk? *Deut. 4.* og atter: Salig er du Israél, hvo er som du? O Folk! der er frelst i Herren. *Deut. 33.* GUD skee Lov, at vi have saadan Konge, og Kongen har saadant Sind, og Kongen forsikrer os om saadant Hiertelov for GUD og for hans Folk

5. Mose-
B. 4.
v. 7. 8.

Cap. 33.
v. 29.

Folk paa denne Sin Høytidelig Salvings-
 Dag! **GUD** skee Lov, at de finde sig bedragne,
 som i deres røggesløse Sind have giort sig Haab om,
 og trostet sig selv, at **GUDS**-Frygt skulde nu under-
 trykkes, at Frigeisterie, Irreligion og Røggesløshed
 skulde nu faae Frihed og aabne Dørre! De kand nu
 hænge sig selv; Nej! De kand skamme sig, finde sig
 bestæmmede, omvende sig og bedre sig, om de ville ha-
 ve Deel i **Kongens** Naade og vor Lyksalighed;
 Thi **Kongen** vil, og lader det i Dag forkynde at
 Han vil, at Hans Folk skal leve et roligt og stille Lev-
 net; men saadan Rolighed, saadan Stilhed, at derved
 skal befordres all **Gudelighed** og **Erbarhed**.
 See! saaleedes skal **Undersaatternes** **Guds**-frygt, og de-
 res hiertelige **Bønner** og **Forbønner** giøre en **Kon-**
ge lyksalig, som **Herren** velsignede **Laban**, for
 Hans **Tieners** **Jacobs** **GUDS**-Frygts Skyld. *Gen. 30.*
 En **Konges** **GUDS**-Frygt igien, gjør et Land
 lyksaligt. Saa ofte, og saa længe **Israël** havde **Gud-**
 frygtige **Konger**, som gjorde det rett var i **Her-**
rens **Dine**, og vandrede i deres **Faders** **David**s
Beje, saa gif det dem vel, og de vare et u-overvinde-
 ligt Folk.

I. Mose-
 B. 30.
 v. 27.

Nu! bør vi da ikke glæde os over saadan **Kon-**
ge? Bør vi ikke bede **GUD** for saadan **Konges**
Liv? Bør vi ikke hver Dag vi rejse os af vort **Leie** takke
GUD for saadan en **Konge**, han har skienket os?
 Derfor see vi og, at vor **Text** ikke alleene taler om **Bøn-**
ner, ydmyge **Begieringer** og **Forbønner**, men ogsaa om

Taksigelser for Konger. Sandeligen, ligesaa stor
 Aarsag Eders Kongelig Majestæt haver, at
 takke GUD for den Krone De bær, og det Rige De her-
 sker over; ligesaa stor Aarsag have vi alle, den Ypperste og
 den Ringeste i Landet, at takke GUD for den KONGE,
 Han har skienket os. Sandeligen kand vi med ligesaa
 stor Glæde kalde os Deres Majestæts Under-
 saattere af GUDS Raade, som Eders Maje-
 stæt skriver sig KONGE af GUDS Raade. Det
 er GUDS Raade mod os, som har gjort os til Under-
 saatter af saadan KONGE, som ærer GUD og
 elsker sit Folk. En Raade saa stor, at vi erkiende, at
 vi aldrig kand fuldtakke GUD derfor. Og jeg veed
 ikke hvem GUD har beviist større Raade, enten
 Eders Majestæt, at sætte Dem paa Thronen,
 eller os, at regieres af saadan KONGE, som lader
 det være sin højeste Glæde, at see sit Folk glad, sin høje-
 ste Lyst, at være mild, naadig, venlig mod den Ringeste.
 Lovet være HERREN din GUD, som havde
 Dig kier og satte Dig paa denne Throne!
 Ja, fordi HERREN havde os kier, derfor sat-
 te Han Dig til KONGE, at gjøre Ret og Ret-
 færdighed. I. Reg. 10. Vor Enfsalighed er i det
 Fald saa stor, at vi snart maatte frygte, at den ej skulde
 vare længe, fordi den er for stor; Thi saadan er dette
 Livs Herlighed, at have vi noget rett godt, og noget vi
 rett elske, saa ere vi stedse i Frygt for at miste det, og jo
 dyrebare det er, jo kierere vi det have, jo større er vor
 Frygt. Derfor just gielder det nu paa at kunde bede;
 bede

I. Kong.
 10. v. 9.

bede for Kongen; bede at denne vor Lyksalighed
 maa blive saa lang, som den er stor, saa bestandig, som
 den er glædelig; og at Kongen maa blive saa
 gammel, som Han er god.

Alt hvad andet vi ere Eders Kongelig Ma-
 jestæt pligtige, os Selv, alt det vi ere, alt det vi
 have, vort Guds og vor Tieneste, vort Liv og vort Blod,
 vor Trost og vor Lydighed, det har Eders
 Kongelig Majestæt ikke engang holdt fornø-
 dent paa denne Dag at lade os erindre om, uden blott
 denne, den fuldkommenste, den hierteligste, den myt-
 tigste Pligt; Den Pligt, som Guds Ord meest driver
 paa, har Eders Majestæt vildet af Guds Ord
 i Dag at skulle forhandles. Alle de øvrige Pligter haver
 Eders Kongelig Majestæt den Tillid til sit
 Folk, at de viide dem selv, og tage dem i Agt; og at de
 kand viide dem, saa ere alle de Pligter indbefattede i Ri-
 gets Grund-Lov, Konge-Loven kaldet, det abso-
 lute Genevolds Herredømmes Lov, hvilken Eders
 Kongelig Majestæt ikke engang holder nødvendig,
 at lade oplæse, som ellers skulde skee, efterdi den ikke kand
 være nogen ubekiendt, og tilmed dens gandske Indhold
 i Korthed findes sammendraget i Landets almindelig
 Lovs første Bog, første Capitel, første Artikel, hvor En-
 hver kand læse Kongens Rett, og sin egen Skyl-
 dighed. Men i Steden for at lade Konge-Loven oplæse,
 lader Eders Kongelig Majestæt den, tillige
 med den hellige Salve-Olie, nu overlevere, og paa
 Herrens Alter nedlægge; ligesom der staaer om Sa-
 muel, at Han sagde Folket Kongedømmets

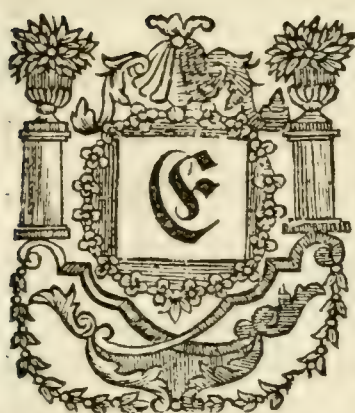
I. Sam. IO.
v. 25.

Rett, og den blev skrevet i en Bog, og blev indlagt for Herrens Ansigt. I. Sam. IO. Saa lader Eders Kongelig Majestæt denne velsignede, for disse Riger og Lande saa lykkelige Konge-Lov, og Konge-Rigets Rett, her nu paa GUDS Alter nedlægge; fordi Eders Kongelig Majestæt er vis paa, og forsikkert om, at den Rett er saa lovlig, at De vil annamme den af GUD Selv, og tør lade den see af GUD, og tage Ham til Dommer over, og Vidne om, at den Rett lovligen er faaet, lovligen besiddes, og lovligen skal handthæves, og Eders Kongelig Majestæt med god Samvittighed annammer den Rett og Arve-Enevolds Herredomme, som i den Bog indeholdes, af GUD Selv.

Imedens disse sidste Ord om Konge-Loven bleve taledede, nærmede, efter dyb Reverence for Kongen, Hans Excellence, Hr. JOHAN LUDVIG VON HOLSTEIN, Ridder af Elephanten, Geheime-Raad af det Kongelig Geheime Conseil, Geheime Conference-Raad, &c. &c. sig op til Alteret, og undervejs annammede af Hr. Etats-Raad og Geheime Archivario, HANS GRAM, (som hidindtil ved en Pillar imellem Thronen og Alteret havde paa en Flojels Pude holdt og baaret den) den i prægtigt Gyldenstykke indbunden, af Højslovlig Ihukommelse Kong FRIDERICH den Tredie egenhændig underskrevet, og med det Kongelige Store, i en prægtig Guld-Daase, hengende Seigl, bekræftet Original Konge-Lov, og den paa Konge-Loven staaende, for ommældte, med herlige Edelsteene besatte Guld-Reste, hvorudi den, til dette Brug præparerede kostelige Salve-Olje var; Hvilke begge Hans Excellence bragte op til Alteret, og overleverede dem til Biskopen over Siellands Stift, som, efter at han dybt havde bukket sig for Thronen, med vedbørlig Verbødighed annammede begge Deele af Hans Excellences Haand, og lagde Konge-Loven, med den derpaa staaende Salve Budike paa Alteret; Men strax igien vendte sig om, bukkede dybt, og begyndte paa nye at tale Dette, som følger:

Stor-

Stormægtigste
MONARCH,
 Allernaadigste
 Arve-Konge og Herre!

ders Kongelig Majestæt
 haver nu her ladet Allernaadigst
 denne Konge-Lov overlevere.

Vi finde og i den hellige Skrift, at der tales om
 En Konge-Lov. Apostelen St. Jacob siger:
 I gjøre vel, at I fuldkomme den Konge-
 Lov efter Skriften: Du skal elske. *Jac. 2.*
 Altsaa kalder han Kierligheds Lov, en Konge-Lov.
 Vi kand igien med Rette kalde denne Konge-Lov en
 Kierligheds Lov, og det baade paa Kongens
 Side, og paa Undersaatternes Side. Paa Kon-
 gens Side er denne Konge-Lov en Kierligheds
 Lov; thi i den fritages Kongen for alle Love;
 kiender intet Menneskes Lov for sin Regel, uden blott
 Kierligheds Lov. Der er slett ingen Ting, som kand
 binde, hindre, indskrænke en Souverain Kon-

*Jac. 2.
 v. 8.*

ges Magt og Rett, uden blott Hans egen Kier-
 lighed til Hans Folk. **E**ders Kongelig Maje-
 stæet haver i denne Lov en absolut Gnevolds
 Magt og Rett, at giøre med os, vort Liv, vort Gods,
 vore Personer, vore Børn og Afkom, alt det vi ere og
 vi have, blott efter Eget Behag og Godtsfindende. Det
 er blot **E**ders Kongelig Maje-
 stæets Kierlighed
 til sit Folk, som indskrænker og limiterer denne Magt
 saaledes, at da **E**ders Maje-
 stæet kand giøre alt,
 saa vil dog **E**ders Maje-
 stæet intet giøre mod
 dem, uden det, som er godt, til deres Beste, at de maa
 være vel, at de kand leve et roligt og stille Lev-
 net i all Gudelighed og Erbarhed. Dertil
 vil **E**ders Maje-
 stæet bruge den af **GUD** gi-
 ven Rett; dertil anvende den i Konge-
 Loven beskrevet
 og fastsatte Magt og Myndighed. Ligesom Paulus
 siger om sig selv: Alligevel jeg er fri for hver
 Mand, saa har jeg dog gjort mig til Diener
 for hver Mand. *I. Cor. 9.* Saa og denne Kon-
 ge-
 Lov gjør **E**ders Kongelig Maje-
 stæet fri
 for hver Mand, plat ingen forbunden, intet Menne-
 ske
 i Verden at svare for; Men den Kierligheds Lov i
Eders Kongelig Maje-
 stæets Hierte, gjør det,
 at **E**ders Maje-
 stæet agter Sig ligesom Enhver
 af **E**ders Maje-
 stæets Undersaatter forbunden,
 til at være dem nyttig, og søge deres sande Gavn; og
 altsaa **E**ders Maje-
 stæets Kierlighed tempere-
 rer denne store fuldkomne absolute fri Magt og Her-
 re-

I. Cor. 9,
 v. 19.

redomme; og altsaa er virkeligen, paa Eders
 Kongelig Majestæts Side denne Konge-Lov
 intet andet, end Kierligheds Lov; At Eders
 Majestæt derfor glæder sig over denne store
 Magt, fordi Eders Majestæt derved har fri
 Haand til at giøre saa meget Godt, som Eders
 Majestæts Hierte har Lyst til; at giøre det Folk
 saa lykfsaligt, som Eders Majestæt ønsker, uden
 at Noget fand i saadant Forsætt hindre, eller sige imod.
 Lykfsaligt Land! Hvor Kongen fand giøre saa me-
 get Godt, som Han vil, og hvor Kongen tillige vil
 giøre saa meget Godt, som Han fand; da ellers ved
 en indskrænket Magt det vel skal hedde, at en Konge
 hindres fra at giøre Ondt, men sandeligen, han ofte
 og meere hindres fra, at giøre det Gode, som han vil-
 de; som Kong Zedechias vilde saa gierne reddet Pro-
 pheten Jeremias, da Førsterne vilde have Livet af ham;
 Men han kunde ikke; han maatte sige: See der!
 Han er i Eders Haand, Kongen fand intet Jerem. 38.
 mod Eder. *Fer. 38.* Ligesaa Darius: Der staaer v. 5.
 at Førsterne, og Land-Fogderne søgte Sag med Pro-
 pheten Daniel, og Kongen gjorde sig Umag for at
 frelse Daniel, og var meget bedrovet den gandske Dag,
 til Solen gik ned; Men Land-Fogderne komme til
 Kongen, beraabte sig paa Haandfæstningen, tur-
 de sige: Du skal viide Konge, at de Persers
 og Meders Lov, som Kongen eengang har
 stadfæstet, fand ikke forandres. *Dan. 6.* Dan. 6.
v. 5. 15. 16.

drøvet Regiering! Sandeligen, saadanne Konger
 komme mig for, som Hedningernes Afguder: De sætte
 dem højt i Templet, bukke og falde ned for dem, tilbe-
 de og gjøre Dem Nøgelse, men tillige binde Dem fast
 med Lænker, at de ej skulle komme bort. Hvad nytter
 det da, at en Konge har det frommeste Hierte, og
 tillige Wiisdom og elsker sit Folk, naar Andre ligesom
 holde Hans Haand, at Han ikke maa gjøre Godt? Hvad
 hjælper det, at Solen har Lys og Varme nok i sig selv,
 naar den er omringet med tykke Skyer, der sluger alle
 Solens Straaler i sig, og ere bange, at de ikke skulde
 faae nok, dersom Solen kunde skyde sine Straaler for
 vidt ud? Eller, naar der ere høje Bierge imellem So-
 len og os, da saadanne Bierge, jo højere de ere, jo kol-
 dere; Der ligger Is og Sne paa dem, som aldrig
 smelter? Saa og, naar Kongen er, som So-
 len, fuld af Varme og Kierlighed, og kunde med sit
 Skinn glæde og vederqvæge Alle, men Han hindres
 af de store Bierge, fordi Han har en indskrænket Magt?
 Nej! Lyksalig Regiering, hvor en from Konge
 har fuld Magt, at Ingen kand hindre Hans gode For-
 sæt, at gjøre Alle lyksalige; Intet indskrænker Hans
 Magt, uden blott Hans egen Kierlighed. Da er Konge-
 Loven en rett Kierligheds Lov paa Kongens
 Side. Den er og en Kierligheds Lov paa Undersaat-
 ternes Side, og det ikke alleene i dens første Begyn-
 delse, da det gandske Folk, af reen og uforsalstet Kier-
 lighed og Taknemmelighed for Kongens Huus,
 den velsigned Oldenborgiske Stamme,
 har frivilligen overdraget Kongen, og alle
 Hans

Hans Arve = Efterkommere, den allerhøjes-
 ste Magt og fuldkommen Genevolds Herredomme over
 Dem Selv, Liv og Blod, Gods og Formue, til at skak-
 te og valte, efter eget Behag, med Dem og Deres Af-
 kom, indtil Verdens Ende; og alt dette, uden ringeste
 Evang, Gevalt, Blods Udgydelse, eller noget saa-
 dant, men aldeles frivilligen, med velberaad Hu, den
 eene Stand fast meere end den anden, af en uforfalsket
 Kierlighed, og fast uden Lüge og Exempel. Derpaa
 denne velsignede Konge-Lov, om den Arve-Souverai-
 netet og Genevolds Herredomme, og derudi fastsatte
 Arve-Succession paa den Kongelig Stam-
 me i Tusinde Ledd, indtil Verdens Ende, blev
 forfærdiget, skrevet, underskrevet af den første
 Souveraine Konge, **Eders Kongelig**
Majestæts Far = Faders Far = Fader,
 af Høilovligst Ihukommelse, **Kong FRIDE-**
RICH den Tredie, med Hans egen Haand,
 den iite Novembris 1665. Hvilket just er denne nu
 her paa dette Alter nedlagde Bog. Men ikke det alleene,
 at den i sin første Begyndelse var en Kierligheds Lov,
 men den er det samme endnu den Dag i Dag er, at
 om det ikke før var giort, saa skeede det sandeligen end-
 nu. Det er saa langt fra, at nogen fornuftig Under-
 saatt har nogen Tind angret det, som da skeede, men
 vi velsigne den Dag, som Dannemarks lykkeligste Dag,
 og om vi angre noget, da ifkun dette, at vi ikke nu først
 have det at giøre, som vore Forsædre da gjorde. Det
 fortrynder os, at det nu er en blott Skyldighed, det vi med

Glæde vilde giøre af frivillig Kierlighed; og om vi vidste, at kunde giøre den **KONGE-LOV** endnu stærkere og herligere, og knytte os med fastere Baand, saa giorde vi det gierne. Andre **KONGER** maa have saa megen Magt, som De ville, og strække den saa vidt de kand; men aldrig har noget **KRONED HØVED** faaet den Magt saa lovligen, kierligen, fredeligen, som de **Danske Souveraine KONGER**, ej heller kand De have en saa ubunden, derhos saa utvungen, en saa fuldkommen, og derhos saa eenstemmig, en saa rettmæsig, derhos saa velvillig **Genevolds Magt**, som den **Eders Kongelig Majestæt** haver, og med Rette besidder. Det er det mindste, at **Eders Majestæt** regierer over vore Legemer, vort Liv og Gods, men **Eders Majestæt** regierer over vore Hjerter, og et hvert Hjerter i sær. Lyksalig **KONGE-LOV!** En rett Kierligheds Lov, som ikke alleene eengang er giort og aldrig fortrodt, men som alle **Undersaatter** ere villige til hver Dag paa nye at underkaste sig, endnu stærkere, om den var ugiort. Lyksalig Dag da den blev giort; fra den Dag datere **Danske og Norske Undersaatter** deres Frihed og Lyksalighed. Vi have nu, **SUD** være Lov, i femte Ledd, erfaret Fruaterne af den Souveraine Regiering, og, skiont det er nu ikke langt fra et **Seculo**, saa har Landet aldrig haft Marsag nogen Tiid at fortryde det; men **SUD** har ret kiendeligen og rigeligen belønnet **Undersaatternes Kierlighed**, med at give os den eene **KONGE** naadigere, mildere, omhyggeligere for vor **Vel**
færd,

færd, end den Anden; saa at vi saa haandgribeligen
 kand føle, finde og tage paa, at den Gierning var af
 HEMEN, og at den behagede GUD. Vi have,
 GUD skee Lof, erfaret Sandheden af Abimelechs Ord
 til Borgerne i Sichem: Hvilket mon være Eder
 bedre, enten at halvfierdesindstive Mænd,
 alle Jerubbaals Sønner, herske over Eder,
 eller at Een hersker over Eder, som er Eders
 Been og Eders Riid? *Judic. 9.* Hvilket mon
 være bedre, at Een hersker, En som elsker sit Folk, En
 som veed, vi ere Hans Eiendom, og derfor forsvarer,
 handthæver og bær Omfarg for sin Eiendom; En Slægt
 vi kiende, hvis Kierlighed vi saa længe have erfaret, el-
 ler at halvfierdesindstive skulle herske over os, blott
 fordi de ere Jerubbaals Sønner? Da saa mange Ho-
 veder, saa mange Sind; naar Een vil frem, da en
 Anden tilbage, ifkun derudi eenige, at De ville herske,
 og holde Andre herunder, og at Den, som bør herske,
 ikke skal faae for megen Magt. Jeg tænker, at det
 her maa hedde, som Paulus siger: Vi kunde nok
 faae tusinde Tugtemestere isteden for en Sa-
 der. *I. Cor. 4.* Det er vel moren hundrede Aar
 siden; men vi have ikke glemt, at vi havde mange Her-
 rer, og derfor velsigner hver indfødt Dansk og Nordsk
 Blod den Dag, da vi finge en Sader, En, som
 kand herske med fri Haand, at alle kand have lige Deel
 og Rett i Kongens Hierte, som tiener troligen
 og redeligen. Vi have alle een Sader, og vi kand alle,
 som Josephs Sødskende, sige: Vi ere alle een

Dom. 9.
v. 2.

I. Cor. 4.
v. 15.

I. Mose-
 B. 42.
 v. II.

Mands Sønner, og dine Tjenere ere redelige. *Gen. 42.* Sandeligen! skal det være Regierings Dje-
 mærke, at Undersaatterne skulle leve et roligt og stille
 Levnet, da er ingen Regiering bedre dertil skicket, end
 en Genevolds Regiering. Det har Erfarenhed, og saa
 mange Exempler nok lært, hvor megen U-roe, Par-
 tier, Intriguer og Stridigheder alle andre Regierings
 Maader føre med sig. Sandeligen! skal **Konger**
 være **GUDS** Statholdere, og Deres Regie-
 ring ligne **HANS**, da er der ingen Regiering, der
 nærmere ligner **GUDS**, end en Genevolds. San-
 deligen, ingen Regiering meere overeensstemmende med
GUDS Lov; ingen kommer meere overeens med Na-
 turens Lov, end den. Et Hoved er naturligere paa
 et Legeme, end flere. Een Soel paa Himmelen er nok,
 baade for de Ting, som ere i Høiden, Stjernerne, og
 de ringere Ting her neden paa Jorden; flere Soele
 vilde ikkun volde U-orden, og ligesaa meget, om
 Stjernerne vilde foretage sig, at styre Soelen. De
 flogte Romere, naar de vare i nderste Nød, og deres
 konstlede Regierings Form havde ført dem i en Laby-
 rinth, hvoraf de en saae nogen Udfønst og Redning,
 maatte selv tage deres Tilflugt til at sætte en Dictator
 med absolut Magt, at gjøre og lade. Jeg veed ikke,
 om man skal lee deraf, eller vredes derover, naar man
 horer eller læser, at Folk kalde det en Trældom, at staae
 under en Souverain **KONGE**; derimod kalde det
 en Frihed, at staae under mange Hoveder, og fleeres
 Herredomme? Ja! paa den Maade skulde de Christ-
 nes Religion ogsaa være en Trældom, fordi de kiende
 og tilbede ikkun Een eeneste **GUD**, hvis Villie er dem
fund-

kundgiort, hvis Omsorg for dem de ere forsikrede om; derimod skulde Hedningernes Religion være en Frihed, fordi de have mange Guder, og ofte ikke vide selv, hvilken Gud de skulle holde sig til, hvem de skal frygte for, hvem de skal takke for det Gode de nyde; Den eene Gud ofte har været den Anden imod; Den eene Gud hindrer det Gode den anden vil giøre. Og Kiere! ville man see til dem, som bryste sig saa meget af deres, saa kalded, Frihed, hvorudi den da bestaaer, da bestaaer den fast alleene i at kunde knurre frit, og kunde tale et dristigt Ord, en Frihed til at misunde hinanden, undertrykke hinanden, opæde sig selv af Harme; og de Fleeste maa dog lade sig undertrykke af nogle Faa, og Alle maa dog giøre lige fuldt, hvad Nogle ville, uden at vüide hvem de skulle klage deres Nød for. Nu den Frihed misunde vi dem ikke, som forvolder saa megen Spliid, U-roe, Bitterhed, og hindrer det, som skulde være til almindelig Nytte. Vi bytte ikke med deres Frihed; men vi takke **GUD** for denne **Konge-Lov**! Vi velsigne **GUD**, som haver giort os Inksalige ved den! Vi bede **GUD**, at den til Verdens Ende maa blive u-rnggelig og bestandig! Vi underkaste os med Hiertens Glæde, med velvillig Aand, ja med inderlig Tak og Priis den **Konge-Lov**, som har giort os fri, fordi vi have en **Konge**, i hvis Hierte Kierligheds Lov er indskrevet; En **Konge**, som Selv kiender, ærer og underkaster Sig **GUDS** Lov.

Vi sagde nyligen, at **GUD** har ligesom byttet Navn med **Kongerne**, at Han kalder Sig

Konge, og kalder Dem Gud. Vi see i Dag,
 at GUD og Kongen bytter Bog og Lov med
 Himanden. Kongen opoffrer til GUD, og læg-
 ger paa Hans Alter denne Bog, Konge-Loven,
 til den Ende, at GUD vilde velsigne, forsvare,
 handthæve denne Stiftelse, og lade den vedvare til Da-
 genes Ende, og saa længe der ere Mennesker til paa Jor-
 den. Derimod tager nu Eders Kongelig
 Majestæt igien stilltiende en anden Lov-Bog,
 GUDS Lov, for sin Lov, den Eders Majestæt
 af Hjertet vil lyde, rette sig efter, forsvare og handt-
 hæve. Ligesom Joas, da Kronen blev satt paa Hans
 Hoved, blev og Vidnesbyrdet givet i hans
 Haand. 2. Reg. II. Alt minde ham, at det var den
 Bog han slittig skulde læse udi, dagligen skulde leve ef-
 ter, alvorligen holde over, viiselligen regiere efter; alt
 sammen efter den Konge-Lov, GUD Selv
 haver gjort, naar Han siger: Naar Kongen sid-
 der paa sit Riges Throne, da skal han tage
 denne Bogs Udskrift af Præsten, og den
 skal være hos ham, og han skal læse i den
 alle sine Lives Dage, at han fand lære at
 frygte Herren sin GUD, og holde denne
 Lovs Ord og Skikke, og gjøre efter den, at
 han maa forlænge sine Dage i sit Rige, han
 og hans Børn efter ham. Deut. 17.

2. Kong.

11. v. 12.

5. Mofe-

B. 17.

v. 18. - 20.

Du, ligesom da Apostelen St. Jacob siger om sin
 Konge-Lov: I gjøre vel, at I fuldkomme
 denne Konge-Lov, eller det Kongelige Bud,
 Du skal elske: Saa vil jeg og sige i Dag til al-
 le og enhver af Kongens Undersaatter, nærvæ-
 rende og fraværende, om denne Konge-Lov,
 som er nedlagt paa dette Alter, siden det dog er mit
 Embede, efter Pauli Instruction til den Biskop Titum:
 Alt paaminde dem, at de ere Ovrighed un-
 derdanige og lydige, at være redevonne til
 all god Gierning *Tit. 3.* Vi gjøre vel, at vi
 fuldkomme denne Konge-Lov, at vi rette os ef-
 ter den i alle Stykker; at vi med Hierte og Siæl for-
 binde os til denne Konge-Lov, og den derudi fast-
 satte Arve-Succession og Enevolds Herredomme;
 den at lyde, den at forsvare, den med vort Liv og sidste
 Blods-Draabe at handthæve. I Særdeleshed bor
 og jeg, med Apostelen i vor Text, formane først,
 og for alle Ting, at der gøres Bønner,
 Forbønner, ydmyge Begieringer og Taksig-
 gelser for Kongen. Saa lader os da alle Dan-
 ske og Nordiske Indbyggere, gjøre Taksigelse til
 GUD, for den Konge Han har skienket os.
 Lader os gjøre Taksigelse for den Konge-Lov
 Han har givet os. Lader os gjøre ydmyge Bønner for
 Kongen, at Han maa længe leve, længe regie-
 re, længe bære Omsorg for os, at vi under Hans

Tit. 3.
 v. 1.

viise og milde Regiering fand leve et roligt og stille Levnet i all Gudelighed og Erbarhed. Lader os gjøre yndmyge Begieringer for denne Konge-Lov, at den ikke alleene maa blive uforrykt, og uforandret indtil Verdens Ende, men at den ogsaa maa blive ligesaa behagelig, ligesaa glædelig for vore Efterkommere i tiende Ledd, som den er for os paa denne Dag. Lader os og gjøre yndmyge Bønner om GUDS Naade, Kraft og Belsignelse til den Høj-Hellige Halving, som nu strax skal foretages. Men alle disse vore Hjerters Bønner, Forbønner og Begieringer, som GUD kiender, ville vi indbefatte i den allerfuldkommenste Bøn, som den fuldkommen Beder, Bønnens Mester, JESUS selv haver lært os, sukkende og sigende:

Fader vor ic.

I det samme dette blev talet, nedlagde Hans Kongelig Majestæt paa det ved Thron-Stolen staaende Pulpit, de Kongelige Regalier, Kronen, Scepteret og Guld-Kloden, saa længe Bønnen, og den derpaa følgende Latinske Messe varede, og saaledes med de Hellige i Aabenbaringens 4de vilde nedkaste sin Krone, og tilbede Den, som sidder paa Stolen, som lever i all Evighed, og er værdig at tage Præisen og Æren og Kraften; thi han haver skabt Allting, og formedelst hans Villie er alt det skabt, som er til.

Aabenb.
 4.
 v. 10. II,

Men

Men Bisperne alle tre, med nedvendte Ansigter til Thronen fulde ned paa Kne, paa den dertil beredte, med rodt Fløjel overtrokken, og nu i dette Øjeblik, af de dertil bestilte Betientere, fremsatte, og efter Bønnen igien strax borttagen, lange Skammel, imedens Biskopen af Sieland fuldforte med lydelig Røst denne Herrens Bøn til Ende.

Derpaa stode Bisperne strax op, og allerunderdanigst bukkede sig alle tre for Deres Kongelige Majestæter, vendte sig om til Alteret, da Biskopen af Aggershuus Stift, Hr. NIELS DORPH, istemmede den sædvanlige Latinske Messe: Veni Sancte Spiritus, som af Musicanterne og Sangerne paa Orgelverket blev udført. Samme Biskop sang derpaa: Emitte Spiritum tuum Domine, & creabuntur. Og fra Orgelet blev svaret: Et renovabis faciem terræ. Hvorpaa Bønnen: Deus, qui corda fidelium, af samme Biskop blev sunget, og fra Orgelet svaret med Amen. Da Biskoperne atter, med allerunderdanigst Redbojelse, vendte sig igien til Thronen.

Da Messen saaledes var til Ende, begyndte en douce og meget liflig Musiqve, da den gandske 21de Davids Psalme musicaliter blev udført, som dog ej varede over 6 Minuter; Og under denne Motette behagede det Hans Kongelig Majestæt atter at sætte Kronen paa sit Hoved, og at tage til sig de for, under Bønnen og Messen, nedlagde Regalier.

Biskoperne bleve staaende under Musiqven med nedvendte Ansigter til Thronen; ifkun Biskopen af Sieland vendte sig til Alteret, aabnede den der hensatte Guld-Daase, hvorudi var den kostelige, og meget sterkt og liflig lugtende Salve-Olie; Den samme Han med

andægtig, dog stille Bøn, og hiertelig Suk til den Salvede Zions Konge, til dette hellige Brug consecrerede. Og da dette var giort, levered Han Salvedaaften til Biskopen over Aggershuus Stift, Hr. NIELS DORPH, paa Hans højre Side, men Logget til Biskopen over Wiborg Stift, Hr. ANDREAS WÖLDICKE, paa den venstre Side, og bleve saa alle tre staaendes nedvendte til Thronen, indtil Musiquen var til Ende; da de alle tre atter bukkede sig dybt, og Biskopen over Siellands Stift, PEDER HERSLEB, til en allerunderdanigst Invitation, til den Høj-Hellige Salvings Annammelse, holdt følgende korte Tale:

Stormægtigste
MONARCH,
 Allernaadigste
 Arve-Konge og Herre!

t glædeligere Syn for vores
 Sind og Sandser; et prægti-
 gere Syn for vore Dine kunde
 vel aldrig være, end det Syn
 vi nu nyeligen saae, da vi
 saae Guder opstige af
 Jorden, Eders Kongelig Majestæt

I. Kong.
10. v. 5.

Aabenb. 4
v. 10. 11.

I. Mose-
B. 28.
v. 12. 13.

opstige fra Jorden paa Thronen. Et Syn, som maatte henrykke vores Sandser i en dyb Forundring, og ærbødig Bestyrtelse, som Dronningen af Saba, om hvilken der staaer, at, da hun saae all Salomons Herlighed, da var der ikke meere Plande i hende. *I. Reg. 10.* Men vi vente dog endnu, med længselsfuld Underdanighed, at vi skulle faae et Syn at see, som bliver meere henrykkende for vor Siæl, meere rørende og bevægeligt for vor Andagt, naar vi rett strax skulle see Guderne nedbøje sig for Gudernes GUD; Eders Kongelig Majestæt nedstige af Sin Throne, og nedlægge for Guds Fodder baade Sig Selv, sin Krone, sit Scepter, og sit heele Riges Klode. Det vil blive et Syn, som det Johannes saae i sin Aabenbaring, at han saae de fiire og tiirve, som havde Guld-Kroner paa Hovedet, at nedkaste deres Kroner for Stolen og Lammet, og at tilbede den, som lever i Ewigheid, og siige: Du er alleene værdig, at tage Præisen og Æren og Kraften. *Apoc. 4.* Jacob saae en Stige, hvor Englene stigede op og ned, og Gud Herren stod øverst paa Stigen. *Gen. 28.* Vi have her neden fra seet Eders Majestæter, rett som Guds Engle, stige op paa Thronen, og vi faae Dem at see, som Guds Engle, stige ned, at ydmyge Sig for den GUD, som staaer øverst paa Sti-

Sti-

Stigen, langt over alle Throner, ja over alle Himle. Og dette sidste Syn bliver saa meget meere merkvaerdigt, og bevægeligt som det just er det Grunde, hvorfor **Eders Kongelig Majestæt** er i Dag kommet i dette **GUDS** Huus, nemlig: Ikke for at lade Sig beskue paa Thronen i herlig Pragt, men just for at nedstige af Thronen, at tilbede **GUD** med hellig Andagt, efter **Konge-Lovens** Ord, som siger om denne Salvings-Act: **Kongerne af Danmark** holde det for Deres største Højhed, at ydmyge sig for **GUD**; og for Deres højeste Kraft, at velsignes af **GUD**.

Vi have nu seet, og forlystet os med at see **Eders Kongelig Majestæt** siddende paa Sin Herligheds Thron, som en Hersker, under hvis Fødder **GUD** har nedlagt disse Riger, og saa mange Milioner Undersaatter. Nu faae vi at see **Eders Kongelig Majestæt** knælende for **GUDS** Fødder, i hvis Navn alle Knæer skulle boje sig, at kiende Sig selv, som en **GUDS** Undersaatt, og være det bekiendt for alle sine Undersaatter; Derfor luge fra Sædet paa Thronen, knælende for Alteret, fordi **Eders Kongelig Majestæt** kiender **GUD**, **GUD** alleene, og ellers slett Ingen for sin Overherre. Saaledes knælende at nedlægge de Kongelige Regalier, baade at de fand velsignes af

GUD, saa og for at tilstaae, at som **Eders**
Majestæt alleene haver annammet dem af
GUD, saa er De og Redebon, naar **GUD**
 fordrer, at nedlægge dem igien. Saaledes knælende at
 annamme den hellige **Salving** af **GUD** selv,
 for at betynde og tilstaae, at **Eders Kongelig**
Majestæt ikke drister sig til, ved egne Kræfter,
 at føre **Scepteret**, og styre **Rigerne** til **GUDS**,
 og **Deres** egen Ære, med mindre **Eders Kongelig**
Majestæt dertil faaer besynderlig Hielp,
 Styrke og Kraft af **GUD**; Og saaledes efter
Salvingen igien, med heroisk Frimodighed, selv
 tage **Cronen** op, og selv sætte den paa **Hovedet**,
 og med Freudighed gribe **Scepteret** fatt, og fat-
 te **Rigets Klode** i **Haanden**, for at viise, at
Eders Kongelig Majestæt, da salved og styr-
 ked af **GUD**, agter, med frit Mod og Fryghed,
 at føre Dem, som Den, der veed, af **Hvis** **Haand**
Eders Majestæt har faaet Dem, og den sam-
 me **Haand** er mægtig til at forsvare Dem. **Hu**
da! Hosanna! Belsignet være Den som
kommer en Konge i Herrens Navn!

Luc. 19.
 v. 38.

Luc. 19.

I det samme disse sidste Ord med sterkere Stemme bleve
 udtalede, bukkede sig alle tre Biskoper trende gange saare
 dybt til Jorden for **Hans Kongelig Majestæt**, der-
 ved, med største Underdanighed, til den **Høj-Hellige**
Sal-

Salving at invitere. Da det og Allernaadigst behagede Hans Kongelig Majestæt, i samme Øjeblik, at rejse Sig af Sit Kongelige Sæde, og i all Sin Kongelig Prædelse, med Kronen paa Hovedet, Scepteret i den højre Haand, og Guld-Øblet, med Korset paa, i den venstre Haand, at nedstige af den Kongelige Throne; Da den Kongelige Kappes store, breede og lange Slæb blev baa- ret af Deres Excellencer, Riddere af Elephanten, Hr. Geheime-Raad og Ober-Cammer-Herre, Hr. CARL ADOLPH von PLESSEN, Geheime-Raad og Ober-Staldmester, Hr. FERDINAND ANTON, Greve af DANNESKIOLD LAURWIGEN, Geheime Conferen- ce-Raad og Stadtholder Hr. CHRISTIAN Greve af RANTZOU, som de fornemste Cammer-Herrer. Og saaledes truede Hans Majestæt paa det kostelige Guld- virkede Tapete, som laae paa det røde Flojels Dække, fra Thronen, lige for Kongens Stool, og med hurtige Skritt, Majestætigt Gang, og over all Maade mild og ulig- nelig Miine, nærmede Sig til Alteret, hvor Hans Kon- gelig Majestæt paa et, ved Siden paa Alter Joden lig- gende rodt Flojels Guld-broderet Hynde, nedlagde først Sit Scepter, derefter Guld-Øblet, og siden tog Selv Kronen af Sit Hoved og nedlagde sammesteds; Lod ved Hans Excellence, Hr. Ober-Cammer-Herren, noget li- det af den Kongelige Troje opknappe lige for Brystet, ne- den under det Hermelins Slaa af den Kongelige Kappe; Men Hans Kongelig Majestæt drog Selv Hand- sken af Sin højre Haand. Og da saaledes allting var færdigt, nedlagde Hans Kongelig Majestæt Sig Selv for GUD paa sine Knæ, med kiendelig Andagt, paa den dertil forud hensatte og prægtig beklædte Bede- Skammel med Bryst-Lehner.

Der var imidlertid den allerstørste Stillhed i Kirken; thi alle Tilskuere havde forud bereedt sig til, at see dette højstglædelige og hjerterørende Syn; at see Den Store, Svende Nigers Stormægtigste Genevolds Herre, at knæle for Sin eeneste usynlige Over-Herre, den

udødelige GUD, af Ham alleene at tage sine Riger og Lande, sin Magt og Bælde, sin Ære og Højhed, til Forleening, og ved den hellige Salving at komme med Samme alleene viise, alleene herlige GUD og Kongernes Konge i nærmere Alliance, Forening og Forbund; og derfor vare Alles Dine, ligesom u-rørlige, i Hovedet, og alleene fæstede paa det eeneste Object, Kongens Høje Person i den dybe Positur. Men Alles Hierter havde nok at bestille, nu i at glæde sig over saadan Hans Kongelig Majestæts øjensynlige Andagt; nu i at forundre sig over den mageløse med Majestæt blandede Mildhed; nu i at sukke til GUD, at han selv vilde giøre saadan Konges Regimente velsignet, lykfsaligt, langvarigt og herligt over alle Kongers paa Jorden. Og i denne Henrykkelse vare alle Tilstædeværende, som u-rørlige Stotter. Men Biskopen af Sieland, PEDER HERSLEB, med bævende Knæ over sin Ringhed, til saadan høj Forretning, at staae mellem Guder, og vore ved Majestæter, nærmede sig til Hans Majestæt, og, efter at han havde dyppet det yderste af sine skielvende Fingre i den hellige Salve, som blev fremrakt af Biskopen over Aggershuus Stift, salvede Hans Kongelig Majestæt; først Hans Majestæts Forhoved; dernæst hvor Hans Majestæt Selv med sine Fingre aabnede sine Klæder, Hans Majestæts Bryst, og til sidst, da Hans Majestæt udrafte sin højre Haand, Haand-Leddet, et hvert Sted Korsviis. Men imedens alt dette skeede, talede bemældte Biskop disse følgende Ord:

Jeg døber med Vand, siger Johannes, men Den kommer efter mig, som er sterkere end jeg, hvis Skoe-tvinge jeg er ikke værd at opløse, Han døber Eder med den Hellig Mand og Jld. *Luc. 3.* Jeg en Guds og Eders

KON:

Luc. 3.
 v. 16.

Kongelig Majestæts ringeste Tiener salver med Olie; men Han som er stærkere, Den **GUD** jeg tiener, salver **Eders Kongelig Majestæt** med den Hellig Mand. Han, den salvede Zions Konge, som Selv er salvet frem for sine Brodre uden Maal og Maade. *Pf. 45.* Han, hvis Navn er en udøst Salve. *Cant. I.* vil nu, af sin Salves Overflodighed, salve **Eders Kongelig Majestæts Kongelig Hoved** med Visdoms og Bittigheds Mand. † **Eders Kongelig Majestæts Faderlige Bryst** med Herrens Frygtes og Kierligheds Mand. † **Eders Kongelig Majestæts vældige Haand** med Kraftens og Styrkes Mand. † Saa være nu da **Eders Kongelig Majestæt** salvet, velsignet, og iført med Kraft af det Høje, i Den Høj-Helligste Tre-Genigheds, **GUD Faders, Sønns og Hellig Mands Navn!** Amen.

Pfalm. 45.
v. 8.
Sejesang.
I, v. 2.

Esai. II.
v. 2.

Derpaa bukkede sig atter alle tre Biskoper paa det allerdybeste. Hans Majestæt stod strax op af sin Knaelestammel; lod sine Klæder igien tilknappe af Hans Excel-

lence Hr. Ober-Cammer-Herren; drog Selv sin Handske paa; tog Selv sin Krone op af Hændet, og satt den paa sit Hoved, og annammed igien til Sig Scepteret og Guld=Æblet; vendte Sig om, og gif samme Vej fra Alteret til sin Kongelige Throne, med forbemældte Her- rer, som opløstede og bare Slæben.

Imidlertid tog Biskopen af Sielland Loget af Biskopen i Wiborg hans Haand, og satte det paa Salve=Budiken igien; vendte sig om, og satte begge Deele med tilbørlig Ærbødighed paa Alteret; stillede sig igien med de andre Biskoper, og afvented indtil Hans Kongelig Maje- stæt var kommen paa sin Throne at sidde, da alle tre Biskoper atter dybt bukkede sig; Men Biskopen af Wi- borg Stift strax oplæste den anden foreskreven Text, af

JOSVÆ Bogs III. Capitels 7. Vers.

Og HERREN sagde til Josva: Paa denne Dag vil jeg begynde at gjøre Dig stor for alle Israels Sjæ, at de skul- le vüide, at ligesom jeg var med Mose, saa skal jeg og være med Dig.

Hvilken Text Biskopen af Sielland, PEDER HERSLEB, for- klarede, dog ikkun korteligen, efter den ham foresatte korte Tiid; og tog deraf Anledning, at handle om Salvin- gen og dens Betydning, om de Kongelige Regalier og Prydelse, i det han taled, som følger:

Stor=

Stormægtigste
MONARCH,
 Allernaadigste
Arve-Konge og Herre!

Svor viiseliggen har Eders Kongelig Majestæt udvaldt just denne Tert, i dette Djeblik at oplæses og forklares! Hvor vel passe disse Ord til den Forretning, som nu er skeet! Eders Kongelig Majestæt haver nu nyligen, for Alles Dine, knælet ned, og ndmyget Sig for den Store **GUD** og **Himmels Konge**, og just derpaa lader **HERREN** sige: Jeg vil gjøre Dig stor for all **Israels Dine**.

Saa gaaer det rett til, og saa gaaer det efter **GUDS** Sind; Naar vi ndmyge os for **GUD**, saa gjør **GUD** os store. Er det ikke det **HERREN** siger til Eli? Hvo mig ærer, den vil jeg ære. *1. Sam. 2.* Er det ikke det **HERREN** sagde Selv til Kong Saul?

*1. Sam. 2.
v. 30.*

Da du var liden i dine Dine , har **HERREN** gjort Dig til en Konge over all Israel , et Hoved over alle Stammer. *1. Sam. 15.* Er det ikke det David siger? Ved at ydmyge mig, **HERRE!** gjør Du mig stor. *Psal. 18.*

1. Sam. 15. v. 17.

Psal. 18. v. 36.

2. Sam. 22. v. 36.

(efter Lutheri Version.)

1. Peders Epist. 5. v. 6.

HERRE! gjør Du mig stor. *2. Sam. 22.* Og endeligen , er det ikke det samme Petrus siger i det Nye Testamente? Ydmyger Eder under **GUDS** vældige Haand , at han fandt ophøje Eder i Besøgelsens Tid. *1. Petr. 5.*

Aldrig kunde derfor nogen Text bedre beqvemme sig paa det dejlige Syn , vi nu nyeligen have seet, **EDERS** Kongelig **Kajestæts** knælende Ydmyghed for **GUD** , end saadant Svar fra Himmelen: Paa denne Dag vil jeg begynde at gjøre Dig stor. At som **EDERS** Kongelig **Kajestæt** har beviist ved den første Tertes Ball , at **EDERS** **Kajestæt** ikke vil have Hielp til Regiering uden af **GUD** ved Bønner og Forbønner ; saa viiser **EDERS** **Kajestæt** nu igien ved denne Tert , at **EDERS** **Kajestæt** ikke vil være Stor uden i **GUD** , af **GUD** venter De all Hielp , i **GUD** vil De være Stor.

Ordene ere talede til Josva , som i Moses Sted var blevet en Regenter og Anfører for Israels Folk , og stod nu færdig , at gaae over Jordans Flod , at føre dem

dem

dem ind i Canaans Land; og de bleve ikke taledede for Jofvæ Skyld; thi han havde allerede forhen faaet denne Forsikkring af GUD; men de bleve taledede for Folkets Skyld, at sætte Mod i Dem, og giøre Dem en Tillid og Tilforladdenhed til deres Anfører; Thi der var kommen en Bedrovelse over Folket; De ventede megen Modstand; De frygtede for store Banskkelighe- der; i sær var deres Hierte bekymret og nedslaget der- over, at de just til denne Tid havde mistet Moses, den Mand, som stod saa vel med GUD; den Mand GUD ved saa mange Mirakler havde giort stor; den Mand, der kunde tale med GUD, som en Ven med den an- den, ham havde de mistet, just nu, da det meest skul- de gielde paa, og da de helst behøvede saadan Anfører, der stod vel med GUD. Dette synes at have giort Folket nedslaget og frygtfomt, at GUD var dem vred, og, for deres Synders Skyld havde taget Mo- ses bort, for at straffe dem, at der skulde Ingen være, at staae i Gabet for dem. See! Den Frygt vilde GUD betage Dem, og derfor taledede disse Ord, for ikke alleeneste at opmuntre Ham Selv til Frimodig- hed, men og, for at forsikre Folket, at Jofva skulde ikke blive mindre Mand, end Moses; De skulde slett intet tabe ved det Bytte. Det var GUD, som hav- de giort Moses saa stor, i Deres Dien, og Han vilde ogsaa giøre Jofva stor. GUD havde været med Mo- ses, og derfor har Han kundet udrette saa store Ting, og Han vilde ogsaa være med Jofva, at udrette ligesaa store Ting. Og dertil vilde nu GUD strax giøre en Begyndelse, for alles Deres Dine: Paa den- ne Dag vil jeg begynde at giøre Dig

stor for all Israels Sjne, at de skulle
 viide, at ligesom jeg var med Moses, saa
 vil jeg og være med Dig. Det er mig ikke
 tilladt, at udføre disse Ord saa vidtloftigen, og uddra-
 ge deraf alle de Betænkninger, som Ordene kunde gi-
 ve os Anledning til; men blott at røre ved det, som
 passer sig til nærværende Omstændigheder; og da fal-
 der os strax i Tanterne den Slutning: At det
 er Guds Sag, og Guds Gierning, at
 gjøre et Menneſke stort, og at gjøre den, som
 er stor, endnu større.

(I.) Jeg siger først, at det er Guds Gier-
 ning, at gjøre et Menneſke stort, virkelig
 stort: Jeg vil begynde, at gjøre Dig stor.
 Denne Tanke har ogsaa David gjort sig af disse Ord,
 naar han i sin sidste Afſkeeds-Tale siger: I Din
 Haand, Herre! ſtaaer det at gjøre stor.

I. Kron.
 29. v. 12.

I. Chron. 29. Konger kand vel ophøje Nogen,
 og gjøre En stor i Anſeelse, stor i Rang, stor i Vær-
 dighed, stor i Riigdom; men virkelig stor kand
 De Ingen gjøre; med all den udvortes Glands, Rang,
 Titel, Ravn, Ære-Tegn bliver dog et Menneſke ikke
 større, eller meere værdt, end han er i sig selv; den
 intrinsec Valeur bliver den ſamme. Men GUD gjør
 virkelig stor, at et Menneſke bliver selv bedre,
 og meere værdt, end han for var i sig selv; og det ſkeer
 alleene ved Guds Frygt; Det er en nye Skabning,
Han

Han skaber et nyt Hjerter, her bliver et nyt Menneske, gandske andet, end han før var. Naar GUD gjør et Menneske rett gudsfrygtigt, saa begynder GUD at gjøre ham rett stor: Jeg vil begynde at gjøre Dig stor. Det siges og, at Mennesker gjøre GUD stor: Min Siæl ophøjer Herren, siger Maria. *Luc. I.* Egentligen hedder det: Min Siæl gjør GUD stor. Det skeer, naar et Menneske erkjender GUDs Fuldkommenheder, forundrer sig over dem, ærer dem med en inderlig Hiertets Højsagtelse, praiser dem ogsaa aabenbare for Alle, udbreder og bekiendtgjør GUDs Gierninger, for dem, som ikke see ind i dem og skionner paa dem. Men GUD igien siges at gjøre Mennesker store, naar Han først gjør dem rett gudsfrygtige og hellige, og derefter giver dem Lejligheder, hvorved deres GUDs-Frygt deres Troe, deres Kraft af GUD, deres af GUDs Aand virkede og skienkede Dyrer og Egenstaber kand blive bekiendte for Alle, at det indvortes Lys i dem bliver ikke længere som et Lys under en Skieppe, men et Lys paa en Lys-Stage, at deres Lys skinner for alle dem, som ere i Huset, at de kand see deres gode Gierninger, og praiser deres Fader, som er i Himmelen.

Luc. I.
v. 46.

Matth. 5. Ved det første, at de blive rett i Hiertet gudsfrygtige, blive de store i GUDs Dine, meere værde, rett dyrebare agtede for GUD, som det hedder om Johannes: Han skal være stor for Herren.

Matth. 5.
v. 15. 16.

Luc. I.
v. 15.

Luc. 1. Og den, som først er stor i Guds Dine, den gjør GUD siden stor i Alles Dine. Saa siger HERren til Jacob: Fra den Tiid du var dyrebar agtet for mine Dine, da blev du herlig, og jeg, jeg elskede dig. *Esai. 43.* Altsaa er da Guds-Frygt den eeneste Vej til at blive stor for GUD, og gjort stor af GUD. Derfor siger den viise Syrach: En stor Herre, og mægtig Mand skal æres; men ingen af dem er større, end den som frygter HERren. *Syr. 10.* Og atter siger han: Hvad er den stor, som haver fundet Visdom; men der er ingen over den, som frygter HERren. HERrens Frygt gaaer flux over alle Ting, hvo som holder fast ved den, hvo kand lig- nes ved ham? *Syr. 25.* De Synd og Ondskab gjøre store, O GUD! Hvad ere de smaa i Guds Dine. Det hedder dog: Deres Ære er i Skændsel. *Phil. 3.* Den største Goliath, og en Haman, den alle boje Knæer for, er mindre i Guds Dine end en Dverg, og ringere end den, som ligger under enhver Mands Fodder. GUD har en gandske anden Allen at maale Folkes Storrelse med, end Menne- sker, Han maaler ikke efter Navn og Titler, Gods og Formue, Mod og Indbildning; men Han maaler Folk efter Ond og Guds-Frygt. Det gaaer ikke, siger HERren til Samuel, efter det, som Men- nesker kand see; thi Menneſker see efter det, som

Esaiæ. 43.
v. 4.

Syr. 10.
v. 27.

Syr. 25.
v. 11. 12.

Philipp. 3.
v. 19.

som er for Dinene; men **H**Erren seer efter Hiertet. Derfor see ikke til hans Anseelse, eller hans Persons Høihed, siger **H**Erren, I. Sam. 16. v. 7. Uden Guds-Frygt kand Ingen være stor i Guds Djen. Hvad er all Verdens Høihed og Ære, uden Guds-Frygt? En Boble paa Vandet, som i et Djeblif forsvinder; et Glimt af Lynet, som vel blænder Dinene noget, men i et Djeblif er det borte, og sees ikke meere. Sic transit gloria mundi! Men at være gudsfrygtig, og derved stor i Guds Djne, det er den rette Storhed, den højeste Dphøjelse. Og naar vi først ere Store i Guds Djen, saa er det **G**UD en ringe Sag, og lett Ting, at giøre os stor i Andres, ja i Alles Djne. Det var derfor Jofvæ Ære, at han ikke Selv har giort sig stor, ved Hovmod, Overmod, Overdaad, andres Fornærmelse og Undertrykkelse; men at **G**UD har giort ham stor: **J**eg vil giøre dig stor. Det var Davids Glæde, ikke at han var blevet saa stor; men at **G**UD havde giort ham saa stor, og sagt til ham: **J**eg har giort Dig et stort Navn, som de Stores Navn paa Jorden. 2. Sam. 7. v. 9. Thi med den Storhed, som **G**UD giør, følger saa meget andet Godt; Dermed følger all Slags Velsignelse, all Held og Bistand, i alle Tilfælde; Hielp, Forsvar og Beskiærmelse mod alle Modstandere. Naar **H**ERREN siger til Abraham: **J**eg vil giøre dit Navn stort, saa følger strax dette paa: Og du skal være i Velsignelse, at jeg vil velsigne, ikke alleene Dig
 Og selv,

I. Mose- selv, men ogsaa dem, som dig velsigne, og
 B. 12. forbande dem, som dig forbande. *Gen. 12.*
 v. 2. 3.

Nu, som det er Guds Sag, at giøre den
 Stor, som før var Liden, saa har jeg og sagt

(II.) Alt det er Guds Sag, at giøre
 den, som er Stor, endnu Større. Josva
 var allerede en stor Mand for Verden i Højhed
 og Værdighed, en Regenter over Guds eget Folk.
 Nu! det var han allerede før, det torde han ikke ved
 at blive først paa den Dag; Men det var hans mind-
 ste Storhed, GUD vilde paa denne Dag endnu giøre
 ham større; ja! nu først ligesom begynde at giøre ham
 stor i Alles Dine, i det GUD vilde vise dem, hvad Mand
 Han havde gjort ham til; hvor fier Han havde ham;
 hvor nær Han tog sig af ham; hvad Kraft og Magt
 GUD havde nedlagt hos ham, og hvilke Gaver Han
 havde udrustet ham med. Ligesaa en Konge,
 sær en Souverain Gnevolds Herre, er al-
 lereede saa stor, at det synes, han ikke kand blive større.
 Det er den Spidse, den Top af Højhed, som vores
 Dine ikke kand oversee. Naar vore Tanker ville stige
 over den Højde, da drufne vore Sandser i Guddom-
 mens ugrundelige Højhed, at vi ikke viide, at stille os
 noget Større og Højere for, end saadan Konge,
 undtagen GUD Helv. Der er en Høj over
 den Høje, men den Højeste er over dem al-
 le. *Eccl. 5.* Men, lad være, at en Konge er saa
 Stor og saa Høj, skulde derfor Guds Haand være
 for:

Prædik. 5.
 v. 7.

forkortet, at Han ikke endnu kunde giøre Ham Større? En Genevolds Konges Rett, Magt og Vælde over sine Undersaatter er saa stor, at den ikke kand blive større; men GUD giør Ham større end Ham Selv, at Han overgaaer Sig Selv, ved de Gaver GUD udruster Ham med, ved den Hielp og Kraft Han faaer af GUD; Og det kand vores Text erindre os om. Her tales om tvende Ting, hvorudi, eller tvende Maader, hvordan GUD giørde Josva endnu større, end han før var. Først: Noget GUD nu strax i Dag vilde giøre: Paa denne Dag vil jeg begynde at giøre dig Stor. Dernæst: Noget, som GUD siden hver Dag vilde giøre: Jeg vil være med dig, ligesom jeg var med Mose.

(a) Det som skeede nu strax til at giøre ham Stor, det var et Mirakel, noget besnuderligt, som ikke skulde skee hver Dag, noget udvortes Tegn, hvorpaa Folket skulde see hvad Mand Josva var, og hvor stor en Mand han var, ikke mindre end Moses. Det var i de Tider, da GUD plejede ved Bunder tegn at stadfæste dem, som GUD beskikkede til noget stort og vigtigt, at alle Folk skulde see, at de vare dertil af GUD udsendte. Saadant et Tegn skeede nu med Josva, selv samme Dag, at Jordans Flod, paa Josvæ Ord, blev adskilt, og Vandet, som kom oven fra, blev staaende stille, og det Vand neden til løb bort, saa at Josva, med heele Folket, gif igiennem.

Floden med tørre Fodder over til Canaans Land, og med dette Tegn gjorde GUD Josva virkeligen stor i all Israels Dine, og ligesaa stor, som Moses. GUD havde gjort Moses til en stor Mand i Israels Dine, da GUD førte Moses, med all Israel ud af Egypten igiennem det røde Hav, med tørre Fodder, og dermed stadfæstede GUD Moses Embede. Med selvsamme Tegn, og ligesaa stort Mirakel, vilde nu og GUD stadfæste Josvæ Embede, og dermed viise, at Josva ikke var mindre Mand, end Moses; Og ligesaa herlig som Israels Udgang var af Egypten, ved Moses, igiennem det røde Hav, ligesaa herlig skulde Israels Indgang i Canaan være, ved Josva, igiennem Jordans Flod. Var Israels Gang igiennem det røde Hav, ligesom Seigl og Stadfæstelse paa Moses Embede; saa var nu og Israels Gang igiennem Jordans Flod et Seigl og Stadfæstelse paa Josvæ Embede. Derfor, saasnuart de vare komne over Jordan, og satt Fod paa fast Land, da hedder det: Paa den Dag gjorde HERren Josva Stor for all Israels Dine, og de frygtede ham, som de tilforne frygtede Mosen, alle deres Lives Dage. *Josv. 4.* Men det skulde

Josv. 4.
 v. 14.

(b) Ikke være gjort med dette Tegn. Dette Tegn, som HERren gjorde den Dag, var kun et Tegn, en Forsikkring, og ligesom et Pant paa det, som HERREN siden vilde gjøre hver Dag for Josva: At de skulle viide, siger HERren, at som jeg har været med Mose, saa skal jeg og være

være

være med **Dig**. Næmlig, ligesom **HERREN** havde været med **Moses**, ikke alleene den gang, i den **Gierning**, den **Dag** de ginge igiennem **Havet**, men **HERREN** var med **Moses** stedse, den gandske **Vej** og **Vandring** igiennem **Orken** i fyrgetive **Mar**; Saa vilde og **HERREN**, ved dette **Tegn**, forbinde sig til at være med **Josva**, i hans heele **Regierings** **Tiid**, som synes at have været temmelig langvarig; Thi der staaer, at **Josva** døde **Hundrede** og **Ti Mar** gammel. *Josv. 24.* Og nu dette, at **HERREN** vilde være med **Josva**, det er nok sagt, men det vil og meget sige. Hvad det vil sige, at **GUD** vilde være med **Josva**, derom vil jeg kun blott anføre eet **Exempel** til **Beviis**; naar det hedder, at **HERREN** var med **Salomon**, da forklares det strax hos, at **HERREN** gjorde ham **Stor overmaade**, og gav ham **Kongelig** **Ære**, saa stor, som ingen **Konge** havde for ham. *1. Chron. 29.* Og atter: **GUD** gav **Salomon** **Viisdom** og **Forstand**, tilmed **Riigdom** og **Guds** og **Ære**, saadan, som ingen **Konge**, som har været for ham haver haft, og ej heller **Konge** efter ham skulde have. *2. Chron. 1.* Det hedder: **GUD** var med **Ham**. **GUD** vilde gjøre **Ham** **Stor**.

*Josv. 24.
v. 29.*

*1. Kronif.
29. v. 25.*

*2. Kronif.
1. v. 12.*

Allernaadigste Konge!

Den samme GUD, som havde udvaldt Josva til en Regenter og Anfører for Herrens Folk, har og udsæet og bestikket Eders Kongelig Majestæt til en Hersker og Gnevolds Herre over disse Riger og Lande, og over hver Siæl i disse Lande. Den samme GUD vil nu ogsaa sige i Dag til Eders Kongelig Majestæt det samme, som i vor Text blev sagt til Josva: Jeg vil paa denne Dag begynde at gjøre Dig Stor for all Israels Dine, at de skulle viide, at som jeg haver været med Kongen Din Fader, saa vil jeg og være med Dig.

GUD har allerede forud, før denne Dag, gjort Eders Kongelig Majestæt saa stor, som et dødeligt Menneske kand blive, ved det Han har gjort Eders Majestæt til Konge, og Større end andre Konger, ved en saadan retmæssig absolute Gnevolds Magt og Herredømme, at for menneskelige Dine kand Eders Majestæt ikke blive større. Og dette skeer ikke først i Dag; Denne Salving gjør ikke Eders Majestæt til Konge, eller giver nogen større Rett, end den Eders Majestæt har haft fra

Eders

Eders Majestæts Regierings første Djeblik,
 da Thronen ved den Høist-Salige Konges,
 Eders Kongelig Majestæts Højlovlige
 og Gudfrygtige Fr. Eders Frastil-
 lelse blev ledig; saa jeg ikke kand sige, at denne
 Salving gjør Eders Kongelig Majestæt
 større end tilforn. Eders Kongelig Maje-
 stæt er og allerede saa Stor i alle Undersaatters
 Dine, at De sandeligen aldrig kand blive større. Den
 Prøve vi nu allerede have haft i Aar og Dag af
 Eders Kongelig Majestæts viise og forsigtige,
 milde og naadige Regiering, har saa indtaget Al-
 les Hjerter, saa opfyldt Alles Ønsker, og Eders
 Kongelig Majestæts Venlighed, Menneste-
 Kierlighed og Omhyggelighed for at gjøre Deres
 Folk lykkelig, har saa betaget alle vore Siæle, at der
 er ikke Rum meere til overs i vore Sandser, i vore
 Hjerter, i vore Dine, at Eders Majestæt kunde
 der blive større. Der er intet saa Stort, saa herligt, saa
 naadigt, saa lykkelig som vi jo vente, og have Grund til
 at haabe af det vi have prøvet; saa at alt hvad priseligt,
 høit og Kongeligt herefter af Eders Kongelig
 Majestæt kand skee og foretages, det ifkun be-
 kræfter og stadfæster de store Tanker vi have fattet om
 Eders Kongelig Majestæt, men kand ikke
 gjøre dem større. Men naar det ikke desmindre hed-
 der i vor Text, at GUD paa denne Dag vil

begynde at gjøre Stor, da skeer det ligesom om
 Josva før er sagt, baade ved det Tegn **SUD**
 gjør i Dag, og ved den Bistand **SUD** vil
 gjøre herefter hver Dag.

(I) Det Tegn **SUD** gjør paa denne
 Dag, det er **Gders Kongelig Majestæts**
Højtidelige Salving. Det Tegn **SUD** gjør-
 de med Josva, det var et Mirakel, Vandets Adskillelse.
 Vi give ikke den Salving ud for noget Mirakel; Vi
 agte ikke at bilde nogen ind, som i et vist Rige, hvor dog
 neppe Noget er saa eenfoldig at troe det, at denne
 Salve ved en Due, eller ved en Engel, er bragt ned
 fra Himmelen. Men vi give denne Salving ud for et
 Tegn, som betyder noget andet, og derudi tænke vi
 ikke, at Noget skal beskylde os, at gjøre formeget der-
 af, eller have Overtroe derved. Altsaa siige vi ikke, at
 Salvingen gjør **Gders Kongelig Majestæt**
Stor, eller **Storre** end før; meget mindre gjør den
 usle Haand, som har været værdiget at forrette Sal-
 vingen, det ringeste dertil. Men den **SUD**, som nu
 har ladet **Gders Kongelig Majestæt** salve,
 og det, som betegnes ved dette Tegn, og det, som be-
 tyndes ved Salven, gjør virkeligen **Gders Kon-**
gelig Majestæt Stor i all Israels, ja all Ver-
 dens Dine. Om vi lige fra Arabia, ja lige fra Para-
 diis selv, kunde hente dyrebare Species til en Salve;
 Om alle Biergene kunde flyde med Olie-
 Bekke, som Job siger, *Cap. 29.* og disse Bekke kunde
fly=

flyde med saa dyrebar Olie, som fordum Gileads Salve, eller Meka Balsam, som vi og finde, at der vare Salver fordum saa kostbare, at de bleve reignede blant Kongernes Klenodier, og som Liggendesæ i deres Skatt-Kammer. *Esai. 39.* Saa kunde dog Salven selv ikke gjøre **Gders Kongelig Majestæt** større; Men det, som betegnes ved Salven, gjør det virkeligen. Den hellige Salve-Olie, hvormed fordum i det gamle Testamente blev salvet, og var en saa stor Helligdom, den var bereedt, hedder det, efter Apotekers Kunst, og var sammensatt af fiire Species, som kand læses *Ex. 30.* Altsaa var og den et Menneskes Verk; men, fordi **GUD** Selv havde anordnet den, og Selv foreskrevet dens Bereedelse, blev den kaldet den hellige Salve-Olie, ja blev kaldet **GUDS** Salve. Men det, som **Gders Kongelig Majestæt** er salvet med, jeg meener ikke den udvortes Salve, men det, som betegnes ved Salven, er endnu noget, ja meget større. Her er ikke alleene Ungventum Dei, **GUDS** Salve, men Ungventum DEUS, **GUD** Selv er Salven; Thi, med eet Ord at sige: Ved Salven i Skriften betegnes den Hellig Mand; Altsaa ved Kongernes Salving, den Hellig Mand's Meddeelelse, Mandens Gaver til en velsignet og lykkelig Regiering. Saasnart Kong Saul var salvet, siger Samuel til ham: See! Den Hellig Mand skal komme over dig, og Du skal blive til en anden Mand. *I. Sam. 10.* Da David blev salvet, hedder det: Da tog Samuel Olie-Hornet, og

*Esai. 39.
v. 2.*

*2. Mose-
B. 30.
v. 30. 35.*

*I. Sam. 10.
v. 6.*

I. Sam. 16. v. 13. salvede ham midt iblandt hans Brødre, og Den Hellig Mand kom over David fra den samme Dag, og fremdees. I. Sam. 16. Vore Grelser kaldes Messias, Christus, det er Salved. Herren din GUD har salved dig med Glædens Olie, frem for dine Brødre.

Psalm. 45. v. 8. *Psalm. 45.* Men hvad er det for en Olie Han er salved med? Det forklarer Johannes: At GUD udsendte Ham, og gav Ham Den Hellig

Joh. Ev. 3. v. 34. Mand uden Maade. *Joh. 3.* Ja, naar det heder om alle Troende: Han salvede os og be- seiglede os, da forklares det strax hos, Han gav os Manden til Pant i vore Hierter. 2. Cor. I. v. 22.

Naar nu dette staaer fast, som i ingen Maade kand tvivles om, at ved Salven betegnes Den Hel- lig Mand, saa kand og med Sandhed siges, at GUD paa denne Dag, ved denne Salving, gjør Gders Kongelig Majestæt Stor i all Israels Dine. Salven gjør det ikke, meget mindre Haanden; thi det er ikke meere, end et Menneske, som salver, men ikke mindre, end en GUD, som lader salve, og ikke ringere, end den Hellig Mand, som be- tegnes ved Salven; De gjøre Gders Maje- stæt Stor. Stor fordi GUD selv har foreenet Sig med Gders Kongelig Majestæt, ligesom Olien har foreenet sig, og inddruffet sig

udi

udi Eders Majestæts Lemmer; Thi GUD
 er Selv baade Salveren, og Salven. Stor, for-
 di GUD nu kiender og erklærer Eders Konge-
 lig Majestæt for sin Salvede. Cyrus var og,
 uden Tvivl salvet, som andre Konger, med Menneskes
 Hænder; dog kalder HERren Hannem udtryk-
 feligen min Salvede. *Eesai. 45.* Saul var sal-
 vet af Samuel; dog hedder det strax derpaa:
 HERren salvede Dig til Konge. *I. Sam. 15.*
 David ligesaa blev salvet af den ypperste Præst, dog
 siger HERren: Jeg fandt David min Tiener,
 og jeg salvede Ham med min hellige Olie.
Pfalm. 89. Og just dette Ord, hellige Olie, eller,
 efter Grund-Sproget, Helligheds Olie, viiser
 hvor ugrundet det Tvivlsmaal er, som nogle giøre sig,
 om Kongerne i det gamle Testamente bleve salvede
 med den samme Olie, som GUD Selv havde anord-
 net, til Helligdommens Indvielse, og til den ypperste
 Præstes Salving, hvilken Olie med saa stor Konst, ef-
 ter GUDS egen Forskrift, var tillavet, og blev forva-
 ret i Tabernakelet, som en stor Helligdom. Marsagen
 til den Tvivl er, fordi GUD havde forbudet, at bru-
 ge den Salve til andet, end til Helligdommen. Det
 hedder: Der skal være den hellige Salve-Olie
 for mig hos eders Efterkommere; Den skal
 ikke udøses paa noget Menneskes Legeme, og
 den maa ikke gøres efter; den er hellig, og

Eesaiæ. 45.
v. 1.

I. Sam. 15.
v. 17.

Pfalm. 89.
v. 20.

skal være eder hellig. Hvo som gjør den efter, eller lader den komme paa en Fremmed, den skal udryddes af sit Folk. *Exod. 30.* Men just fordi der staaer, at **GUD** salvede David med sin Helligheds Olie, *Psalms. 89.* og fordi der staaer om Salomons Salving, at Zadoch Præsten tog Olie-Hornet ud af Tabernakelet. *I. Reg. I.* Saa sluttes fasteligen, at Kongerne ikke mindre, end Aaron og heele Helligdommen, bleve salvede med den hellige Olie, just fordi **GUD** vilde gjøre Kongerne Store i Israels Dine. Stor, fordi ved denne Salve gøres Gders Kongelig Majestæt til en Hellig Person, benaadet, affskilt, u-rørlig, hos hvilken **GUD** har satt et *Noli me tangere*: Rører ikke mine Halvede. *I. Chr. 16.* Ikke alleene den gjør Kongens Høje Person, Liv og Legeme u-rørlige, og helligede; men og Hans Navn, Hans Rygte, bliver helligt, at ingen maa forgribe sig derpaa. Simeon skal døe, fordi han haver bandet **HERRENS** Halvede. *2. Sam. 19.* Saa at Salvingen er som et Bierde om Kongens Person, som en Glands, et Skinn omkring Hans Navn, at Ingen fordriftig, Ingen uden med dyb Erbødighed, maa komme nær, maa nævne, maa tale om Kongen; thi Han er **HERRENS** Halvede,

en

2. Mose-
B. 30.
v. 31. - 33.

I. Kong. I.
v. 39.

I. Kron.
16, v. 22.

2. Sam. 19.
v. 21.

en Helliged, en Benaadet. GUD har ved Salvingen satt sit Merke, sit Stempel paa Dem. Som intet Ondt maatte komme dem nær, der vare betegnede med Paaske-Lammets Blod i Egypten; eller som det Merke i Panden, der tales om *Ezech. 9.* naar det hedder: Kommer ikke nær til Nogen, som har det Tegn i deres Pander. At den Salve er som den Levende GUDS Indseigle i deres Pander. *Apoc. 7. og 9.* HERREN giver sin Konge Styrke, og ophøjer sin Salvedes Horn. *I. Sam. 2.* Du ophøjer mit Horn, som en Eenhjørnings, siger David; og hvormed da? hvordan? Thi jeg er overgyndet med fersk Olie. *Psal. 92.* GUD gjør Eders Kongelig Majestæt Stor i Andest og Behagelighed; at da GUD desuden har gjort Eders Kongelig Majestæts Person saa yndig og behagelig, at endnu aldrig Nogen Judsødt eller Fremmed har haft den Naade at nærme sig Eders Kongelig Majestæts dyrebare Person, uden at indtages og henrykkes derved, og sige, som Dronningen af Saba: Salige ere de Mænd og Tienere, som stedse staae for dit Ansigt. *I. Reg. 10.* Saa dog bliver Eders Majestæt nu deiligere, som en GUDS Salved. David siger: Olien gjør Skikkelsen deilig. *Psal. 104.* Det er: Skinnende, velsugtende; Meget meere gjør den GUDS Mand,

Ezech. 9.
v. 6.

Nabenb. 7
v. 2. 3.
Cap. 9.
v. 4.

I. Sam. 2.
v. 10.

Psal. 92.
v. 11.

I. Kong.
10. v. 8.

Psal. 104.
v. 15.

Pfalm.16.
v. 3.

2 Kong. 4.
v. 5.

Joh. Ev. I.
v. 16.

som betegnes ved Olien, Eders Kongelig
 Majestæt deilig: Eders Majestæts Siæl
 deilig i Guds Dine; Eders Majestæts sal-
 vede og helligede Person end deiligere i all Verdens
 Dine. Altsaa deilig baade ind- og ud-vortes, at GUD
 Selv finder Behag i sin Salvede. Til de Hel-
 lige og Herlige har jeg all min Velbehagelig-
 hed. *Pfalm. 16.* GUD gjør Eders Kongelig
 Majestæt Stor ved denne Salving i Nytte og
 Gavnlighed. Olien er af den Natur, den breeder sig
 ud, ikke alleene Lugten, men Olien selv. En Draabe
 Olie breeder sig ud i Træ meget viidt; Den Fedme
 der er i Olien kand overmaade vidt trænge sig frem.
 Udaf Metallerne er Guldets, og af flydende Ting er
 Olie det, som allermeest kand udtrækkes, udbreedes, og
 af all Bedste er intet saa riigt, saa at Vand, saa tynt
 og saa let det er, dog ikke nær kand strækkes saa vidt ud,
 som Olie, i lige Størrelse. Begge Deele, baade Gul-
 det og Olien, ere Kongens Sindbilleder, ved den
 Nytte, som ved Hans eene Regiering strækker sig til
 saa Mange. Det er Kongen alleene, som salves;
 men Salvens Kraft strækker sig ud til alle Hans Un-
 dersaatter, ligesom Olien i Enkens Karr, den flød ud
 og fyldede endogsaa alle Naboernes Karr.
2. Reg. 4. Messias Sions Konge blev salvet
 uden Maade; Men hvortil? Fordi vi alle af Hans
 Salves Overflødighed skulde have vor Deel, og
 tage Naade over Naade. *Joh. I.* Marons Sal-
 ve

ve paa hans Hoved flød ned paa den neder-
 ste Søm af hans Klæder. *Pjalm. 133.* Saa
 og Dvotten af **E**ders **M**ajestæts Salve flyder
 ned til den ringeste Undersaatt; Ikke alleeneste
 Dronningen **E**ders **M**ajestæts velsignede
 Bemahl, faaer sin Deel af **E**ders **M**ajestæts
 Salve, og fand sig med Bruden i Højsangen:
 Din Salve er god at lugte, Dit Navn er
 en udøst Salve, derfor elsker man Dig.
Cantic. 1. Ikke alleene Dronningen, **E**ders
Majestæts Gruer Moder, Selv en salved
Majestæt, vil sig i Dag, som **I**saak, da han
 fornam Lugten af sin Sønns Klæder, velsignede han
 ham og sagde: See! min Sønns Lugt er lige-
 som Lugten af en Mark, **H**Erren har vel-
 signet. *Gen. 27.* Men det og maa hedde om den-
 ne Salve, som om Salven paa **C**hristi Fødder:
 Den Salves Lugt opfylder det gandske
 Huus. *Joh. 12.* Begge Riger, alle Provincer;
 ja hver Stad, hver Flek, hver Bonde-Bue, hver Hyt-
 te vederqvæges ved den Salves Lugt, og glædes ved
 den Salves Kraft.

Pfal. 133.
v. 2.

Hofes. 1.
v. 3.

I. Mose-
B 27.
v. 27.

Joh. Ev. 12
v. 3.

Eders Kongelig **M**ajestæt blev allerførst
 salvet paa sit Kongelige og velsignede Hoved.
 Salven betyder den Hellig Mand. Hovedet
 er **W**isdoms Residence, og der horer stor **W**isdom

til Regiere-Konsten; Altsaa Salven paa Hovedet er Wiisdoms og Bittigheds Aand, som GUD har skienket Eders Kongelig Majestæt, til at føre sin saa viise, som Christelige Regiering. Fordi Hovedet er det øverste paa Legemet, derfor er det just begavet med Djuene til at styre og vejviise, retleede og føre de andre Lemmer; og fordi Eders Majestæt er Selv Hovedet for sine Riger og Lande, derfor har GUD nu skienket Wiisdoms Aand; thi Olie bruges desuden til Lys og Oplysning, at den Wiisdom, som svæver om GUDS Throne,

Wiisd. 9. v. 4. Sap. 9. skal og svæve om Eders Majestæts Throne, den bestyre, den raadføre og give gode Anslag. David taler om en Førstelig Aand; det, som vore Biber kalde en frimodig Aand. *Psal. 51.* det har nogle Biber oversatt en Førstelig Aand. En Førstelig Aand er en frimodig Aand. Der horer sandeligen Frimodighed til at regiere et saa stort Folk. Den vil GUD give; give i Eders Kongelig Majestæts Hierne og salvede Hoved altid Førstelige

Efai. 32. v. 8. (Luth. vers.) Tanker *Efai. 32.* og hielp Eders Majestæt at udforske de skiulte Ting, hvilket Salomon holder for at være en Konges rette Wiisdom. Det er GUDS Ære, siger han, at skiule en Ting, men en Konges Ære, at udforske det som er skiult.

Ordspr. 25 v. 2. Prov. 25. Det er sandeligen en stor Gave af GUD, naar Han giver Konger Wiisdom, til at udforske Sandheden, og see ind i enhver Ting, og det kand

ofte

ofte gøres nødigt. En Sag, inden den kommer ind for Kongen, skal gaae igiennem saa mange Hænder; hvor lett kand den faae en anden Gestalt og Farve; der kand lægges noget til, tages noget fra; den kand foredrages enten alleene paa den smukke Side, eller paa den vrangne Side. Det skeer vel, at mange gjøre ondt, og det kommer ikke for Kongen, som Salomon siger om Joab: Han slog to Mænd ihjel, og min Fader vidste det ikke. *1. Reg. 2.* Andre gjøre godt, og Kongen maa ikke faae det at viide, som Mardocheus havde frelst Kongen, og ham var intet skeet derfor. *Esth. 6.* Det gaaer vel ogsaa til, som Kongen over Syrien, han troede Hasael vel, men Hasael gif til, og breedte et Klæde over Kongens Ansigt. *2. Reg. 8.* Derfor er det en stor Naade og Gave af Gud, at Han giver sin Salved Visdom, at udforske den rette Sandhed. Men Gders Kongelig Majestæet er salvet paa Hovedet, og det Korsviis, til en Grindring, at Gders Majestæts Visdom skal være, som Apostelen St. Jacob siger, ikke blott jordisk og naturlig, meget mindre dievelsk, det er en Visdom til at gjøre ondt; men en Visdom her oven ned, som er fredsommelig, billig, fuld af Barmhiertighed og gode Frugter. *Jac. 3.* Den Visdom skal være af den Korsfæstede, Han den Selvstændige Visdom, ved

*1. Kong. 2.
v. 32.*

*Esthers 6.
v. 2. 3.*

*2 Kong. 8.
v. 15.*

*Jac. 3.
v. 15. 17.*

Ordspr. 8.
v. 12. 15.
I. Cor. I.
v. 30.

hvilken Kongerne regiere, og Førsterne stifte Retten. *Prov. 8.* Han, som Selv er givet os af GUD til Viisdom. *I. Cor. I.* Den Viisdoms Aand har GUD nu, ved denne Salving ikke alleene vildet betaigne, men og tillige skienke og tilbyde Eders Kongelig Majestæt; Den Aand, om hvilken Viismanden siger: Viisdom kommer ikke ind i en ond Siæl, og boer ikke i et Lege-me, som er Synd undergivet; thi Tugtens Hellig Aand flyer fra Svig, og viger fra Banvittige. *Sap. I.* Men i Eders Kongelig Majestæts Hoved og Hierte vil den boe og blive.

Dernæst er Eders Kongelig Majestæt salved paa sit Kongelige Bryst. Som Hovedet er Viisdoms Sæde, saa er Brystet Hiertets Residence; der boe Affecterne og Villien, at Sind og Hierte skal være GUD helligede og salvede med den Hellig Aand, den Tugtens, Reenheds og Kyndsheds Aand, i sær den Kierligheds Aand vil boe i Eders Majestæts Bryst. GUD skee Lov! Eders Majestæt har et salvet Bryst, at Eders Kongelige Majestæts Undersaatter kand gaae til Eders Majestæts Bryst, som til en Faders. GUD skee Lov! der er Kierlighed i Eders Majestæts Bryst; det have vi kiendeligen seet, og det lader sig dagligen kiende. Med hvilken Belevenhed,
med

hvilken Mildhed lader Gders Majestæt see, at De ikke forsmaaer endogsaa de ringeste Undersaatters Blødes-Tegn og Fornøielse, over den Konge, GUD har givet dem. Olie og Salve den lindrer, den aabner, den gjør Brøstet smidigt og lett; Saa har denne Salve, den Kierligheds Aand, gjort det, at Undersaatterne kand finde hos Gders Majestæt et aabent Brøst, et villigt Hierte. Derfor er Gders Kongelig Majestæt salved med Olie, ikke med Viin, mindre med Edike, eller Malurt-Salve; Thi om Samaritanen end brugte

Luc. 10.
v. 34.

baade Olie og Viin *Luc. 10.* begge ogsaa ere nyttige, hver til sit Brug, og Kongerne maa vel ofte bruge skarp Viin til at læge gamle Saar, og det almindelige Væsens fortvovlede Skade; dog er det ikke Kongernes egentlige og fornemmeste Sag; men Olie salves De med, som er gelind, sød, lægende, og uden nogen bidende Skarphed, til et Tegn, at Raade, Mildhed, Sagtmodighed, Lemfældighed, og Villie til at læge og hielpe, er en Konges høieste Egenkab, hvormed Han allermest ligner GUD; Men Strenghed, Straf, skal Han ligesom nodes til, og node Sig Selv til, naar Fornødenhed det udkræver. Misskundhed og Sandhed skal bevare en Konge, og Han opholder Sin Throne med Misskundhed.

Ordsf. 20.
v. 28.

Prov. 20. Men og paa det Sted er Gders Kongelig Majestæt salvet Korsviis. Et Kors det er et opstigende, eller opreist Træ, og et Eder-Træ, eller udbreedt Linie. Den eene Linie i Korset betegner

den op- og ned-stigende Kierlighed i Gders Majestæts Bryst imellem GUD og Gders Majestæt, baade at elske GUD og at elkes af GUD; Den anden Linie, den udbredte og udstrakte Kierlighed, at elske og elkes af Deres Undersaatter. GUD lade den Salve, jeg meener, den Kierligheds Vland, alltiid blive i Gders Kongelig Majestæts Bryst, at Gders Majestæt aldrig maatte glemme den GUDs Kierlighed, hvormed Han har elsket Gders Majestæt i den Korsfæstede, før Gders Majestæt blev født, ja før Verdens Grundvold blev lagt, og at aldrig nogen Ting, Forstendomme eller Magt, det Nærværende eller Tilkommende, det Høje eller Dybe, eller noget Creatur, skulde stille Gders Majestæt fra den GUDs Kierlighed, der er i Christo Jesu! *Rom. 8.* GUD giøre os Undersaatter aldrig saa u-lyksalige, at vi skulle krænke Gders Majestæts Salvede Bryst, og ved vor egen Skyld forspilde og giøre os uværdige den Omhed og Kierlighed Gders Majestæt bær for os.

Rom. 8.
v. 38. 39.

Endeligen er og Gders Kongelig Majestæt salved paa det Høje Haandle, og Salven, som sagt er, betegner den Hellig Mand; Altsaa har GUD salvet Gders Kongelig Majestæts

stæts Haand med Kraftes og Styrkes Aand, fordi Styrken kiendes best i den højre Haand; at GUD vil give Kraft og Frynd til alt det Gders Majestæts Haand skal udrette, hvad heller Gders Majestæt tager Pennen i Haanden til at byde og befale, eller Gders Majestæt skulde nødes til, at tage Sverdet i Haanden, til at forsvare Riger og Lande, til at hevne Bold og Overlast, saa er Gders Majestæts Haand salvet, det er benaa- det, styrket af GUD, og velsignet. Olien gjør Led- demodene ferme og faste. Hvad en KONGE gjør og byder, det skal være fast og vist, fermt og bestan- digt: Det jeg skrev, det skrev jeg, siger Pila- tus, paa det at de, hvis Sag det er at holde over de Kongelige Anordninger og Anstalter, kand gaae viffe i deres Sag; thi De have KONGENS Haand for sig, og tør ikke frygte, at naar de have gjort deres Pligt, skulle de siden beles og bespottes, naar Enhver kand faae det omgiort, hvad som er befalet. Saasnart det hedder om David: Jeg haver salvet ham, da lægges det strax til: Min Haand skal blive med ham, min Arm skal styrke ham. *Psalms. 89.* Saasnart Saul blev salvet, hedder det: Gjør nu hvad din Haand paafinder; thi HERREN er med Dig. *1. Sam. 10.* Naar HERREN kalder Cy- rum sin Salvede, da hedder det: Jeg tog ham ved hans højre Haand, at nedbryde hans Fiender for ham, at aabne Dørre for ham,

Psalms. 89.
v. 22.

1. Sam. 10.
v. 3.

Efaiæ 45.
v. 1, 2.

og Porte, som ikke skulle tillukkes. Jeg vil
 gaae for Dig, og giøre det Krogede rett;
 Jeg vil sonderflaae Kobber-Dørre, og bry-
 de Jern-Skaader. *Efai. 45.* Saa har nu GUD
 salvet Eders Kongelig Majestæts Haand,
 og derved ligesom taget Eders Majestæt ved
 Haanden, og lagt Haand i Haand, og forsikket
 Eders Majestæt om sin Bistand. Olien giør
 gelind og smidig; Eders Majestæt har en sal-
 vet Arm, en gelind Haand, en Haand, som er smidig
 og villig at udrekke til Hielp, til Lindring, til Bistand
 for de Trængende; thi derfor er ogsaa Eders
 Majestæt paa Haanden salvet Korsviiis, baade
 at Eders Majestæts Arm, styrket af GUD,
 skal forsvare den Korsfæstedes Rige, Hans Kir-
 ke, saa og i sær, til at minde om den korsfæstedes
 JESU Exempel, som er en salved Konge, har
 en salved og en vældig Arm; Om Ham hedder det:
 Den HERRE, HERREN har salvet mig, til
 at forbinde dem, som have et sonderknuset
 Hierte; at skikke de Bedrovede i Sion Glæ-
 des Olie, for Sorg, Prydelse for Aske,
 skionne Klæder for en forrigfuld Aand; at
 bygge de ode Stæder; at oprette det, som
 var forstyrret. *Efai. 61.* Endskiont Eders
 Kongelig Majestæts Haand fand derfor være
 svar

Efaiæ. 61.
v. 1.- 9.

svar nok over U-lydige og Halstarrige, til at føle, at en Konge har en tung Haand, og Hans Haand ikke bær Sverdet forgieves, men dem til Frygt, som gjøre ondt. *Rom. 13.* Thi og det siges om Sions Konge: Han skal slaae de Ugudelige med et Jern-Spiir, og sønderbryde dem, som Pottemagers Karr. *Psalms. 2.* Thi Naade og Rett, Løn og Straf gøres begge fornødne. Guds Throne beskrives som en Ildslue, og en Regnbue omkring den. *Apoc. 4.* Det eene er brændende, det andet svalende. Hvor Rettsfærdighed spender Buen uden Misfærdighed, der brøster den, og kand ikke længe holde ud. Hvor Misfærdighed er uden Rettsfærdighed, der bliver Buen for slap; at Pilen ikke rammer Maalet. Lønnes ikke Dyden, saa tager den af, som en Plante, der ej faaer Bedste. Straffes ikke Udyd, saa tager den til, som Ufrud, der bliver for mægtigt i en Have. En alt for gelind Regiering er ligesaa, ja ofte meere, skadelig, end en haard. Der gif ligesaa ilde til under Nerva, som under Nero, sub hoc nihil, sub eo omnia, under den Cene gjorde Enhver hvad han vilde, under den Anden vidste Ingen hvad han torde gjøre. **GUD** skee Lov! Vi have en Salved Konge, at ikke alleene Hans Haand er salvet til Kraft og Styrke, men og Hans Hoved er salvet med Wiisdom til at regiere Haanden og styre Magten, og Hans Bryst er salvet med Kierligheds Aand, til at temperere den Magt og Kraft i Haanden. Naar Wiisdom i Hovedet regierer, Kier-

Rom. 13.
v. 4.

Psalms. 2.
v. 6. 9.

Apoc. 4.
v. 3. 5.

lighed i Brynstet modererer, saa fandt Kraften i Haanden ikke være for sterk, og Magten aldrig for stor. Og hvad vil vel **Eders Kongelig Majestæts** udvalgte Symbolum andet forsikre os om, end det samme: Prudentia & Constantia: Det første er et Salved Hoved, der overlægger en Sag vel forud, og bruger Forsigtighed, ikke alleene menneskelig, men salvet, af **GUD** helliget Forsigtighed: Det andet er en salvet Haand, til at udføre med Tynd og Kraft, med Bestandighed og Allvorlighed, hvad Hoved og Brynst har besluttet.

Saa har nu **GUD** begyndt paa denne Dag, at gjøre **Eders Kongelig Majestæt Stor** i all Israels Dyne, ikke ved Salvningen, men ved det, som betegnes ved Salven, den Hellig Nands Gaver; Men det skal ikke blive blott ved en Begyndelse, ej heller ved een Dags Storhed; Han vil

(2) Dagligen og bestandig gjøre **Eders Kongelig Majestæt Stor**, ved sin **Bistand**, at være med **Eders Majestæt** ligesom Han haver været med **Eders Majestæts Store Fader, Store Forfædre**. Til saadan **Guds Bistand** at forsikres om, har nu **Eders Kongelig Majestæt** nedlagt for **Guds Fødder** alle **Eders Kongelig Majestæts**
Mag-

Magtes og Herredømmes Kiendetegn, de Kongelige Regalier, til at velsignes af GUD. Ligesom Moses bar alle Israels Førsters Kieppe, eller Commando-Stave, ind for HERren og lagde dem i Ta-bernatlet, og det skeede, da han tog dem ud igien, befandtes Aarons Kiep grønnende, blomstrende, at bære Knopper og modne Frugter. Num 17. Saaledes har nu Gders **Majestæt** baaret disse Regalier ind for GUD, nedlagt dem for GUDs Djen, og ligesom paa nye annammet dem af GUDs Haand, taget dem til sig, og nu, ved GUDs Bistand og Bessignelse, vil fore dem med Fryghed og Freudighed, efterdi de allerede blomstres, og bære modne Frugter. Blandt saadanne Regalier skue vi allerforst, med dyb Verbodighed og inderlig Glæde Gders Kongelig **Majestæts** dyrebare Krone; Men det er langt fra, at Kronen er saa dyrebar i vore Djne, at jo det Hoved, som bær Kronen, er os ulige kiere og meere anliggende, som vi og ikke see saa mange spillende og skinnende Edelsteene i Kronen, hvor mange de og ere, at vi jo skue flere glimrende Egenstaber, og os meere vedrøgende Dyder i Den, som bær Kronen; og nu i sær see vi Kronen an, som Blomstret, der bær allerede moden Frugt. Saa siger HERren: Hans Krone skal blomstres over ham; Men jeg skal overklæde hans Fiender med Skam.

4. Mose-
B. 17.
v. 1.-8.

Psal. 132. Vi see Kronen ikke alleene blomstrende,

Pfal. 132.
v. 18.

N n

men

men vi see den multipliceret, at, i Steden for een Krone, see vi mange paa Kongens Hoved. Skriften taler om saa mange Kroner. Guds Raade kaldes en Krone: Han kroner mig med Raade, som en Skiold. *Psalms*. 5. En dydig Gemahl kaldes en Krone. *Prov.* 12. Forsigtighed er de Viises Krone. *Prov.* 14. Guds-Frygt, siger Syrach, er de Viises Krone. *Syr.* 1. Rigdom og Hæder er de Forstandiges Krone. *Prov.* 14. Ja! GUD Selv kalder Sig en Krone paa Hovedet: Paa den Dag skal den Hæder Zebaoth være en deylig Krone og en herlig Krone, og Hæderen skal Selv være Rettens Land hos Dommerne, og deres Styrke, som skal stride. *Eesai.* 28. Derimod er Guds Majestæt Selv, som en Krone i Guds Haand: Du skal selv være en deylig Krone i Hædens Haand. *Eesai.* 62. Saa at GUD ikke alleene bytter Navn, som før er sagt, men bytter og Krone med Guds Majestæt, at Han vil være en Krone paa Guds Kongelig Majestæts Hoved, og Guds Majestæt skal være en Krone i Guds Haand. Saa mange og mange Slags Kroner see vi allerede med Glæde i denne eene Krone; Men vi vente endnu at see flere Kroner at komme til disse forrige. Salomon den kronede viise Mand taler om tvende Kroner, som vi

end:

Psalms. 5.
v. 13.

Ordspr. 12.
v. 4.

Ordspr. 14.
v. 18.

Syr. 1.
v. 22.

Ordspr. 14.
v. 24.

Eesai. 28.
v. 5. 6.

Eesai. 62.
v. 3.

endnu savne, men haabe og vente, sukke og bede om.
 Han siger: Graa Haar ere en dnylig Krone,
 naar den findes paa Retfærdigheds Bey.
Prov. 16. Og i næste Capitel efter hedder det:
 Borne-Born ere de Gamles Krone. *Prov. 17.*
 GUD lægge disse tvende Kroner til alle de forrige!
 Han krone Gders Majestæt med graa Haar!
 Han lade Gders Majestæt see Borne-Borns
 Born i Fred og all Kongelig Lyksalighed! Og naar vi
 faae de tvende Kroner paa Gders Kongelig
 Majestæts Hoved satte til alle de Andre, saa
 er vor Lyksalighed fuldkommen, og der er intet meere
 af dette Jordiske for os at ønske. Saa har GUD
 gjort Gders Majestæt rett Stor, naar vor
 Semte **FRIDERICH** fand en-
 gang komme til at hedde i Historierne, som den
 Gierde **CHRISTIAN**, en Olde-Fader for
 Kongerne i Europa.

Ordsp. 16
 v. 31.
 Cap. 17.
 v. 6.

Iblandt de Kongelige Regalier see vi dernæst i
 Gders Kongelig Majestæts høire Haand det
 Kongelige Spiir og Scepter, som og har været
 nedlagt for Guds Fodder, der at gøres blomstrende
 ved Guds Velsignelse. Ved dette Spiir betegnes
 Gders Kongelig Majestæts Lov og Rett,
 eller den Magt at giøre Love, at byde og befale; Thi
 ved Guds Spiir, forstaaes Guds Lov: Han
 udsender sit Styrkes Spiir af Sion. *Pf. 110.*

Pfal. 110.
 v. 2.

Esaiæ 2.
v. 3.

I. Mose-
B. 49.
v. 10.

Pfalm. 2.
v. 9.

Det forklares om Guds Lov: Af Sion skal en
 Lov udgaae. *Esai. 2.* Ligesaa i Jacobs Spaadom
 føjes Scepteret og Lovgiveren tilsammen: Scep-
 teret skal ikke vige fra Juda, eller Lovgive-
 ren fra hans Fodder. *Gen. 49.* Gders Kon-
 gelig Majestæts Magt til at giøre og forandre
 Love, er det Scepter i Gders Majestæts
 Haand; Sverdet er mod Landets Fiender, Scepteret
 for Landets Born. Det Spiir er, som Guds, et rett
 Spiir. Kongens Lov er reen og rett, overeens-
 stemmende med Guds og Naturens Lov. Et rett
 Spiir, fordi det handthæves uden Persons Anseelse,
 at Spiiret ikke krummes efter Bægten, ikke bøjes for
 Een meere, end den Anden, men bliver alltiid liige og
 rett. Det er et Guld-Spiir i Naade og Mildhed, ikke
 et Jern-Spiir i Haardhed og Strengthed, uden imod
 Halsstarrige og Oprørske; De skulle sonder-
 slaes med Jern-Spiir. *Pfalm. 2.* Herren
 velsigne dette Guld-Spiir, og lade det bære
 Blomster, og modne Frugter, at Landet alltiid maa
 glædes og beskiermes under saa naadig en Kon-
 ges rettfærdige Lov, og Kongen alltiid glædes
 med Hans Undersaatters Lydighed og Erbodighed for
 Hans Lov! GUD lade det Danske Arve-Spiir
 aldrig komme i andres Hænder, end i Deres, som ere
 komme af Gders Majestæts Lænder; men at
 det maa blive i Gders Majestæts egne Hæn-
 der, saa længe Rogen, som nu lever, vi og vore Born
ere

ere til, indtil Gders Majestæt skal bytte dette Spiir med Sejer-Palmer i Hænderne!

Vi see i Gders Kongelig Majestæts venstre Haand en Klode, et Sindbilled paa heele Verdens Klode, og betegner den Deel af Verden, de Kongeriger, de Forstendommer og Grevskaber, de Lande og Der, de Strømme og Floder, som GUD haver givet i Gders Majestæts Haand; at, som heele Verden er som en liden Bold, en Klode i Guds Haand, saa er den Deel af Verden i Gders Majestæts Haand, at vi nu alle med een Mund kand sige, som Gibeoniterne til Josva: See! nu vi ere i din Haand, hvad dig tykkes godt, og hvad dig tykkes rett at være til at gjøre os, det gjør. *Josv. 9.* Eller, som Folket vidtlostigen udtrykker deres Sind til Nabuchodonosor: See! vi ere den Store Konges Tienere; vi staae her for dig, handle med os, som dig godt synes. See! vore Gaarde, vore Stæder, all vor Kornmark, og Faarehiorde, og Fæhiorde, og alle vore Stolde, vore Telter ere færdige for dit Ansigt; handle som dig synes. See! baade vore Stæder, og de, som boe i dem, ere dine Tienere. Kom! og gjør dem, som dig godt synes. *Judith. 3.* vi ere i Gders Majestæts Haand, baade i Henseende til den Souveraine

*Josv. 9.
v. 25.*

*Judiths 3.
v. 2. - 5.*

D o

Magt,

Esaiaæ 22.
v. 18.

Magt, da vi ere virkeligen, som en Klode i Haanden, at Gders Majestæt kand trille, snoe og vende os, som Gders Majestæt Selv finder for godt, som en Klode der trilles paa slett Mark. *Esaï. 22.* Ligesom Gders Majestæt kand vende og snoe denne Klode i Haanden; Men at den Klode ikke snoes op og ned, det volder det Kors paa Kloden, der ligesom balancerer Kuglen i Haanden, at den alltiid bliver holdt liige, og staaende liige. Saa er Gders Majestæts Magt og Rett over os saa fuldkommen, som over en Bold, en Kugle Kogen har i Haanden, man kand hviste og kaste hvor man vil; men Gders Majestæts Kierlighed og Ærbødighed for den forsfæsted Gresser, som har giort os Alle til Naadens Med-Ærvinger tillige med Gders Majestæt, den gjør det, at Gders Majestæt anseer os vel som Sit Folk, men tillige som Christne Folk, og sine Med-Christne, og derfor ikke beegner os, som en Bold at spille med, eller hviste hen, men meget meere bærer den Klode med megen Barfombhed og Forsigtighed. Saa ere vi da i Gders Kongelig Majestæts Haand, vel som en Bold, en Klode, i Henseende til Gders Majestæts fulde Rett over os; men og tillige som en Klode i Haanden, i Henseende til Gders Majestæts Omisorg og Omhed for os. Haanden finder Byrde og Noje af at bære Kloden, men Kloden er rolig, og den kand aldrig være bedre, end i saadan Haand, som ikke vil slippe den,

den, ikke lade den falde, ikke kaste den hen. Det heder om GUD Selv, at Han bær heele Jordens Klode i sin Haand; Han bærer allting med sit Kraftes Ord. *Ebr. 1.* Saa bærer Gders Kongelig Majestæt det gandske Rige i sin Haand med Omsorg, at bestyre, bevare, bestierne denne Klode; i sær da Korset staaer paa Kloden, da **S**hrifti Rige er i Gders Majestæts Rige; At Korset er meere værd end heele Kloden, og **S**hrifti Rige, Hans Kirke ligger meere Magt paa, end alle Verdens Riger og Regimenter. Det er visseligen et af en **K**onges høieste Ansvar, og derfor bør være en af Hans vigtigste Omsorger, for Guds Kirke i sit Rige, for Korset paa denne Klode, at det ikke falder af, ikke afbrækkes, ikke berøves sine Edelsteene, Ordet og Sacramenterne; og om aldrig Pietet, saa maatte endogsaa en sund Politie lære det; Thi saalænge en **K**onge sørger for **S**hrifti Rige at befæste i sine Lande, saa sørger og GUD for Hans Rige at stadfæste og velsigne. Det er bedrovet, hvor en Regent ikke tager sig noget af Guds Kirke, af Lærdømmens Heenhed, af Christendommens Fremvert, men er af Gallions Sind, og anseer alt det, som Sig uvedkommende, og som smaa Ting: Versom det var nogen Uskiel eller ond Gierning I klager over, siger Gallion til Jøderne, da vilde jeg, saavidt, som billigt var, unde Eder Lyd; men nu det er et Spørsmaal om Gders Tale, og om Gders Lov, da see I selv dertil, jeg vil ikke væ-

Ebræer. 1.
v. 3.

Ap. G. 18.
v. 14, 15.

 I Kong. 14
v. 26, 27.

 Esaiæ. 49.
v. 23.

 re Dommer i den Sag. *Act. 18.* Det meente han kom ham ikke ved; Men hvem ellers? Det er ikke smukt naar det hedder om Rhoboam, at han fandt Guld-Skiolde for sig, og lod Kobber-Skiolde efter sig. *I. Reg. 14.* Men endnu verre, naar der skal siges, at en **KONGE** har fundet Religion og Guds Dyrelse for sig, reen som Guld, men lader den efter sig, fuld af Forvirring og Beblandelse. Nej! just derfor bærer **Sders Kongelig Majestæt** denne Klode saa varlig, at Korset alltiid kand staae oprett og opreist; thi derfor har **GUD** gjort **Sders Majestæt** til sit Riges Foster-Fader *Esai. 49.* til at bære Omsoerg for Hans Rige i **Sders Majestæts** Lande; saa vil og **GUD** visseligen velsigne **Sders Majestæts** Rige og Regimente, at det skal blomstres, og være som et Gosen midt i Egypten, et lykosaligt Rige blandt alle Riger.

Rom. 13.
v. 4.

 Vi see fremdeeles ved **Sders Kongelig Majestæts** Side, det Kongelige Sverd, hvilket Kongerne, efter Pauli Ord, ikke bære forgieves. *Rom. 13.* og det derfor ikke heller bør være forgieves, at vi det i Dag have seet og betragtet. En Konge bær Sverdet saaledes, at Ingen i det gandske Land maa bære Sverd, løfte Sverd, drage Sverd ud, uden Kongens Minde og Billie. Hvo det ellers vover, han forgriber sig. Det er vel ikkun eet Sverd, men i dets Brug er det et dobbelt Sverd, baade Justitzens Sverd, til at afværge Bold og Urett

Urett

U-rett imellem Undersaatterne indbyrdes, og Militiens Sverd, til at forsvare Landet mod Vold og U-rett af udvortes Fiender. Begge Deele ere Guds Sverd; thi Retten er i Guds Haand, og Sejeren kommer af Hans Haand, og vi derfor om det eene Sverd maa sige: Her er baade Herrens Sverd, og Gideons Sverd. *Jud. 7.* Begge Deele ere og nødvendige; thi der ere og de Tilfælde, hvor det hedder: Forbandet være den, som forbynder sit Sverd at udgyde Blod, og gjør Herrens Gierning svigagtelligen. *Fer. 48.* Gud gjøre Gders Majestæts Undersaatter saa fromme og lydige, at Gders Majestæt sielden maa nødes til at gribe til Sverd, som Gders Majestæts Hierte gandske vist er saa ømt og naadigt, at det ugierne underskriver Blod-Domme; Og hvad Militiens Sverd angaaer, da gjøre Gud Gders Majestæts Regiering vel fire gange langvarigere, men i det Stykke saa lykkelig, som Gders Majestæts Høist-Salige Fr. Gaders Regiering; Alt det maa hedde om Gders Kongelig Majestæts Rige, som om Christi Rige: Et Folk skal ikke opløste Sverd mod det andet. *Esai. 2.* Men naar det skal være, at det hedder: Stiørper Pileene, samler Skioldene, oprejser Bannere. *Ferem. 51.* Saa lykkelig gjør

Dom. 7.
v. 18.

Jerem. 48.
v. 10.

Esaiæ 2.
v. 4.

Jerem. 51.
v. 11, 12.

re GUD Gders Majestæts Sverd, at det maa hedde derom: Sauls Sverd kom aldrig ledigt tilbage, Jonathans Bue aldrig tom, uden de ihjelslagnes Blod, og Ræmpernes Fedme.

2. Sam. I.
v. 21. 22.

2. Sam. I. At Gders Majestæts Milice, som betegnes ved de Sølv-Løver, som vi see staae for Gders Majestæts Throne, de maa og være som de samme Løver, blive staaende stille, og ikke bruges; Men om de skal bruges engang, da og staae og stride som Løver.

Vi beskue ikke alleene med Fornøvelse Gders Kongelig Majestæts herlige Ornat og Prydelse, men vi ære tillige med dyb Veneration den gamle Danske Konge-Dragt og Herlighed. Vi ansee den Kongelig Mantel, ikke alleene, som en rett Kongelig Prydelse, for dens Herlighed og Røgdom; men vi ansee den tillige for dens Breede og Længde (da den synes at ligne det Syn Esaias taler om, da han saae GUD sidde paa en ophøjet Throne, og Sømmen af hans Klæder opfyldte Templen.

Esaiæ. 6.
v. 1.

Esai. 6.) som en Naade-Flug, som Gders Kongelig Majestæts Naade-Vinger, udbreedte over os, hvorunder alle Gders Majestæts Undersaatter, med Tillid og Glæde, kand soge deres Tilflugt, naar Gders Majestæt, som Job taler, ifører Sig Retsfærdighed, som et Klædebon, og Rett, som en Kappe og Førstelig Hue,
til

til at være den Blindes Øjen, den Haltes Fodder, de Fattiges Fader, og til at sonderbryde de U-rettsfærdiges Kindtænder, og rive Nøvet af deres Tænder. *Job. 29.*

Jobs 29.
v. 14.-17.

Endelig ære vi med dybeste Erbødighed den Throne Sders Kongelig Majestæt sidder paa, den lyksalige Throne for disse Riger, der kommer mig for, som det Træ, der tales om i Aabenbaringen, der bar tolv gange Frugt om Aaret.

Aabenb.
22, v. 2.

Apoc. 22. Nu see vi paa Thronen den tolvte Konge af den velsignede Oldenborgiske Stamme; Men i sær Sem Souveraine Konger, tre Fridericher, tvende Christianer; Den tolvte Konge nu i tre Hundrede Aar, at naar vi nu have oplevet end nogle Maaneder, saa begynde vi det Fierde den Oldenborgiske Stammes Seculum. Velsigned Throne! GUD lade Dig bære saadanne Frugter til Verdens Ende, men ikke af anden Stamme! GUD lade der aldrig fattes en Mand paa denne Davids Stoel, en Søn efter Fader, en CHRISTIAN og FRIDERICH verelviis, saa længe Thronen skal være til! Der tvivles paa, at der er noget Vacuum i Naturen; Men

GUD bevare os fra den Ulykke, at der nogen Tiid skulde være et Vacuum paa denne Throne! Den største Ulykke, som vi ej uden Gysen i Blodet kand tænke paa. Nu kaste vi os alle ned for denne Throne. Vi erkjende os lykkelige og af GUD benaadede med den Konge, der sidder paa Thronen. Vi ville tjene Ham, som vor Konge; Vi ville lyde Ham, som vor Herre; Men vi gaae videre, om det ikke er for dristigt talt, skiont det er i Hjertet sandt: Vi ville elske Ham, som Gader. Vi bede for Hans Lykkeligbed; thi Han er vores Lykkeligbed. Og da nu GUD har sagt til Ham, som til Josva: Paa denne Dag vil jeg begynde at gjøre Dig Stor for all Israels Kjæne. Som jeg har været med Mose, saa vil jeg være med Dig: Saa ville vi tage Ordene op af Guds Mund, og sige til Kongen, som Folket til Josva: Vi ville gjøre alt det, som Du byder os, og gaae hen hvor Du sender os, i alle Ting ligesom vi lydte Moses, ville vi lyde Dig, alleeneste Herren Din GUD vilde være med Dig, som med Mose. Hver den, som er Din Mund u-lydig, og ikke hører Dine Ord, i alt det

Du byder ham, han skal døe. *Josv. I. Nu*
HER-

Herre! Bevist din Konge stor Salig-
hed, og gjør Mistundhed mod din Galvede,
Kongen og Hans Gæd ævindeligen *Pf. 18.*

*Pfalm. 18.
v. 51.*

Du vilde sætte Kongen til Velsignelse all-
tiid! Du vilde fryde Ham med Glæde for
Dit Ansigt! Din Haand skal finde alle
Hans Fiender, og Din højre Haand skal
ramme dem, som Ham hade. *Pfalm. 21.* Vi

*Pfalm. 21.
v. 7.- 10.*

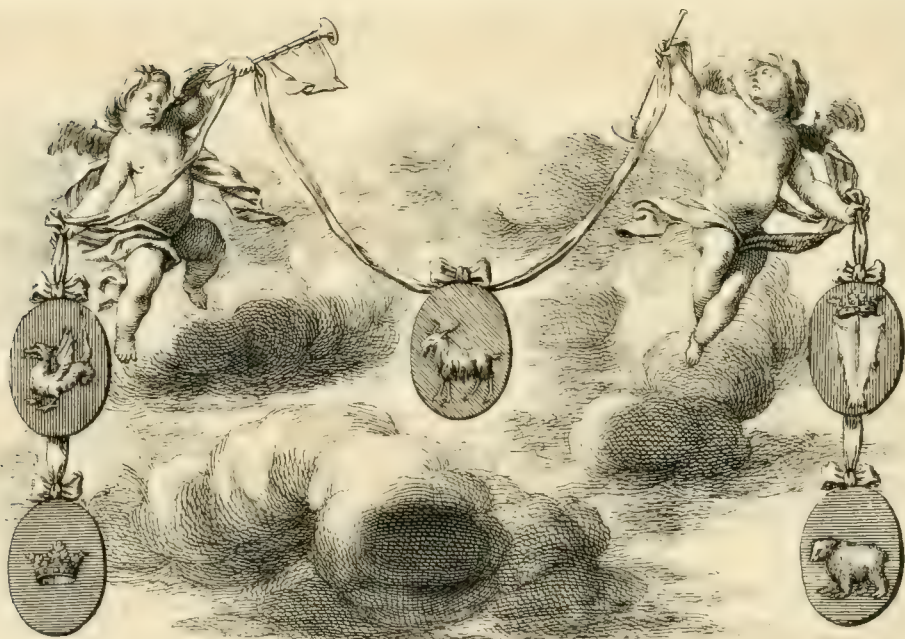
slutte og raabe Alle med Benaja Jojadae Søn:
Amen! Saa sig Herren, min Herre
Kongens Gud: som Herren haver
været med min Herre, Kongens Ga-
der, saa være Han med Kongen, og
giøre Hans Throne større, end Hans
Gaders Throne! *I. Reg. I.* Enhver Kon-

*I. Kong. I.
v. 36. 37.*

gens Tiener, Enhver ærlig Undersaatt, Enhver
Dansk og Norsk Draabe Blod, sig hertil med
mig Amen!

Amen i JESU Navn, Amen!

Derpaa bøjede sig alle tre Biskoper meget dybt for Thronen, men bleve staaende nedvendte, imedens den 45de Davids Psalme blev musiceret, undtagen at Biskopen af Sielland, som Consecrator, under Musiqven, vendte sig, efter tilbørlig Reverence, om til Alteret, annammede igien Salve-Budikken, aabnede den, gjorde sin Bon til GUD i stille Andagt, og derpaa leverede Salven at holde til Biskopen af Aggershuus, men Loget til Biskopen af Wiborg, og bleve saaledes staaende, indtil Musiqven var til Ende, da Biskopen af Sielland vendte sig til Hendes Majestæts, Dronningens, Throne, og efter allerunderdanigst og ærbødigt Nedbøjelse, holdt denne korte Tale, som følger:

Stor=

OH de Lode. C.R.S.D. del. & sc.

Stormægtigste Allernaadigste Dronning!

ders Kongelig Maje-
 stæt haver nu paa Thronen
 hidindtil i Stillehed hørt og
 beskuet det, som er talet og
 forrettet, og jo stillere Eders
 Majestæt har været, jo meere har visseligen
 Eders Majestæts Hierte, Sind og Tanker
 været gestæftige i Tak og Priis, i Suk og Bøn til
 Gud.

Hojes. I.
v. 12.

Pfalm. 19.
v. 6.

Hojes. 3.
v. 6.

GUD. Vi stille os allerunderdanigst Gders
Kongelig Majestæt for, i all denne Tiid, lige-
som Bruden i Hojesangen, naar Hun der siger:
Medens Kongen vendte Sig i sin Kredss,
gav min Nardus sin Lugt. *Cant. 1.* Kongen
er alltiid i sin Kredss, naar Han er i sit Riige; Hans
gandske Riige er Hans Kredss, ligesom den gandske
Himmel er Solens Kredss. Men da er fornemmelig-
gen Kongen i sin Kredss, naar Han sidder op-
hojet paa sin Kongelige Throne, omringet af sine Høje
Mænd og Tienere, som Solen af sine Planeter og
Himmel-Tegn. Da vendte Kongen Sig i sin
Kredss, da vi nyligen saae Hans Majestæt
gaae frem og tilbage, imellem Sin Throne og Guds
Alter. Han gik frem, som David siger om Solen,
som en Brudgom af sit Kammer, han glæde-
de Sig, som en Ræmpe, at gaae den Vej,
til Guds Alter. *Pfalm. 19.* Han vendte Sig igien i
sin Kredss, da Han var velsigned af GUD, og satte
Sig igien paa Sin Throne. Nu, i den Tiid da
Kongen vendte Sig i sin Kredss, siger Bruden,
da gav min Nardus sin Lugt. Ligesom Nar-
dus, Myrrha, Røgelse, og andet vellugtende, naar
der kommer Varme, Jld og Heede til, giver en ster-
kere og yndig Lugt fra sig, saa blev mit Hierte, vil
Bruden sige, af det Syn, ligesom brændende; mit
Andagt blev derved antændt, at mine Bønner, mine
Sukke, mit Lov- og Tak- Offer stigede op til Himme-
len, som Støtter af Myrrha-Røgelse. *Cant. 3.*
Gders

Eders Kongelig Majestæts Hierte har og,
 uden all Eviol, i all den Tiid, været ligesom antændt
 i Andagt, i Kierlighed, i Tak og Glæde, i Suk og
 Bøn til GUD; thi visseligen haver Eders Kon-
 gelig Majestæt ikke kundet see Kongen ven-
 de sig i sin Kreds, at jo Eders Majestæts
 Hierte har maatt sige, som den viise Dame af Thekoa
 sagde om David: Som en Guds Engel, saa
 er min Herre Kongen; Herren din GUD
 være med Dig. *2. Sam. 14.* Eller, at jeg skal laane
 Ord af en Persons Mund, som meere ligner Eders
 Kongelig Majestæt i Stand og Værdighed,
 da har Eders Majestæts Hierte vildet sige,
 som Dronning Esther sagde til Hendes Gemahl,
 Kong Ahasverus: Min Herre! jeg seer Dig,
 som en Guds Engel, og mit Hierte blev be-
 taget af din Herlighed; thi Herre! Din Her-
 lighed er forunderlig, og dit Ansigt er fuldt
 af megen Gunst. *Esth. 15.* Eders Kongelig
 Majestæt har ikke i alt dette kunde tænke paa
 Dem Selv, at jo Deres Nardus har maatt give
 sin Lugt, i hiertelig Ydmygelse for GUD, Taksigelse for
 Hans Forryn, som har givet Eders Majestæt
 saadan Gemahl, saadan magelos Mæge, saa-
 dant Hierte at besidde; og derhos saadan Throne
 at beklæde. Visseligen maa Eders Kongelig

*2. Sam. 14.
 v. 17.*

*Esth 15.
 v. 11, 12.*

Majestæt kiende sig GUD høistforpligtet, og sige
 med David: Lodden er mig falden paa det dej-
 ligste; Mig er en kostelig Arv tilfalden. *Pf. 16.*
 Er Gders Majestæt som Bruden i Højesan-
 gen, den dejligste blandt Qvinderne. *Cant. 1.*
 saa har og GUD beskieret Gders Majestæt
 den dejligste blandt Kongerne. Hvor dej-
 lig er din Kierlighed! Hvad er din Kierlig-
 hed bedre end Vin, og din Salves Lugt be-
 dre end alle kostelige Urter. *Cant. 4.* Er Gders
 Kongelig Majestæt Selv en stor Konges
 Døtter, GUD har giort Dem til en stor Sou-
 verain Konges Bemahl, at De atter maa
 sige med Bruden: Jeg er min Kierestes, og
 hans Kierlighed er til mig. *Cant. 7.* Naar
 Døttre, ja naar Kongers Døttre, naar mi-
 ne Søstre, see Hende, da skulle de priise Hen-
 de salig, ja Dronninger skulle priise Hende
 lykkelig. *Cant. 6.* Vi Alle see nu paa Gders
 Kongelig Majestæt, og med allerdybeste Ve-
 neration tænke om Gders Majestæt, som for-
 dum Debora og Barach i deres Sang siunge om Jael:
 Velsignet er Jael frem for alle Qvinder; vel-
 signet skal hun være frem for nogen Qvinde
 i noget Paulun. *Judith. 5.* GUD har allereede
 vel-

Pfalm. 16.
v. 10.

Højes. 1.
v. 8.

v. 10. 4.

v. 10. 7.

v. 9. 6.

Dom. 5.
v. 24.

velsignet **E**ders **K**ongelig **M**ajestæt, som i mange andre Ting, saa i sær med den Velsignelse de største **D**ronninger kand ønske sig, og den saa mange maa savne, nemlig **F**rugtbarhed, at **E**ders **M**ajestæt har nu trende gange glædet begge **R**iger; og **E**ders **M**ajestæt maa nu **S**elv sige, som **L**ea: Nu veed jeg, at jeg skal elskes, thi jeg har trende gange født min **M**and **B**ørn.

*I. Mose-
B. 29.
v. 32. - 34.*

Gen. 29. Og nu er **E**ders **K**ongelig **M**ajestæt lige af **D**eres **V**elsignede **F**rugtbarheds **S**eng, opstiget paa **D**eres **H**erligheds **T**hrone. Og vi vente nu med allerunderdanigst **F**orlængsel, at den **S**alves **L**ugt, hvormed **E**ders **K**ongelig **M**ajestæts **H**erre og **B**emahl er salvet, skal lokke og drage **E**ders **K**ongelig **M**ajestæt ned af **T**hronen, hid til **G**uds **A**lter, for at tage **D**eel, som før, i **K**ongens **H**ierte og **K**ierlighed, i **K**ongens **A**re og **H**erlighed, saa og nu i **K**ongens **S**alve, og i den **V**elsignelse, som betegnes ved **S**alven. **E**ders **K**ongelig **M**ajestæts allerunderdanigste **U**ndersaatter vendte med **G**læde, at kunde sige om **E**ders **M**ajestæt, som der staaer om **B**ruden i **H**øjesangen: **H**vor **d**enlig er din **G**ang i **S**koene **D**u **K**onge = **D**otter.

*Højes. 7.
v. 1.*

Cantic. 7. Og vi, **T**ENNES vor **G**UDS **T**ienere, staae færdige med den hellige **S**alve: **O**lie at

imodtage **E**ders **K**ongelig **M**ajestæt, naar
 det maatte **A**llernaadigst behage **E**ders **M**aje-
 stæt at nærme sig til denne vor **G**UDS **F**od-
Skammel.

Saa snart disse **O**rd vare taledede, og alle tre **B**iskoper, paa
 det allerunderdanigste, med **D**yb **R**edbojelse havde helsest
Hendes **K**ongelig **M**ajestæt, rejste **H**endes **K**on-
 gelig **M**ajestæt **S**ig af **H**endes **T**hron-**S**æde, neje-
 de for **H**ans **K**ongelig **M**ajestæt, stigede ned af
Thronen, da **B**iskoperne anden gang bojede sig ned, og
 nærmede **S**ig op til **A**lteret, assisteret af de for ommældte
Damer, som bare **H**endes **M**ajestæts **S**læb. **B**ed
Hendes **M**ajestæts **A**nkomsst til **A**lteret bukkede sig
 atter tredie gang alle tre **B**iskoperne **D**ybt. **H**endes
Majestæt knælede derpaa med kiendelig **A**ndagt paa
 den dertil, ved den venstre **S**ide af **A**lter-**F**oden, lige
 for **H**endes **M**ajestæts **T**hron-**S**æde, satte **K**næle-
Stoel, eller **B**ede-**S**kammel, og derpaa liggende
 broderede **F**løjels **H**ynde; **D**a **B**iskopen af **S**ielland
 dnyppede sine tvende **F**ingre i den hellige **S**alve-**O**lie, og
 med allerydmigst **R**esfrygt, samt **H**iertets **O**ploftelse
 til **G**UD i **A**ndagt, salvede **H**endes **K**ongelig
Majestæt korsviis, baade paa **H**endes **M**ajestæts
Pande, saa og oven for **H**endes **M**ajestæts **B**ryst;
 og imidlertid det skeedte, taledede disse saa **O**rd:

Den **A**llerbøjesten **S**øjloved **T**re-**e**enig
GUD salver nu, ved sin ringeste **T**ieners
Haand, i den forsfæsted **F**relser's **N**avn, og
ved

ved Hans Korsens Betegnelse, baade † **E**ders
Kongelig **M**ajestæts dyrebare **H**oved med
Olie, som betynder **V**isdoms **M**and, den
Visdom som **E**ders **M**ajestæt behøver til at
 behage **G**UD, **E**ders **M**ajestæts **H**erre
 i **H**immelen, og behage **K**ongen, **E**ders
Majestæts **G**emahl paa **J**orden; Saa og
 † **E**ders **M**ajestæts **B**ryst med **O**lie, som
 betynder den samme **M**and, den **K**ierligheds
Mand, til at elske **G**UD i **H**immelen over alle
Ting, og bære **H**am, som et **I**ndseigl paa **E**ders
Majestæts **H**ierte; at elske **K**ongen over alt
 det, som er paa **J**orden, og at elske dette **F**olk, som
 ere **E**ders **M**ajestæts **B**ørn og **T**ienere. **H**vor-
 med **G**UD tillige bekræfter og stadfæster **E**ders
Kongelig **M**ajestæts **L**yksalighed; hvilken
 maatte blive saa stor, saa herlig, saa bestandig, at
 alle de, som herefter ville velsigne og lykønske no-
 gen **D**ronning i **V**erden, de maa sige: **G**UD
 gjøre **D**ig saa lykkelig, som **D**ronning
LOVISA den **A**nden i **D**anmark!
Amen.

Ruths. 4.
 v. II.

Da Hendes Majestæt saaledes med et Hierte fuldt af
 Andagt og Ydmyghed for GUD, et Ansigt fuldt af
 Mildhed og Raade for alle Tilskuere, havde modtaget
 den hellige Salving, og det allerunderdanigste Ønske,
 rejste Hendes Majestæt Sig igien op, og gif tilbage
 til Thronen; Og, efterat Hendes Majestæt paa nye
 havde nejet for Hans Majestæt, og blev med Scep-
 teret igien paa det venligste hilset, satte Hendes
 Majestæt Sig paa sit Thron-Sæde, da atter alle
 tre Biskoper bukkede meget dybt; Men Biskopen af
 Sielland saaledes taledede:

Saa sidd nu, Allernaadigste Dronning
 paa Eders Majestæts Throne! Sidd der lyk-
 salig! Sidd der langvarig! Sidd der lykkeligere end
 NoGLE, længere, end alle Andre af Danmarkes og
 Norges Dronninger, at en af Fromhed u-
 dødelig DAGMAR, af Klogskab og Mandig-
 hed navnkundig MARGRETA, af Heroisk
 Sind bekiendte CHARLOTTA AMALIA,
 af Guds-Frygt u-dødelig LOVISA, af
 Buisdom og Forstand prisværdig SOPHIA
 MAGDALENA, maa i disse Egenskaber lig-
 nes, men i Lyksaligheds Langvarighed overgaaes
 af Eders Kongelig Majestæt! Sidd nu,
 som en salved Høder i Israël, som Debora
 siger om sig Selv: Landsbyerne vare øde i
 Israël, indtil jeg kom op, indtil jeg opkom
De-

Debora, en Moder i Jsrael. *Judic. 5.* Enhver Dom. 5.
v. 7.
 Undersaat, fra Overste til Nederste, glæde os, og
 holde det for vor Lyksalighed, at have saadan Sa-
 der, som Kongen er, saadan Moder, som
 Gders Majestæt er. Vi haabe visseligen, at
 vi have Deel i Kongen, at Danmark og Nor-
 ge vil kjeppes med hinanden, hvo i Troskab og villig Ly-
 dighed skal overgaae den anden; som Juda og Israël
 fordum i Davids Tid, naar den Gene sagde:
 Kongen horer os til: Da svarede den Anden:
 Vi have ti gange meere Deel i Kongen, 2.Sam.19.
v. 10.-13.
 end J. 2. *Sam. 19.* Saa haabe vi og, at vi have
 Deel i Gders Kongelig Majestæts Hierte,
 da vi allereede have haft Prover paa, at Gders
 Kongelig Majestæt elsker og bærer Naade for
 Landets Folk, og derfor det gandske Land i Dag,
 igiennem min Mund, vil sige til Gders Kon-
 gelig Majestæt, som den Ypperste Præst Jo-
 jachim, og de fornemmeste af Raadet, fordum sagde
 til Judith: Du er Jsraels Ophøjelse, Du er
 Jerusalems store Herlighed, Du er vor Na-
 tions store Noos. Velsignet være Du af
 den allmægtigste Herre til ævig Tid! og
 alt Folket sagde: Det see saa! Det see saa!
Judith. 15. Vi ønske og bede alle GUD, at det Judiths 15.
v. 10-13.
 maa blive en fuldkommed Sandhed hos Gders

Kongelig Majestæt, det, som var ifkun
 Overmod i Babylons Mund, naar den siger:
 Jeg sidder en Dronning, og skal ikke
 blive Enke, og skal ingenlunde see nogen

Abenb. 8
 v. 7.

Sorg. *Apoc.* 8. **SUD** høre det! **SUD**
 lade det opfyldes paa Gders Majestæt, det
 som nu til sidst blev musiceret af den 45de Davids
 Psalme: Dronningen staaer hos din højre
 Haand i Kongelige Klæder, og Guld af
 Ophir: Hør Dotter! See til og bøn Dine
 Dren! Forglem dit Folk og Din Faders
 Huus, saa faaer Kongen Lyst til Din
 Deylighed; thi Han er Din Herre. Dine
 Sonner skal være i Fædres Sted, og Dit
 Navn skal ihukømmes blandt alle Slægter
 efter hverandre, derfor skal dit Folk takke
 Dig altid og ævindeligen. *Psalms.* 45.

Endeligen

Stormægtigste Allernaadigste
Arve-Konge og Herre!
 Stormægtigste Allernaadigste
Arve-Dronning!

Wil jeg allerunderdanigst indbefatte alt det, som er ta-
 let, og alt det, som endnu burde og kunde tales, i de
forte

forte Ord og Dufte, som **JESU** kjereste Discipel Johannes bruger: **J** have annammet Salven af Ham, som er hellig, og den Salve **J** have annammet, blive i Eder! I. Joh. 2. v. 20, - 27.

Jeg taler nu ikke meere om Salve-Olien, som Dieneren har været Allernaadigst værdiget at salve med, den er snart borttorret; men om Salven Selv, som **E**ders **K**ongelig **M**ajestæter have annammet af Den Hellige **G**UD; Det, som er betegnet ved Salve-Olien, **A**landens Salve, ja Salven **G**UD Selv, den blive nu i **E**ders **M**ajestæter; Den blive bestandeligen og u-afladeligen; Den blive i **E**ders **M**ajestæter til Trøst og Glæde i alle paakommende Vanskeligheder, og Regjeringens Besværligheder, at **E**ders **M**ajestæter stedse maa ihukomme, **D**e ere **H**errens **H**alvede, det er: Hans Djeesteen, som **G**UD ikke taaler at Nogen rører, eller kommer for nær, Dem **G**UD Selv vil forsvare, og mod alle Fiender tage sig nær an. Den Salve blive i **E**ders **M**ajestæter til Styrke og Kraft! **H**erren gjøre sin **H**alvede stærk og mægtig, til at bære den tunge Byrde, og til at overvinde ikke alleene sine Legemlige Fiender, men fornemmeligen sine aandelige Fiender! Den Salve blive i **E**ders **M**ajestæter til Visdom og Forstand; den være stedse som en Dien-Salve i **K**ongens **D**ine,

og opløse Kongen til at stille Sandhed fra rime-
 lig Usandhed, til at stille redelige og rettskaffne Un-
 dersaatter fra Hylere og Djen- Sienerer; til at
 udforske de skjulte Ting, som Salomon siger,
 Ordsp. 25
 v. 2. at være en Konges Ære. *Prov. 25.* Den Sal-
 ve blive i Gders Majestæter til et stort og u-
 dødeligt Navn paa Jorden, at Disse Herrens
 Halvede, Deres Navne maa blive som en ud-
 øst Salve; som der staaer om den gudfrygtige
 Konge, Uria, at hans Navn kom vidt ud,
 og han blev navnkundig og mægtig; thi han
 blev underligen hjulpet af Herren. *2. Chron.*
 2. Kronik.
 26. v. 8. 26. At det maa skee, som Herren siger om Jerusa-
 lem: Dit Navn skal udkomme blandt alle
 Folk, for din Dejligheds Skyld, og du skal
 blive fuldkommen ved din Prindelse, som jeg
 skal sætte paa dig, siger den **J E R R E,**
S E R R E N. *Ezech. 16.* GUDS Naade,
 Ezech. 16.
 v. 14. som er den rette Salve i Gilead, være alltiid og
 blive i begge Gders Majestæters Hierter, at
 De maa finde den Salves Kraft alle Deres Lives
 Dage; at Dem aldrig maa fattes Glædes Olie i De-
 res Karr; at De alltiid maa være forsynede med de
 floge Jomfruers Olie i Deres Lamper!
 Matth. 25
 v. 4. *Matth. 25.* Den Salve blive i Gders Maje-
 stæter, end og i Dødens Stund, naar hverken
 Sal-

Salve, Urter eller Plaster kand hielp, ej Kongelig Magt og Vælde kand gielde, at dog denne Salve, GUDS Kraft og Naade, den Hellig Lands Trost og Glæde, da maa opholde, styrke og bevare Eders Majestæter! Og nu da! ikke et Ord meere af min Mund, undtagen eet Ord i Alles Munde; Ligesom da Samuel havde salvet Saul, da sagde han til alt Folket: See! Der see I nu den, som Herren haver udvaldt; thi ingen er, som han blandt Folket: Da raabte alt Folket og sagde: Kongen leve! Kongen leve! I. Sam. 10. Ligesaa da, Salomon blev salvet, hedder det: Og Zadoch Præsten tog Olie-Hornet, og salvede Salomon; og alt Folket blæste i Trommer, og piibede med Piiber, og glædte sig med stor Glæde, saa at Jorden skialv af deres Skrig, og alt Folket raabte: Kong Salomon leve! I. Reg. I. Ligesaa da Joas blev salvet, hedder det: De sloge Hænderne sammen og sagde: Kongen leve! 2. Reg. II. Saa istemme nu og den gandske Meenighed, det gandske Folk, begge Riger: Kongen og Dronningen leve!

I. Sam. 10.
v. 24.

I. Kong. I.
v. 39. 40.

2. Kong.
II, v. 12.

Amen, Halleluja! Amen.

Hvilke sidste Ord bleve igientagne af de assisterende Biskoper, og af den omkringstaaende Mængde; men af Biskopen i Sielland atter allersidst:

Amen i **JESU** Navn! Halleluja.

Derpaa istemmede Biskopen af Aggershuus Stift den ældgammel Fryde- og Takke-Psalme: **D Store GUD!** vi love Dig, &c. Hvilken Sang Musiquen og Orgelet siden til Enden udforte. Under Sangen nedlagde Hans Kongelig Majestæt Regalierne paa det hos Thronen staaende Pulpit, men Biskoperne bleve staaende med nedvendte Ansigter til Thronen, indtil den gandske Psalme var udsungen, da Biskopen over Siellands Stift sang det sædvanlige: **Herren være med Eder!** Hvorpaa, da Musiquen havde svaret: **Dg med din Aand!** Alle Biskoperne bukkede sig dybt; vendte sig om til Alteret; og Biskopen af Siellands Stift udsang den til dette Brug nu forfattede Collect:

Lader os alle bede:

D ævige **GUD!** Himmelske **Gader!** Du som er **GUD** over alle **Guder**, og **Konge** over alle **Konger!** Du som haver baade alle Verdens **Riger** og alle **Kongers** **Hierter** i din **Haand!** Du haver befaleet os, at gjøre **ndmyge** **Begieringer**, **Bønner**, **Forbønner** og **Taksigelser** for **Konger**. Vi takke Dig **hierteligen**, at Du haver skienket os Din **Tiener**, vores **Herre**, Din **Salvede**, vores **Kon-**

Konge , Kong FRIDERICH
 den Femte ! Vi bede Dig ydmiggeligen,
 at som Du i Dag har salvet Hans Hoved,
 Du og vilde hver Dag glæde Hans Hierte,
 styrke Hans Skuldre, velsigne Hans Haand!
 Gjør Hans Nar flere, Hans Ære højere,
 Hans Lyksalighed større, end alle Hans For-
 fædres ! Lad Din Kirke udbreedes, og disse
 Riger blomstres under Hans milde og fader-
 lig Regiering ! Begynd, fra denne Dag af,
 at gjøre Ham Stor i all Verdens Dine, i det
 Du Selv er stedse med Hans Majestæt !
 Gjør Du Hans Regimente gudeligt og fre-
 deligt, lyksaligt og langvarigt, at Vi un-
 der Hans Ringer maa leve et roligt og stille
 Levnet i all Gudelighed og Ærbarhed ! Vel-
 signe vor Allernaadigste Dronning ! og
 lad Begge Disse Dine Salvede Maje-
 stæter stedse finde Raade for Dine Dine,
 og sidde paa Thronen for Dit Ansigt, ind-
 til de graae Haar, og efter vore Dage ! Men
 naar De omsider skal bytte Deres Croner,
 med Ærens Crone i Himmelen, da lad Æ-
 res Gæd sidde i Deres Sted, saa længe

U u der

der skal være Riger til paa Jorden! Hør vor Bøn! Men gjør Dem meere godt, end vi kand bede og forstaae! For Din fiere Søn, den salvede Grelfers, Jesu Christi Skyld, som med Dig lever og regnerer i Hellig Lands Eenighed, een sand Gud, fra Ewigheid og til Ewigheid.

Medens Capellet derpaa svarede Amen, vendte Biskopperne sig med dybeste Verbodighed til Thronen, da Biskopen af Sieland atter sang: Herren være med Eder! Capellet svarede: Og med din Mand! Hvorpaa den sædvanlige Aarons Velsignelse blev mes- set af samme Biskop:

Herren velsigne Dig og bevare Dig!

Herren lade lyse sit Ansigt over Dig, og være Dig naadig!

Herren losse sit Nafn paa Dig, og give Dig Fred!

Saa snart Capellet derpaa havde svaret: Amen, blev musiceret med en meget angennem Musique, den 75de Davids Psalme. Og under denne Motete tog Hans Kongelig Majestæt atter Selv sine Regalier til Sig; satte Kronen paa Hovedet, førte Scepteret og Øblet i Hænderne; og derpaa begyndte Processionen ud af Kirken, paa samme Maade, og i samme Orden, som ved Indgangen: Herolder, Laquaier, Pager, Hoff- og Cammer-Junkere, Cammer-Herrer, Riddere af Dannebrog, Riddere af Elephanten, da Hans Kongelig Majestæt stigede ned af Sin Throne. Bisperne for Alteret bukkede allerdybest, da Hans Majestæt traadde til Kirke-Dorren, under før beskreven Himmel, sam-

samme Vej tilbage, under Paukers og Trompeters Lyd. Derpaa strax fulgte Hendes Kongelig Majestæt Dronningen med forbemældte Folge, og paa samme Maade gelejdet, som ved Indgangen, til den uden for Dorren færdig staaende Himmel, tverts over Slotts-Gaarden. Og saaledes fik den gandske Act i Kirken sin Ende i tre Timer, fra det begge Majestæter satte Sig paa Thronen, indtil De igien stigede af.

Begge Deres Kongelige Majestæter bleve nogen Tid i hver Deres Kongelige Gemakker, i Stillhed, indtil det Kongelige Taffel var bereedt paa den store Ridder-Sahl, oven over Kirken; hvoraf en stor Deel, ved en Balustrade, var ophojet, hvor der blev spiiiset paa Guld-Taffel, og Spiisen opbaaret af Capitainer, som hver havde tvende af den Kongelig Liv-Guarde ved Siden, for at giøre Rum blandt den store Mængde af Folk. Og da alting var færdigt, og der med Herpauker og Trompete tredie gang var givet Signal, behagede det Hans Kongelig Majestæt, i den fulde forhen beskreven Kongelig Ornat, med alle Regalierne, at begive Sig derhen, i fuld Procession; Ligesaa Hendes Kongelig Majestæt Dronningen i samme Prydelse og Orden, geleidet af Hans Forstelig Durchlauchtighed, Hertugen af AUGUSTENBORG; Da Begge Majestæter toge Deres Sæde under den dertil bereedte prægtige Himmel, midt for Tasselet, Kongen paa den højre Side, Dronningen paa den venstre. Ved hver Deres Side var et Pulpet, til at fra sig lægge Regalierne, og hvad De havde i Haanden. Hendes Kongelig Høshed Princesse LOVISA, havde sit Sæde ved den eene Ende af Tasselet, paa Kongens Side, derhen gelejdet af Hans Forstelig Durchlauchtighed, Hertugen af PLÖEN. Hendes Kongelig Høshed, Princesse CHARLOTTA AMALIA, ved den anden Ende af Tasselet, paa Dron-

ningens Side, derhen ført af Hans Durchlaughtighed, Hertugen af GLÜCHSBORG. Ved Tasselet blev Hans Majestæt serveret af Hans Excellence, Hr. Ober-Cammer-Herre VON PLESSEN; Hendes Majestæt af Hans Grevelig Excellence, Ober-Stald-Mester, Greve af DANNESKIOLD LAURVIG. Princesse LOVISA, af Hans Excellence, Geheime Conference-Raad og General-Lieutenant, Grev FRIIS; Princesse CHARLOTTA AMALIA, af Hans Excellence, Geheime Conference-Raad VON AHLEFELDT, foruden fire andre som afløste, og Cammer-Junkere, som opvartede. Saasnart Deres Kongelig Majestæter og Kongelige Højheder havde nedladet Sig udi Deres Lehn-Stole, læsde den første Kongelig Hoff-Prædikant, Hr. JOHAN BARTHOLOMÆUS BLUHME den sædvanlige Bord-Læsning paa Dansk.

Foruden det Kongelige Taffel, hvorved ingen spisede, uden de fire Kongelige Personer, vare tvende Marschals-Taffeler, for de Forstelige Personer, og alle Riddere og deres Damer. Et Taffel for Fremmede Ministris, og flere. Udi Rosen vare tre Taffeler for Cammer-Herrer, General-Majorer, Vice-Admiraler og Conference-Raadere, Chefs af Gvarderne. I andre Gemakker vare Taffeler for Bisperne, Geheime Archivario og første Hoff-Prædikant, med Deres Fruer; foruden andensteds Chavalier-Taffel og Officeer-Taffel; Saavel som og Taffel for de øvrige Hoff-Betiente.

Ligesom det røde Klæde, hvormed den inderste Slotts-Gaard, saavidt Gangen faldt, var beklædt, for Tasselet var givet til Priis, saa og nu, efterat det Kongelig Hverkskab havde spiset, og den Kongelig Hoff-Prædikant

hav:

havde læst de sædvanlige Bonner, blev mod Aftenen den store stegte Ore, med sin Fylding af allehaande Fugle, Lam og Kalve givet til Priis. Tilgemaade blev og af den store Pyramide, som prægtig var opreist i den mellemste Slotts-Gaard, en stor Mængde rød og hvid Biin, som sprang af de fire Hjørner, Tilskuerne til Priis; og en god Summa Penge af ny myntede Croner udkastede. Hvilket alt af det Kongelig Hershkab, og Alle, som vare paa Slottet, af Vindverne beqvemmeligen kunde beskues.

Eaasnart det blev mørkt, blev den gandske Pyramide paa mellemste Slotts-Gaard meget herligen illumineret, og, efterat om Aftenen blev atter holdet Taffel paa Ridder-Salen, men uden for Balustraden, hvor Hans Kongelig Majestæt da var iflædt sin Ordens-Dragt, i Steden for Salvings-Dragt og Regalierne, og Hennes Majestæt Dronningen havde aflagt Kronen, og bar i Steden et prægtigt Smykke; Det Kongelig Hershkab spisede da med alle Ridderne i Deres Ordens-Dragt, og Deres Damer og Fremmede Ministris, (De øvrige Taffeler vare og ikke forglemte, men rigeligen forsynede) og Klokken 11. om Natten blev et meget kostbart og herligt Fyrverk antændt, som med sine adskillige Afdeelinger og Repræsentationer varede moxen den heele Natt, og forlystede saavel de paa Slottet værende Tilskuere, som og den utallige Mængde af Mennesker, som havde fra alle Stæder der til samlet sig, og fra de nærliggende Hoje, og fra den gandske Hilleröd Bye det kunde beqvemmeligen betragte; i sær da Bejret saa synderligen og usædvanligen foyede Alles Ønske, saa at alle omliggende Skove og Dale herbergerede den Natt utallige Mennesker. Og saaledes endtes denne rett Lyksalige og Høist-glædelige Solennitet;

1. Kong. 8.
v. 66.

tet; Hvorefter Enhver, efter Haanden forfojede sig til sit Hiem, glad, og takkede GUD for det som var hort og seet; at derom kunde siges, som om Salomons Høitiid og Giestebud han gjorde til Templens Indvielse: Han lod Folket gaae; og de velsignede KONGEN, og gif glade til deres Boliger, og glædtes i Hjertet over alt det Gode, som HERREN havde gjort David sin Tiener, og Israel sit Folk.

I. Reg. 8. Men hvor herlig og glædelig den Forretning var, saa er dog Ingen af alle dem, som have seet den, eller hort om den, der ønske at see den tiere, men meget meere Alle sukke og bede:

GUD lade Kongen leve!

2. Sam. 18.
v. 3.

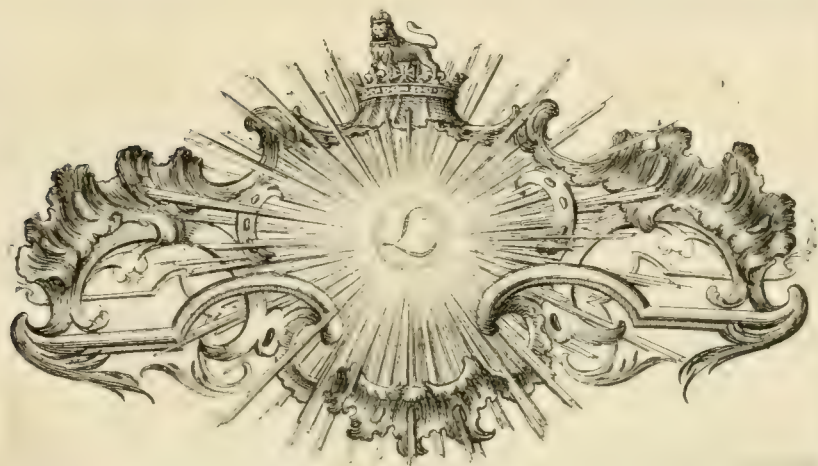
Han er os alle, næst GUD, vor største Glæde; Han er os Gene som ti Tusinde.

2. Sam. 18. Du da, O GUD! som har gjort os saa lykkelige, at vi have den beste af alle Konger, gjør nu denne vor Lykkelighed langvarig! Byd Naade og Held, Helbred og Styrke, langt Liv og all Kongelig Velstand omringe Ham! Gjør Hans Siel bestandig i din sande Frygt! Hans Regiering herlig ved din Velsignelse! Hans Navn udødeligt ved det Gode, Du ved Ham agter at udrette! Hans Folk lykkeligt ved Hans viise For-

Forsorg ! Lad Hans Aar blive mange !
 Hans Herlige Bedrifter endnu flere , end
 Hans Aar ! Men Dine Velsignelser endnu
 flere end dem alle ! GUD opholde det
 Kongelige Huus , som Du , O GUD !
 Selv har plantet , rodfæstet , og saa herligen
 hidindtil ophøjet ! GUD velsigne Deres
 Majestæter Dronningerne ; Hans Kon-
 gelig Højhed , Kron = Dringen ; De
 Kongelige Princesser ! GUD formeere
 Deres Tall ; forlænge Deres Dage ; for-
 øge Deres Herlighed !

GUD giv Kongen mange , mange Aar !
 Vi en bedre aldrig faaer .

Amen , i JESU Navn , Amen .

SPECIAL
Folio

87B
17679

